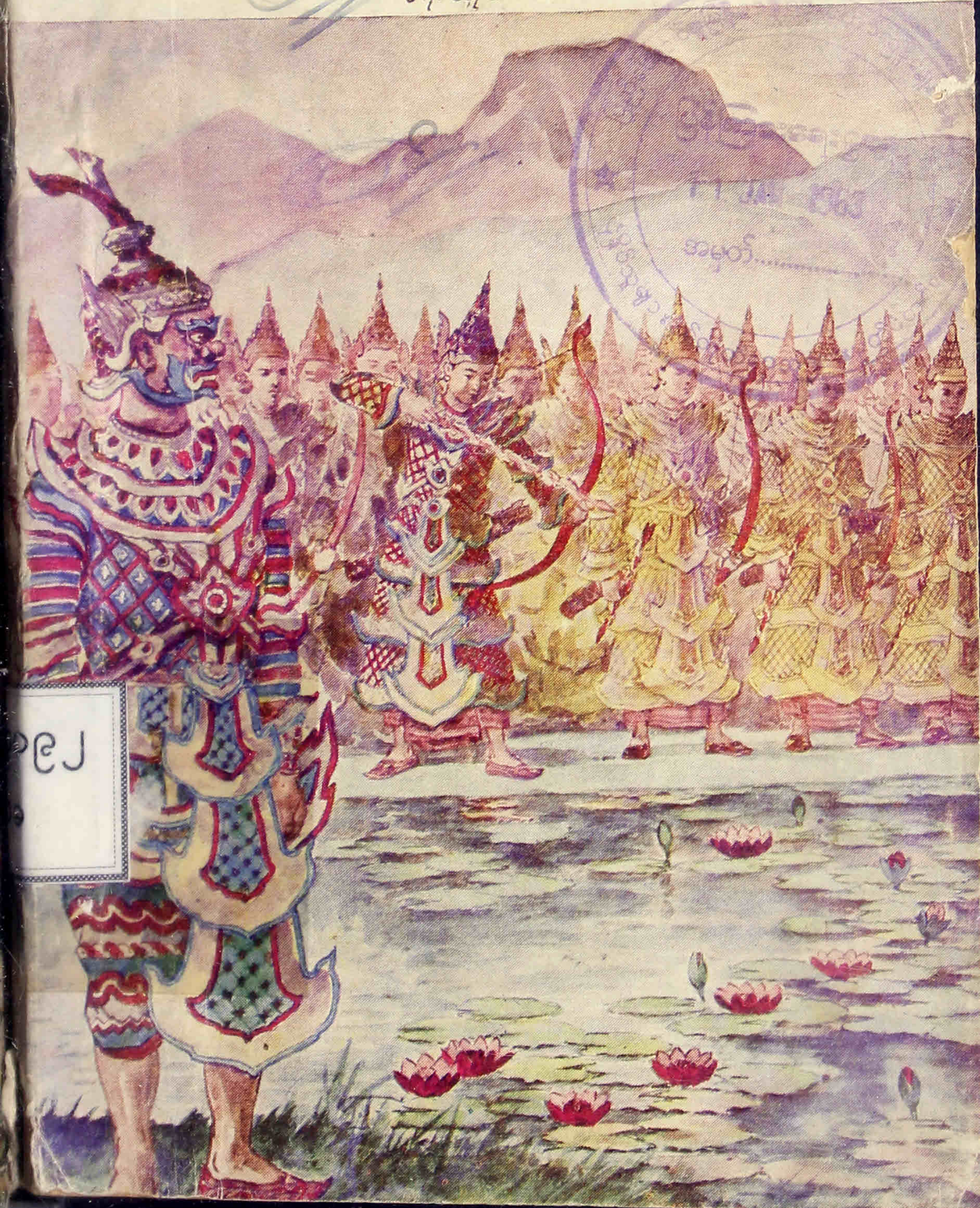

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ့်တစ်ဦး

ရှေးသူ မယ်သိမ်

၉၂

၇၇၈

ကျောင်းသုံးစာအုပ်

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ်တစ်ဦး

ဝတ္ထု

ရေးသူ မယ်သိမ်

ဤပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ်တစ်ဦး ဝတ္ထုကို ရှင်ရှင်စိုးကူး
 ခြင်း၊ ပြဇာတ်ပြခြင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းတို့တွင် ထည့်
 သွင်းလိုပါလျှင် မူပိုင်ရှင် ခွင့်ပြုချက်ရယူပါ။

ပညာနန္ဒ-ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅ (က) အင်းယားမြိုင်လမ်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ၊
 ရန်ကုန်မြို့။

ကမ္ဘာ့ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
 စာကြည့်တိုက်
 ကမ္ဘာ့ဇာတိ

နိဒါန်း

ဤပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ့်တဦး ဝတ္ထုကိုရေးသားရခြင်း၏ အကြောင်းသည်ကား ယနေ့ တွေ့ကြုံ နေကြရသော အဆင်မပြေမှုများနှင့် တနေ့တခြား ကျဆင်းနေသော လူတို့၏စာရိတ္တကိုမြှင့်တင်လိုသော အာသိသအရင်းခံ ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ယခုအခါတွင် အများ သိရှိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ကြီးသည် ကြောက်မနိုးလိလိကျဆင်းနေသည်ကို အထူးရေးမုန်မလိုတော့ပြီ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှာလိုက်သည့် အခါ မိမိတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘာသာတရားကို* လိုက်နာ ကျင့်သုံးမှု လျော့ပါးခြင်းကြောင့် လည်းတကြောင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပေ ယခုအခါမှာဆိုလျှင် လူတို့၏ကျင့်စဉ်တရားများ ပင်။ တိမ်ကော ပပျောက်တော့မလောက် ရှိနေပေပြီ။

အထူးသဖြင့်ဆိုလျှင် ယခု အခါ လောကဓါတ်စသော ပညာရပ်တွေတနေ့တခြား ထွန်းကားတိုးတက်

* ဤနေရာတွင် ဘာသာတရားကိုလိုက်နာ ကျင့်သုံးမှုဆိုသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် လှူဒါန်းခြင်းနှင့် ဘုရားသွားကျောင်းတက်ခြင်း သာမဟုတ် သေးဘဲ ဘုရားရှင်ဟောကြားဆုံးမထားသော တရားတော်အတိုင်း ခါးဝတ် ပုဆိုးကဲ့သို့ စွဲမြဲစွာကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။

နေသောကြောင့် လူ အ ချို့တို့၏ စိတ်အာရုံကိုလည်း
 တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲစေခဲ့၏။ ကိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း
 ကပ္ပါအသင်္ချေမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် အစဉ်အမြဲဖြစ်
 ပေါ်နေသော ကမ္ဘာ့နိယာမတရားများကိုပင် မည်သူ
 တဦးတယောက်မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲနိုင်ခြင်း မရှိသေး
 သည်ကိုလည်း ထည့်၍စဉ်းစားရန်ရှိသည့်ပြင်၊ လော
 ကဓါတ်စသောပညာရပ်တွေကို တည်ထွင်လုပ်ကိုင်သူ
 များပင် ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော် အရ
 သင်္ခါရ တည်း ဟူသော နယ် န မိတ် က မကျော်လွန်
 နိုင်သေးသည်သာမက - အို- နာ- သေရေး ဒုက္ခဘေး
 တို့မှ မကင်းနိုင်ဘဲ သင်္ခါရသဘောသို့ ရွှေ့လျော့ ရွှေ့
 လျော့၍ သွားရသည်မှာလည်းမျက်မြင်ဖြစ်ကြပေမည်။
 ထို့ကြောင့် လောကဓါတ် ပညာရပ်တွေမှာ လောက
 ဓါတ်ပညာသာဖြစ်၍ ဘာသာတရားသည် ဘာသာ
 တရားဖြစ်ကြောင်းကို ခွဲခြား၍ သိ ရန် လည်း လွန်စွာ
 အရေးကြီးသည်ကို သတိပြုရာသည်။ အမှန်အားဖြင့်
 မိမိတို့ဘာသာတရားကို ကျယ်ကျယ် ဝင့်ဝင့် သိရှိပါ
 လျှင်ဝေဘန်ပိုင်းခြား၍ သာလွန်လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။
 ဤကားအလျဉ်းသင့်၍ အကျဉ်းမျှဖော်ပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်
 ပါသည်။ ။

စာရေးသူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာဤဝတ္ထုပါပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ဆယ့်တဦးတို့၏ လမ်း စဉ် ကဲ့ သို့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို
ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းကြမည် ဆိုပါလျှင် လောဘ
ဒေါသ-မောဟ-တည်းဟူသော အဝိဇ္ဇာတရားတွေဖုံး
လွှမ်းနေခြင်းကြောင့် တွေ့ကြုံ နရသော အခက်အခဲ
မျိုးတွေမှ ကင်းဝေးပြီး လူအချင်းချင်း မေတ္တာတရား
ပွားများကာ လူမှု ဆက်ဆံရေးတွေ အဆင်ပြေပြစ်၍
အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတွေကို ကျော်နင်းနိုင်ရန်လည်း
ဖြစ်ပေသည်။ ယခုစာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ကြီး ဟိုင်လဲနေသည်
ကိုစိစစ်ကြည့်မည် ဆိုပါလျှင်လည်း ငါးပါးသော
သီလတို့ကို ဥပေက္ခာ ပြုနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်
ကိုတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထိုဂရုဓမ္မခေါ်သောငါးပါးသီလကို စောင့်ရာတွင်
လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ့်တဦးတို့ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းအောင်
မစောင့်ထိန်းနိုင်သည့် တိုင်အောင် မကောင်းသော
အကျင့်အကြံအပြုအမူတို့မှကင်းရှင်းအောင်နေထိုင်ရန်
ပင်ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းအောင်ကျင့်
ကြံနိုင်ပါမှုကား ပြောဘွယ်ရာမရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့ငါးပါး
သောသီလနှင့် အညီ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံ နေ ထိုင်
ခြင်းဖြင့် နောင်သံသရာ အဘို့သာမဟုတ်သေးဘဲ
ယခုဘဝတွင်ပင် လောက၏ အလယ်တွင် ကြီးကျယ်

သော ဂုဏ် ကျက်သ ရေ အ ထွေ ထွေ တို့ နှင့် ပြည့်စုံ၍
အများ၏ ချီးကျူးခြင်း၊ ရိုသေခြင်းကိုခံရပြီး ထင်ပေ
ကျော်စောနိုင်မည်မှာ မလွဲပေ။ နောင်သံသရာ အဘို့
မှာလည်း လူဖြစ်လျှင်လည်းတင့်တယ်။ နတ်ဖြစ်လျှင်
လည်းတံခိုးကြွယ်ရုံတင်မက တဖြေးဖြေး ပါရမီရင့်သန်
နိုင်သော မူလ ဘူတ အရင်းခံကိုယ်ကျင့်တရားများ
ပင်ဖြစ်၏။ ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤ ၀ ဣ၊ တွင် ပါ ရှိ သော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ့်တဦးတို့၏ ကျင့်ပုံကြံပုံများမှာ လူတို့
၏ကျင့်အပ်ကြံအပ်သော ကျင့်စဉ်တရားများသာဖြစ်၍
ချိုးချံစွာ ကျင့်နေရခြင်းမရှိဘဲ မိမိစောင့်ထိန်းသော
ကိုယ်ကျင့်တရား လုံခြုံမှု သည် သာ လျှင် အဓိကဖြစ်
သည့်အတိုင်း နေရင်း ထိုင်ရင်း သွားရင်း လာရင်း
လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့်ပင်ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်အောင်
မိမိကိုယ်ကို မိမိထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန်ပင်ဖြစ်ပေ
သည်။ ထိုကြောင့်ခလေးလူကြီးကျားကျား မမ မည်သူ
မည် ဝါရယ် မ ဟူ လူ တိုင်း လူ တိုင်း နှင့် သင့် လျော်
လျောက်ပတ်သောကျင့်စဉ်များပင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

နောက်ရည်ရွယ်ချက် တခုမှာ နောင်တခေတ်တွင်
အရေးပါသော လူကြီးများ ဖြစ်လာ နိုင်သည့်
ယနေ့ခလေးသူငယ်များ၏ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်

ရေး ဘာသာတရားနှင့် မကင်းကွာနိုင်ရေး စဉ်းစား ဥာဏ်ရင့်သန်ရေး စသည်တို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချက်များမှလည်း လွန်စွာအရေးကြီးသည် အတိုင်း ခလေးသူငယ်များ၏ နောင်အနာဂါတ်ရေးကို ရှေ့ရှုသောအားဖြင့်အဆိုပါအချက်များနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများကို ခလေးများအဘို့ဖြေကြားရန်မေးခွန်းများဟူ၍ သီးသန့်ကာလည့်သွင်း ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုပြင် ခလေးများအဘို့ မှတ်သားဘွယ် အခဏ်းဟူ၍ခေါင်းစဉ်တပ်ခါ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းမှလည်း အမှန်အားဖြင့် ခလေးသူငယ်များတို့သည် ဘာသာတရားနှင့်ဆိုင်သော စာပေများကိုသော်၎င်း အခြားဗဟုသုတဖြစ်ဘွယ်ရာစါအုပ်စါတမ်းများကိုသော်၎င်း မိမိတို့နှင့်မဆိုင်သကဲ့သို့ မဘတ်ဘဲ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေတတ်ကြသည်ကို သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သည်အတိုင်း ခလေးများနှင့်သင့်လျော်၍ ခလေးများစိတ်ဝင်စားစေရန်အတွက်ရည်သန်ပြီးလျှင်ခလေးများအဘို့မှတ်သားဘွယ် အခဏ်းကို သီးခြား၍ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်ပြင်ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား-၂-ပါးအကြောင်းကိုလည်း အထူးသဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပင်သီးခြား၍ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သော်လည်းစင်စစ်

အားဖြင့်ဆိုလျှင်ထိုအခင်းတွင် ပါရှိသောအချက်များ သည် ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ရှယ်ရှယ် လတ်လတ် လူတိုင်း နှင့်သင့်လျော်ကြောင်း ကိုကား ရေးသား ထားသည့် အချက်များကသက်သေခံပေလိမ့်မည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ ဘုရား ဟောတော်မူသောဓမ္မပဒတရားပေါင်းချုပ်နှင့်နိပါတ် တော်လာများကိုမူတည်၍ အများဘတ်ချင်စဘွယ်ဖြစ် အောင်မိမိ၏စေတနာရည်ရှယ်ချက်အရင်းခံဖြင့်ချဲ့ထွင် ကာ စကားပြေသက်သက်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ချဲ့ထွင်ရေးသားသော်လည်း တရား တော်လာ မူရင်းအတိုင်းထက် မလွဲစေဘဲ ကိုက်ညီနိုင် သလောက် ကိုက်ညီအောင် ရေးသား ထားသည်ကို သုတေသီများ လွယ်လင့်တကူ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ ပင်ဖြစ်သော်လည်း အမေ့အမှားဆိုသည်မှာ ကင်းနိုင် ခဲ့သောကြောင့် မှားယွင်းသော အချက်များပါရှိပါက လည်း အများအတွက်ရည်ရှယ်ရင်းဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်ခါ လျစ်လျူ ရှုလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ပါ သည်။

အချုပ်မှာ ဤစာအုပ်ကိုရေးရာတွင် စေတနာထား သည်အတိုင်း အများအကျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ယုံကြည်ရင်းရှိသည့်အတိုင်း ဤစာအုပ်သည် ကျောက် ခမန်းလီလီ ပျက်ပြားနေသော စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ကြီးကို

တဘက်တလမ်းမှ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပြီး အခက်အခဲ
 အမျိုးမျိုးတို့မှကျော်နင်းနိုင်ပါစေသတည်း။ တိုင်းပြည်
 လူမျိုး၏ အညွန့်ကလေးများဖြစ်သော ခလေးသူငယ်
 များအတွက်လည်း ယခုမှစ၍ နောင်အနာဂတ်အတွက်
 ပါ အစွန့်ရှည်စွာ အကျိုး ကျေးဇူး ဖြစ် ထွန်း ပါစေ
 သတည်း။ ။

မယ်သိင်္ခ

ဒဂုန်နတ်ရှင်၏ မှာကြားလွှာ။

ဤစာအုပ်ကို သေချာစေ့ငှ ဘတ်ရှု ကြည့်ရာ ဓနဉ္စယ ကောရဗျမင်းနှင့် တကွ တကျိပ်တယောက် သောပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ စိတ်နေ စိတ်ထားနှင့် ပြုမူပြောဆိုချက်များကို မြန်မာစကားပြေ သက်သက်ဖြင့် အဆက်အစပ်သင့်လျော်အောင် ဝတ္ထုသဖွယ်စီကုံးရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဝတ္ထု၏မူလသဘောမှာ ဘုရားဟောတော်မူသော နိပါတ်တော်လာ ဂရုဓမ္မတရားကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာစစ်ဖြစ်သော ဂရုဓမ္မတရားသည် တိုင်းပြည်နှင့်လူထုကို အကောင်းဘက်သို့ ပြုပြင်ကယ်တင်နိုင်သော တရားထူး တရားမှန် ဖြစ်ကြောင်း မည်သည့်လူမျိုးမည်သည့်ဘာသာကမဆို ဝန်ခံကြရပါမည်။ ထိုတရားစစ်တရားမှန်ကို တိုင်းပြည်လူထု စိတ်ဝင်စားစေရန် လူတိုင်းဘတ်ရှုမှတ်သားနိုင်သော အရေးအသားမျိုးဖြင့် စာအုပ်စိတမ်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မည်သူမဆို နှစ်လိုအားရ ချီးကျူးကြပေမည်။ ဤစာအုပ်ကို ရေးသူ မယ်သိန် သည် တိုင်းပြည်လူထု၏ အကျိုးအလို့ငှါ အဆိုပါ တကျိပ်တယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ ဂရုဓမ္မတရား သုံးသပ်

ကြပုံကို ခေတ်မှီသော အသုံး အနှုန်း များဖြင့် သိကုံး
 ရေးသားထားခြင်း ဖြစ် လေ သည်။ အ ထူး သ ဖြင့်
 နောင်တနေ့တွင်လူတော်လူကောင်းများဖြစ်နိုင်သော
 ယနေ့လူငယ်လေးများအတွက် အထူးရေးသား ထား
 သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုစာအုပ်သည် ရပ်ရွာ လူထု
 အတွက်နှင့် သက်ဆိုင်ရုံမျှမက စာသင်ကျောင်းများ
 အတွက် ခလေးသူငယ်တို့အား သင်ကြားစာအနေဖြင့်
 သင်ကြားနိုင်ရန် ခလေးများအဖို့ မေးခွန်း လေ့ကျင့်
 ခန်းကလေးများ ရေးသားပါဝင်သည်ကို တွေ့ရ၏။
 အကျဉ်းချုပ်၍ ဘော်ပြရလျှင်— ဤ စာ အုပ် သည်
 တိုင်းပြည်တွင် - လူတော် လူကောင်းများ တိုးတက်
 ပေါက်ပွားလာစေရန် မျိုးစေ့သတ္တဝါ ဖြစ်ကြောင်း
 ကိုယ်တိုင် ယုံကြည် ချက် ကို ဘော်ပြ လိုက် ရ ပါ
 သည်။ ။

ဒဂုန်နတ်ရှင်

အမှတ်

ဤစာအုပ်ကို စတင်ပုံနှိပ်နေဆဲမှာပင် ဘတ်ရှုခွင့် ပေးသဖြင့်၊ စာအုပ်ရှင်အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခေတ်သစ်စိတ်ထက်သန်နေသူများကမူကားဤသို့ သော စာအုပ်မျိုးသည် ခေတ်ကို နောက်ပြန်ဆွဲသည်။ ယခုခေတ်နှင့် မလျော်ဟု ယူဆကောင်း ယူဆကြပါ လိမ့်မည်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ပုဂံ ခေတ် မှ ယခုခေတ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၈၀၀ကျော် ၉၀၀မျှ ပါဠိဖြင့်ရှိအပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမများ သည် မြန်မာလူမျိုးတို့စိတ်၌ စိမ့်ဝင် ခိုင်မြဲ နေခြင်း ကြောင့် မြန်မာစကားသက်သက်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဗုဒ္ဓ ဝါဒ ကျမ်းဂန်စကား၊ ကျမ်းဂန်အတွေးအခေါ်များ မပါဘဲ ပြောဆို၍မရနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ ဝါဒ အခြေခံမရှိဘဲ - မြန်မာစကားကို နားလည်ရန် ခဲယဉ်းပေသည်။

ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသ နာများမှာ မူလအားဖြင့် ပါဠိဘာသာဖြင့်သာရှိခဲ့ရာ

ပါဠိဘာသာ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသာလျှင် လေ့လာသိရှိခွင့် ရကြသည်။ လူအများမှာမူကား အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဟောပြော ပြသသလောက်သာ သိရှိခွင့် ရကြ၍ ကျန်စကားများကို မထွေဘူး၊ မမြင်ဘူး၊ မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးအင်းဝခေတ်ဦးကပင် ပါဠိကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်းသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူအများသိရှိနားလည်ခွင့်ရရှိကြရန်၊ ပါဠိတော်များကို မြန်မာသက်သက် ဝတ္ထုစကားပြေရေးသား ဖြန့်ချိခဲ့ကြပေသည်။ ရှင်မဟာ သီလဝံသဆရာတော် စီရင်ရေးသားသော ပါရာယနဝတ္ထု။ ရတနာကရဘုန်းတော်ကြီး စီရင်ရေးသားသော ၊ ရတနာကရ ဝတ္ထုခေါ် ဓမ္မပဒ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတော်ကြီး၊ ငါးရာငါးဆယ်၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ စသည့် ဝတ္ထုစကားပြေ ကျမ်းများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် အထူးပင် ကျေးဇူးကြီးခဲ့ပေသည်။ ဤသို့သောအကူအညီမျိုးကို မရခဲ့ပါမူကား ယခုကျွန်တော်တို့ လေးစားအပ်သော မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြန်မာစကားသည် ယခုအခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့မည် မထင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ယခု မယ်သိင်္ခအမည်ခံ အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမကြီး ကြိုးပမ်းပြုစုထားသော စာအုပ်ကို

ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်း သာ အားရစွာ ခရီးဦးကြို ပြုသင့်ပေသည်။ မယ်သိမ်သည် ပါဠိကျမ်းဂန် အကြောင်းအရာများကိုယူ၏။ သို့သော် ထိုအကြောင်း အရာများကို တန်းဆာဆင်၍ ပေးလိုက်သော အဆင် တန်းဆာများကား၊ လွယ်ကူသန့်ရှင်းလှသော မြန်မာ ဝီဝိသသ မြန်မာစကားသက်သက် လူတိုင်း ဘတ်ရှု နားလည်နိုင်သော ခေတ်သစ်စကားများပင် ဖြစ်ပေ သည်။ သို့ပါသော်လည်း ပါဠိကျမ်းဂန်၌ လာအပ် သော အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြသထားသဖြင့် လူကြီး များလည်း ဘတ်ရှု နိုင်သည်။ ကလေးသူငယ်များ အတွက်လည်း နားလည် စိတ်ဝင်စားနိုင်ပေသည်။

ဤစာအုပ်ကို ပြုစုရာ၌ မယ်သိမ်သည် စေတနာ ကြီးကြီးထား၍ တော်တော်ပင် ကျိုးစားခဲ့ရသည်ကို စာအုပ်က သက်သေခံလျက်ရှိပေသည်။ မယ်သိမ်၏ ရည်မှန်းချက် တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် အောင်မြင်ပါစေ သတည်းဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါကြောင်း။

မာတိကာ။

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

- ၁။ ဓနုဉ္ဇယ ကောရဗျမင်းကြီး တိုင်းပြည်
အုပ်ချုပ်တော်မူခြင်း အကြောင်း။ ၁
- ၂။ ကာလိင်္ဂတိုင်းပြည်၌ မိုးခေါင်ခြင်း။ ၃
- ၃။ ပူဏ္ဏားတို့အား ဆင်တော်မင်္ဂလာကို
အလှူခံရန် ဣန္ဒပတ္တပြည်သို့ စေလွှတ်
ခြင်း။ ၉
- ၄။ ကောရဗျ မင်းကြီးသည် အ ခူ န ဝ ဏ္ဏ
ဆင်တော်မင်္ဂလာကို လှူခြင်း။ ၁၃
- ၅။ ဆင်တော်မင်္ဂလာကိုကာလိင်္ဂတိုင်းပြည်
သို့ ယူဆောင်ခြင်း။ ၁၅
- ၆။ ထိုဆင်တော်ကို ဣန္ဒပတ္တပြည်သို့ ပြန်ပို့
စေပြီး ကောရဗျမင်းစောင့်ထိန်းသော
ဂရုဓမ္မသီလကိုတောင်းဆိုရန် ဘတ်သိ
လိမ်မာသောအမတ်တို့ကိုပါ တပ်မံ စေ
လွှတ်ခြင်း။ ၁၆

- ၇။ ကောရဗျ မင်းသည် မိမိ စောင့် ထိန်း
သော သီလ၌ သံသယဖြစ်ခြင်း။ ၁၈
- ၈။ ကောရဗျမင်းသည်မိမိစောင့်ထိန်းသော
ဂရုဓမ္မ သီလကို တမန်တော်တို့အား
ပေးခြင်း။ ၂၁
- ၉။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် မိမိ စောင့်
ထိန်း သော သီလ ကို သံသယ ဖြစ်
ခြင်း။ ၂၄
- ၁၀။ ကောရဗျမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် မိမိ
စောင့်ထိန်းသော သီလကို - သံသယ
ဖြစ်ခြင်း။ ၃၀
- ၁၁။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိမိ စောင့် ထိန်း
သောဂရုဓမ္မသီလကို သံသယဖြစ်ခြင်း။ ၃၅
- ၁၂။ ပူရော ဟိတ် ဆရာ ကြီး သည် မိမိ
စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလ၌ သန့်
ရှင်းသည်ဟုမထင်ဘဲ သံသယဖြစ်ခြင်း။ ၄၂
- ၁၃။ မြေတိုင်း အမတ်ကြီးသည် မိမိ
စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ - သန့်ရှင်း
သည်ဟု မထင်ဘဲ သံသယဖြစ်ခြင်း။ ၄၈

- ၁၄။ ရထားထိန်းသည် မိမိ စောင့် ထိန်း
သော သီလ၌ သန့်ရှင်းသည်ဟု မထင်
ဘဲ သံသယ ဖြစ်ခြင်း။ ၅၄
- ၁၅။ သူဌေးကြီးသည် မိမိစောင့်ထိန်းသော
သီလ ကို သန့်ရှင်းသည်ဟု မထင်ဘဲ
သံသယဖြစ်ခြင်း။ ၅၉
- ၁၆။ စာရင်းကိုင် အမတ် ကြီး သည် မိမိ
စောင့် ထိန်း သော ဂရုဓမ္မ သီလကို
သန့်ရှင်းသည်ဟု မထင်ဘဲ သံသယ
ဖြစ်ရခြင်း။ ၆၅
- ၁၇။ တံခါးမှိုလ်သည် မိမိ စောင့်ထိန်းသော
သီလကို သန့်ရှင်းသည် ဟု မထင်ဘဲ
သံသယ ဖြစ်ခြင်း။ ၇၀
- ၁၈။ ပြည့်တန်ဆာမ အကြောင်း။ ၇၆
- ၁၉။ ပြည့်တန်ဆာမသည် မိမိ စောင့်ထိန်း
သော သီလ ကို သန့်ရှင်း သည် ဟု
မထင်ဘဲ သံသယဖြစ်ပျက်။ ၇၆

- ၂၀။ ပြည့်တန်ဆာမသည် တရားလွှတ်တော်
သို့ သွား၍- တရား အဆုံး အဖြတ်ကို
ခံယူခြင်း။
- ၂၁။ ပြည့် တန် ဆာ မ အား သိ ကြား မင်း
ဆုံးမခဏ်း။ ၈၃
- ၂၂။ တမန်တော်များ ပြန် သွား ၍ ဂရုဓမ္မ
သီလကို ကာလိင်မင်းအား ပေးဆက်
ခြင်း။ ၈၅
- ၂၃။ ဂရုဓမ္မ သီလတန်ခိုးကြောင့် မိုဃ်းရွာ
ခြင်း။ ၈၆
- ၂၄။ သူ့ အသက်ကိုသတ်သော ရဟန်းငယ်
အကြောင်း။ ၈၈
- ၂၅။ ထိုရဟန်းကိုဘုရားရှင်အိုယ်တော်မြတ်
ဆုံးမ၍ တရားဟောခြင်း။ ၉၁
- ၂၆။ ရဟန်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များကို ပြဆို
ခြင်း။ ၉၂
- ၂၇။ ခလေးများအလို နှုတ်သားဌာယ်အချက်
များ။ ၉၇။

ရတနာသုံးပါးကို
ဦးညွတ်ပါအံ့။
မယ်သိမ်

ဒုတိယနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၆၂-ခု-မေလ
၁၃၂၄ ခု - ကဆုန်လ

ကောရဗျမင်း

အုပ်ချုပ်ပုံနှင့်အကျင့်သီလ

ရှေးအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပတ္တပြည်၌၊ မနုဇ္ဈယ
ကောရဗျမင်းသည်၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်၍၊ မင်း
လုပ်တော်မူ၏။ ထိုမင်းသည် တိုင်းပြည်ကို စိုးမိုး
အုပ်ချုပ်ရာ၌၊ မင်းတို့ကျင့်အပ်သော မင်းကျင့်တရား
(၁၀) ပါးတို့နှင့်အညီ ကောင်းစွာ အုပ်ချုပ်သော
ကြောင့်၊ တိုင်းပြည်အလုံး ၉ နှစ်ပတ်လည် မကျန်သဘာ
ဝပြောသောဟူ၏။

ထိုမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည်လည်း မြတ်သော အ
ဆင်းကိုဆောင်လျက်၊ အကျင့်သီလနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။
ထိုအခါ၌၊ ဘုရား အလောင်းတော်သည် အဆိုပါ
မိဖုရားကြီးဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေ့တော်မူလေသည်။
၎င်းနောက်ဘွားမြင်လာ၍ မတ်ရပ်သွားနှိုင်းသောအခါ
ဒုတိယသားတော်တပါးကိုလည်း ဘွားမြင်ပြန်၏။
အလောင်းတော် မင်းသားသည် တတ်သိလိမ်မာ
သော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်မြို့သို့
သွားရောက်၍၊ မင်းသားတို့တတ်အပ်သော အတတ်
ပညာရပ်များကို သင်ကြားလေသည်။

ထိုမင်းသားသည် ပညာသင်ကြား၍၊ တတ်သင့်

သော အတတ်ပညာများကို အလုံးစုံ တတ်မြောက် သဖြင့် တိုင်းပြည် သို့ ပြန် လာ ရာ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် သားတော်အား အိမ်ရှေ့မင်းအရာပေး၍၊ ထီးမွေ နန်းမွေခံအဖြစ် ထားတော်မူ၏။ ထိုသို့ဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်၌ နေတော်မူ၍ ကာလအတန်ကြာ သောအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီး ကွယ်လွန်လေလျှင် ခမည်းတော်၏ ထီးမွေ နန်းမွေကို ဆက်ခံရလေသည်။ ထိုမင်းကိုလည်း ခမည်းတော်၏ အမည် အတိုင်း ဓနုဉ္ဇယ ကောရဗျမင်းဟူ၍ပင် သမုတ်ကြ၏။ ထိုမင်း၏ ညီဘော်ကိုကား အိမ်ရှေ့မင်းအရာ၌ ထားတော်မူလေသည်။ ဤသို့မင်းအဖြစ်ကို ဘိသိတ်ခံယူပြီးနောက် ကောရဗျမင်းသည် ခမည်းတော်၏ ဆုံးမခွဲသော လမ်းစဉ်အတိုင်း၊ မင်းကျင့်တရား (၁၀) ပါးနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သည်သာ မက ဂရုဓမ္မ မည်သော တရားကိုလည်း ကျိုးစား၍ကျင့်သုံးဆောက်တည်၏။

ဂရုဓမ္မ တရား ဆိုသည်မှာ ငါးပါးသော၊ သိက္ခာ သီလ တို့ ပင် တည်း။ အလောင်းတော် ကောရဗျမင်းကြီးသည် အဆိုပါ သိက္ခာ သီလငါးပါးကိုစောင့်ထိန်း ရာတွင်လည်း၎င်း၊ သိက္ခာ သီလနှင့် ပတ်သက်သမျှသော အရာတို့ကိုပါ စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်း၏။ ထိုကဲ့သို့ ကောရဗျမင်း ဂရုဓမ္မ သီလကို စောင့်ထိန်း

သည့် နည်းတူ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် ဆယ်ဦးတို့သည် လည်း ဂရုမ္မမည်သည့် ငါးပါးသော သိက္ခာသီလတို့ နှင့် သက်ဆိုင် သမျှသော အရာတို့ကိုပါ စင်ကြယ်စွာ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးကြလေသည်။

အလှူ။ ကောရဗျ မင်းမြတ်သည် မြို့လေးမျက်
တင်းကုပ် နှာဖြစ်သောတံခါးလေးခုတို့၌ အလှူတင်း
ဆောက်လုပ်၍ ကုပ် (၀၁) အလှူစရပ် လေးခု တို့ကို ၎င်း
လှူဒါန်းပေး ကမ်းခြင်း။ မြို့၏အလယ်၌ အလှူ တင်းကုပ် တခု ကို
၎င်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်စံတော်မူရာနန်းတော်
တံခါး၌၎င်း၊ အဆိုပါခြောက်ဌာနတို့၌၊ ခြောက်ခုသော
အလှူ တင်းကုပ် တို့ကို ဆောက်လုပ်ခါနေ့စဉ် ခြောက်
သိန်းသော အသပြာတို့ကိုစွန့်ကြဲလှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း
ကိုပြု၏။ ထိုကောရဗျမင်းကြီးသည်၊ အလှူဒါနပြုခြင်း၌
အလွန်ထက်သန်ကြောင်းကို၊ အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်
တို့၌ပင်၊ ထင်ရှားကျော်စောလေသည်။

ကာလိန် တိုင်းပြည်တွင် ၊

မိုဃ်း အကြီးအကျယ် ခေါင်ခြင်း

ထိုသည့်အခါဝယ် ကာလိန်တိုင်း ဒန္တပူရပြည်တွင်
ကာလိန်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အုပ်စိုး၏၊ အဆိုပါ
ကာလိန်မင်း၏ နိုင်ငံ၌ကား မိုဃ်း သည် မရှာဘဲ

အကြီးအကျယ်ခေါင်လေရာ၊ အားလုံးသောတိုင်းနိုင်ငံ
တခုလုံး၌၊ ကောက် ၁ သီး နှံ စသည် တို့ကို အနည်း
ငယ်မျှစိုက်၍ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့်၊ လူတို့
သည် ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်း တည်းဟူသော ဘေး
နှင့် ကြုံကြရလေ၏။ ထိုသို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း
ကြောင့်၊ ရောဂါ အမျိုးမျိုး တို့ သည်လည်း ထူပြော
လျက် ရှိပြန်လေရာ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး၊ အ
နှာ ရောဂါဘေး။ အစာရိက္ခာကိုရအောင်လုပ်ကိုင်စား
သောက်နိုင်ရန်ခဲရင်းသောဘေး၊ စသည်တို့ဖြင့် ဘေး
အမျိုးမျိုးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ လူအပေါင်းတို့သည် အိုးအိမ်
မတည်၊ နေရာ ကင်းပျက်၊ ဆူပွက် သောင်းကျန်းခြင်း
စသော ဘေးတို့ကြောင့်၊ ခလေးသူငယ်တို့ကိုလက်ဆွဲ
ကြကုန်လျက် ထိုမှ-ဤမှ-အရပ်ဒေသတို့၌၊ လှည့်လည်
သွားလာ ကြရကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့သော ဘေးအမျိုးမျိုး
တို့ဖြင့် နှိပ်စက် အပ်သောကြောင့်၊ တိုင်းသူ ပြည်သား
တို့သည် စည်းဝေး စုရုံး ကြကာ၊ မင်း နေပြည် တော်
ဖြစ်သော ဒန္တပူရ မြို့သို့ သွားရောက်ကြပြီးလျှင်၊ ဘုရင်
မင်း မြတ်၏ နန်းတော် တံခါးဝ၌ ကြွေးကြော် ခြင်းကို
ပြုကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ လာ ရောက်

ကြွေးကြော်ကြသော အသံကို ကြားသော အခါ၊
ဘုရင်မင်းမြတ်သည်၊ လေသာပြတင်းကို ဖွင့်၍၊ ကြည့်
ကာ အကြောင်း ခြင်းရာကိုမေးမြန်းသည်မှာ.....

“အချင်းတို့ အသင်တို့သည် အဘယ် အကြောင်း
ကြောင့်၊ ဤကဲ့သို့ ဟစ်အော် ကြွေးကြော် ကြ ပါကုန်
သနည်း”။

မြည်မှု — အရှင်မင်းကြီး တိုင်းနိုင်ငံ တခုလုံး ၌
၃ ပါးသော ဘေး တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။
ထို ဘေး တို့ သည် ကား မိုဗ်းမရွာ
သော ကြောင့် ကောက်ပဲသီးနှံ တို့ကို
စိုက်ပျိုးနိုင်ခြင်း မရှိ ကြပါ။ ထို့ကြောင့်
ငတ်မွတ်ခြင်း ဘေးဖြင့် လူတို့သည်
မကောင်းသော အနာ ရောဂါ နှိပ်စက်၍
အိမ်မှ ထွက်ကုန်ကြလျက် သားငယ်တို့ကို
လက်၌ ဆွဲကိုင်ကာ၊ ထိုမှ-ဤမှ လှည့်လည်
ကြရကုန်၏ (ဝါ) ပြောင်းရွှေ့ ကြရကုန်
၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အရှင် မင်းကြီး
သည် မိုဗ်းကို ရွာပါစေလော့ (ဝါ)
မိုဗ်းရွာအောင် ပြုလုပ်ပါလော့... ဟုဆို
ကြကုန်၏။ ။

မင်းကြီး — ထိုအခါကာလိက်မင်းကြီးသည်အမတ်

တို့ကို ခေါ်၍ အမတ် တို့နှင့် တိုင်ပင် ပြော
ဆိုသည်မှာ.....အမတ်တို့ ရှေးရှေးသော
မင်းတို့သည် မိုးဗ် မရွာသည်ရှိသော် အ
ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြပါကုန်သနည်း ...

အမတ်များ — အရှင်မင်းမြတ် ရှေးရှေးသော မင်းတို့
လက်ထက်၌ မိုးဗ် မရွာသည် ရှိသော် အ
လှူကိုပေးပြီးလျှင်* အသရေရှိသောတိုက်
ခန်းတွင်း၌ နေ၍ သမန်းမျက်အခင်းပေါ်
တွင် ၇-ရက် ပတ်လုံးအိပ်ကုန်၏။ ထိုသို့ပြု
လုပ်သော အခါ မိုးဗ် ရွာ လာ ပါသည်
ဘုရား။

မင်းကြီး — ထိုအခါ မင်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်
သား တို့အား အသင်တို့ ဘာမျှမစိုးရိမ်ကြ
လေနှင့်၊ မိုးဗ်ရွာစေရန်အလို့ငှါ ရှေးမင်း
တို့ပြုလုပ်သည်အတိုင်းပြုလုပ်ပါအံ့အသင်
တို့ ကောင်းစွာ ပြန်ကြပါကုန်ဟု နှစ် သိမ့်
ပြောဆို၍ ပြန်စေလေသည်။

* အသရေရှိသောတိုက်ခန်းဆိုသည်မှာရှေးအခါကသိရိနတ်သွီးကို
အစွဲပြု၍ ထိုနတ်သွီးကိုရည်မှန်းပြီးခင်းအပ်သောနေရာဖြစ်သည်။ ထိုမှ
တစဟစ ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း အသရေရှိသော တိုက်ခန်းဟူ၍
ခေါ်ဆိုလျက် နန်းတော် ကျောင်း အိမ် စသည်တို့၌သီးသန့်၍ ကောင်းစွာ
ထားအပ်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဘုရားခန်း မဟုတ်သည်ကိုလည်း
သတိပြုရမည်။

ကာလိင်မင်းသည်ထိုသို့ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား ဂတိပြုပြီးနောက် ဂတိအတိုင်း အလှူကိုပေး=သီလကို ဆောက် တည် ပြီး လျှင် အ သ ရေ ရှိ သော တိုက် ခန်း တွင်းသို့ ဝင်၍ သမန်းမျက် အခင်း ပေါ်တွင် ဂုဏ် ပတ်လုံး အိပ်နေ၏။ ထိုသို့ ပြု သော်လည်း မိန်းသည် မရှာပေ။ ထိုကြောင့် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကိုတဖန် ခေါ်စေ၍ မေးမြန်းပြန်သည်မှာ....

မင်းကြီး — အမတ်တို့၊ ကျွန်ုပ်သည်ပြည်သူ တို့အလို အတိုင်းပြုလုပ်ဘွယ်ရာဟူသမျှတို့ကိုပြုလုပ် ပြီးပါသော်လည်းမိန်းသည်ကားမရှာပေ သို့ ဖြစ် သောကြောင့် မိန်းရှာစေရန် အ ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါအံ့နည်း။.....

အမတ်များ — အရှင် မင်းကြီး အကြောင်းတခုကား ရှိပါ၏။ထိုအကြောင်းကားဣန္ဒြေပစ္စည်း ဓနုဗ္ဗယ ကောရဗျ မင်းကြီး ထံတော်တွင် အဓိ နဝဏ္ဏ အမည် ရှိသော မင်္ဂလာ ဆင် တော် သည် ရှိ ၏။ ထို ဆင် ကို ရ အောင် ဆောင်ယူ ကြ ပါအံ့။ ထိုသို့ ဆောင် ယူ ၍ မင်္ဂလာဆင်တော် ဤတိုင်းပြည်သို့ ရောက် လျှင် မိန်းရှာပါလိမ့်မည်ဘုရား

မင်းကြီး — အ မ တ် တို့၊ ထို ဓ နု ဗ္ဗ ယ ကော ရ ဗျ

မင်းကြီးသည် အင်အား ကြီးမားသော စစ်သည် မိုလ်ပါ ယာဉ် လျှင် အမျိုးမျိုး တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၄၀၇) အင်အား တောင့်တင်း၏။ ထိုမင်းကို တိုက်ခိုက် အောင်နိုင်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမင်း၏ ဆင်တော်ကို အဘယ်သို့လျှင် ဆောင်ယူနိုင်ပါအံ့နည်း။

အမတ်များ — အရှင်မင်းမြတ် ထိုမင်းနှင့် အတူတကွ ယှဉ်ပြိုင် စစ်ထိုးဘွယ်ရာမရှိပါ။ ထိုနေ့ည ကောရမျ မင်းသည် အလှူ ဒါန ပြုခြင်း၌ အလွန်နှစ်သက်ပေ၏။ အကယ်၍ အလိုရှိ၍ တောင်းခဲ့လျှင် တန်းဆာ ဆင် အပ်သော ဦးခေါင်းကိုသော်လည်း ဖြတ် ဘောက်၍ ပေးလှူရာ၏။ ပသာဒ ရုပ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မျက်လုံးကိုလည်း ပေးလှူရာ၏။ ထီးနန်း တိုင်းပြည်ကို အလိုရှိလျှင်လည်း အလုံးစုံ ဆောင်နင်း၍ ပေးပေရာ၏။ ဆင်ကိုလှူရန် အတွက်မှာ ပြောဘွယ်ရာမရှိပါ။ တောင်းခဲ့လျှင် အမှန်မချွတ် ပေးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းကြီး — အမတ်တို့ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ်သူ

တို့သည် ထိုဆင်တော်မင်္ဂလာကို တောင်း
ခြင်းငှါစွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း။

အမတ်များ— အရှင်မင်းကြီး ပုဏ္ဏားတို့သည် ဆင်
တော်ကို အလှူခံရာ၌- စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ
သည်ဘုရား။

ထိုသို့ လျှောက်ထားကြသောအခါ ကာလိင်္ဂမင်း
သည် မိမိနိုင်ငံတော်အတွင်း၌ရှိကြကုန်သော ပုဏ္ဏား
အပေါင်းတို့အနက် တတ် သိ လိ မ္မာ ၍ သင့်လျော်
လျောက်ပတ်မည်ထင်သော ပုဏ္ဏား(၈) ယောက်တို့
ကိုရွေးချယ်၍ခေါ်ယူပြီးလျှင်၊ ပူဇော်သက္ကာရများစွာ
ပြုကာ ချီးမြှင့်ပြီးနောက် ကောရဗျမင်းထံမှ ဆင်တော်
အဉ္စနဝဏ္ဏကိုတောင်းယူရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ပုဏ္ဏားတို့သည် မင်းကြီး မှာကြား စေလွှတ်သည်
အတိုင်း ပြီးမြောက်အောင်ဆောင်ရွက်မည့်အကြောင်း
ကို လျှောက်ထားဝန်ခံကြပြီးလျှင်၊ လမ်းခရီး၌စားသုံး
ရန် ရိက္ခာ အပြည့် အစုံ ယူဆောင်ပြီး ခရီးသွားတို့၏
အသွင်ကို ဆောင်လျက်- လမ်းခရီးတွင် တည၌တာမျှ
သာ တည်းခို၍ အရောက်သွားကြလေသည်။ ဣန္ဒပတ္တ
ပြည်သို့ရောက်သောအခါ မြို့တံခါး၌တည်ရှိသောအလှူ
တင်းကုပ်၌ ၂-ရက်၊ ၃-ရက် ငတ်လုံး စား သောက်
နေထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက်၊ မင်းကြီးသည်

အလှူတင်းကုပ်သို့ မည်သည့်အခါ ထွက်ပါသနည်းဟု စုံစမ်းမေးမြန်းကြလေသည်။

ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့က မင်းကြီးသည် ပက္ခိဇာန်လ ၁၄-ရက်၊ ၁၅-ရက် တို့၌၎င်း။ ဂရက်ဖြစ်သော နေများ၌၎င်း ဤသုံးပါးသော နေတို့၌ ထွက်တော်မူ လေ့ရှိ၏။ နက်ဖြန်ခါ၌ကား တဆယ့် ငါး ရက်မြောက် သော လပြည့်နေ့ပေတည်း။ ထိုကြောင့် နက်ဖြန်ခါ၌ ထွက်တော်မူလာပေအံ့ဟု ပြောကြကုန်၏။ ထိုသို့ပြော ဆိုကြသောအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် လပြည့် နေ ၏ မိုး သောက် အလင်းရောက်သောအခါ နံက်စောစောက ပင်သွား၍ မြို့ အရှေ့မျက်နှာ တံခါး၌ စောင့် နေ ကြ ကုန်၏။

ကောရဗျ	အလောင်းတော် ကောရဗျ မင်းကြီး
မင်းကြီး	သည် နံနက်စောစောကသာလျှင် ရေးမိုး
အလှူ	သုံးသပ်၍ ကိုယ်ကိုလိမ်းကျံ ဘွယ်တို့ဖြင့်
တင်းကုပ်သို့	လိမ်းကျံလျက် အလုံးစုံသော တန်ဆာ
ထွက်တော်	တို့ကို ဆင်ယင်ပြီးလျှင် တန်ဆာ အပြည့်
မူခန်း	အစုံဆင်အပ်သော မင်္ဂလာဆင်တော်၏ကျောက်ကုန်း
	ထက်၌ စံနေတော်မူပြီးကာ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်
	အရှေ့မျက်နှာတံခါးရှိအလှူတင်းကုပ်သို့သွားလေသည်။
	အရှေ့တင်းကုပ်သို့ရောက်သောအခါ ဆင်ပေါ်မှ

ဆင်းသက်ပြီးလျှင်- ၇-ယောက်၊ ၈-ယောက် သော လူတို့အား မိမိလက်တော်ဖြင့် ထ မင်း ဟင်း ကို ယူ၍ ပေးကမ်းကာ ဤသို့သော နည်းဖြင့် သာ လျှင် ပေးလှူ ကြကုန်လော့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၍၊ ဆင်ပေါ်သို့ တဖန် တက်ပြီးလျှင်၊ တောင်မျက်နှာတံခါးရှိ အလှူတင်းကုပ် သို့ သွားပြန်၏။

ထိုအခါပုဏ္ဏားတို့သည် အရှေ့မျက်နှာ တံခါး၌ အစောင့် အရှောက် အားကြီးသဖြင့် မင်းကြီးနှင့်တွေ့ နိုင်ရန် အခွင့်မသာသောကြောင့်၊ တောင်မျက်နှာ တံ ခါးသို့ပင်လျှင် သွားရောက်၍၊ မင်းကြီး၏ကြွလာမည့် လမ်းကိုကြည့်မျှော်လျက်၊ တံခါး၏အနီးဖြစ်သော မြင့် မောက်သောနေရာ၌ရပ်နေကြကုန်၏။ ထိုနောက်မင်း ကြီး နောက် လာ သည် ကို မြင် သော အ ခါ လက်ကို မြှောက်ပင့်၍.....

“ဇေယျတုဘဝံ မဟာရာဇ မြတ်သော မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် အောင် မြင် စေ သ တည်း ” ဟု အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

ထိုအခါ ကောရဗျ မင်းကြီးသည် ဝရဇိန် အသွား တတ်သောချွန်းဖြင့် ဆင်တော်ကို ပြန်လည်၍ဆုတ်စေ ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားတို့၏အထံသို့ လာရောက်ခါ မေးမြန်း သည်မှာ.....၊

ကောဠရဗျမင်း— ဒိုပုဏ္ဏားတို့ အသင်တို့သည် အဘယ်
အရာကို အလိုရှိကြကုန်သနည်း.....!

ပုဏ္ဏားတို့ — ထိုအခါပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူး၍ ပြောဆို
သည်မှာ၊ လူများအပေါင်း ဦးခေါင်းညွတ်
ခါ အစိုးရတော်မူသော အရှင်မင်းမြတ်၊
အရှင်မင်းမြတ်၏ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ကိုး
စား ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားကို၎င်း၊
စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလကို၎င်း၊ ကြား
သိကုန်သော ကြောင့်၊ မျက်စဉ်းတောင်ကဲ့
သို့ ညှိရောင် လက်လက် ဖိတ်ဖိတ် ထွက်
သော အဆင်း ရှိသည့် အရှင်မင်းမြတ်၏
မင်္ဂလာဆင်တော်ကို အကျွန်ုပ်တို့ကာလိင်
မင်း၏ထံတော်မှ ရွှေငွေ စသော ဝတ္ထု
ပစ္စည်းတို့ဖြင့် လဲလှယ်တော်မူပါ။ ထိုသို့
သောအကြောင်းကြောင့် အရှင်မင်းမြတ်
၏ထံတော်သို့ လာရောက်ကြပါကုန်၏။

ကောဠရဗျမင်း — ဒို....ပုဏ္ဏားတို့.. .အသင်တို့သည်
ဤဆင်ကို ရွှေငွေ စသည် ဖြင့် လဲလှယ်၍
ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်း လိမ့်
မည် ဟု မထင်ကြကုန်လင့်။ တနိုး ဆာ

ဆင်မြဲတိုင်း သာလျှင် ဖြစ်သော ဤဆင်ကို
အသင်တို့အား ပေးလှူပေအံ့။ မစိုးရိမ်ကြ
ကုန်လင့်ဟု မိန့်ကြားကာ ပုဏ္ဏားတို့အား
စိတ်သက်သာရာကိုရစေ၏။

ဆင်တော်လှူပုံ

ဆင်လှူရာ၌
ကောရဗျ
မင်းကြီး
မိန့်ကြား
တော်မူပုံ

အသင်ပုဏ္ဏားတို့....လောက၌အစာ
ထမင်းဟင်းကျွေးမွေးခြင်းဖြင့်မွေးမြူသော
သတ္တဝါဖြစ်စေ ထိုသို့မကျွေးမွေး မမွေးမြူ
ရသော သတ္တဝါ ဖြစ်စေ၊ ရှိကြကုန်၏။
ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိကြရာတွင် ဤလူ့ပြည်
၌၊ တစုံတရာ လှူဘွယ် ဝတ္ထုကို အလို
ရှိသော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုသဒ္ဓါ
ရှေ့ရှု၍ ပေးလှူသော အလှူရှင်ထံသို့
တစုံတခု လှူလိမ့် နိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်သွား
သည့် အခါ၊ ဖယ်လေ-သွားလေ=မလှူ
ပေ ဟုဆိုကာ မလှူဘဲ အလှူခံကို မပယ်
သင့်ပေ။ အခွင့်အားလျော်စွာ ပေးလှူ
ရာ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုသောစကား သည်
ကား ကျွန်ုပ်၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်သော
မာတာဝီတ၊ မိဘနှစ်ပါး တို့၏ ဆိုဆုံးမ
သော စကားပေတည်း။

သို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ ပြည့်ရှင်မင်းတို့
 နှင့်သာ ထိုက်တန်၍၊ ပြည့်ရှင် မင်းတို့၏
 အသုံးအဆောင် ဖြစ်သော၊ ဤဆင်တော်
 ကို ဆေးသမား ၅၀၀ နှင့် တကွ ပြီး ပြီး
 ပြက်ပြက် အရောင် လက် သော၊ ရွှေကွန်
 ရက်ဖြင့် ဖုံး လွှမ်း လျက်၊ များပြား လှစွာ
 သော အဆင်တန်းဆာတို့ကို ဆင်ပြီးလျှင်
 တတ်သိလိမ်မာသော၊ ဆင်ဆရာများနှင့်
 တကွ၊ အသင်တို့အား ကျွန်သည် ပေးလှူ
 ပါ၏။ အ သင် တို့ သ ဘော အ တိုင် ။
 ယူဆောင်၍ သွားကြပါလေလော့....ဟု
 ပြောဆိုကာ ရက်ရောစွာပေးလှူလိုက်၏။

ထိုသို့လှူပြီးနောက်၊ တဖန်ဆင်၏ကျောကုန်းထက်
 မှ၊ သက် ဆင်းတော် မူ ပြီး ဆင်တော်ကို တန်းဆာ
 ဆင်ထားသည်မှာ အကုန်စုံပါ၏လော၊ ဘယ်နေရာ
 မှ လစ်လပ် နေ ပါသေး သ နည်း ဟု၊ ကိုယ် တော်
 တိုင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆင်တော်ကို လက်ရာရစ်လှည့်
 ၍၊ ကြည့်ရှုပြန်လေသည်။ ကြည့်ရှု၍ အားလုံးတခုမကျန်
 ပြည့်စုံ၍ နေရာလပ်မရှိသည်ကို မြင်တော်မူသောအခါ
 မှ၊ ဆင်တော်၏ နှာမောင်းကို ကိုင်လျက်၊ ပုဏ္ဏားတို့
 လက်၌ နှာမောင်းကို ထား ကာ၊ ရွှေကရား နှင့် ပန်း

နံ့သာ ထုံသောရေဖြင့်၊ ရေစက်သွန်းချလေသည်။

ကာလိင်တိုင်းပြည်၌

ဆင်တော်
ရောက်သော်
လည်း
မိုဃ်းကား
မရှာပေ
ထိုကဲ့သို့ ဆင်တော်ကို ပေးသု။ လိုက်
သော အခါ၊ ပုဏ္ဏား တို့ သည် ဆင် ၏
အပေါ်သို့ တက် ဇီး ကြပြီးလျှင်။ ဒန္တ ပူရ
မြို့သို့ အမြန်ပြန်သွားကြ လေတော့သည်။
ရောက်သောအခါ ကာလိင်မင်းမြတ်အား

မင်္ဂလာ ဆင် တော် ကို အပ်နှင်း ဆက်သ ကြ ကုန်၏။
ထိုမင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို ဆောင်ယူ လာ၍ ရောက် ရှိ
သော်လည်း၊ မိုဃ်းကား မရှာပေ။ ထိုအခါ ကာလိင်
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အခြား တတ်သိလိမ္မာ၍၊ ဥာဏ်
အမြင်ကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို ခေါ်စေ၍၊ ပြော ဆို
သည်မှာ.....။

မင်းကြီး — အချင်းတို့...ဆင်တော်မင်္ဂလာရောက်
လျှင် မိုဃ်းရှာမည် ဆိုသဖြင့် ဆင်တော်
မင်္ဂလာကို၊ ဣန္ဒပတ္တပြည်ကောရဗျမင်းထံမှ
အလှူခံ၍၊ ယခု ဆင်တော် ရောက်သော်
လည်း အဘယ်ကြောင့် မိုဃ်း မရှာ ပါ
သနည်း။

ဗညုရှိများ — အရှင်မင်းကြီး၊ ကောရဗျမင်း၏ပြည်
တွင် မိုဃ်းလေ ရာသီ မှန် ခြင်း ကောင်း

ခြင်းမှာ၊ ဤတိရစ္ဆာန် ဖြစ်သော ဆင်
ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကောရဗျမင်းကြီး၏
စောင့် ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလ တန်ခိုး
ကြောင့် သာ ဖြစ် ပါသည် ဟု လျှောက်
ထားကြ၏။

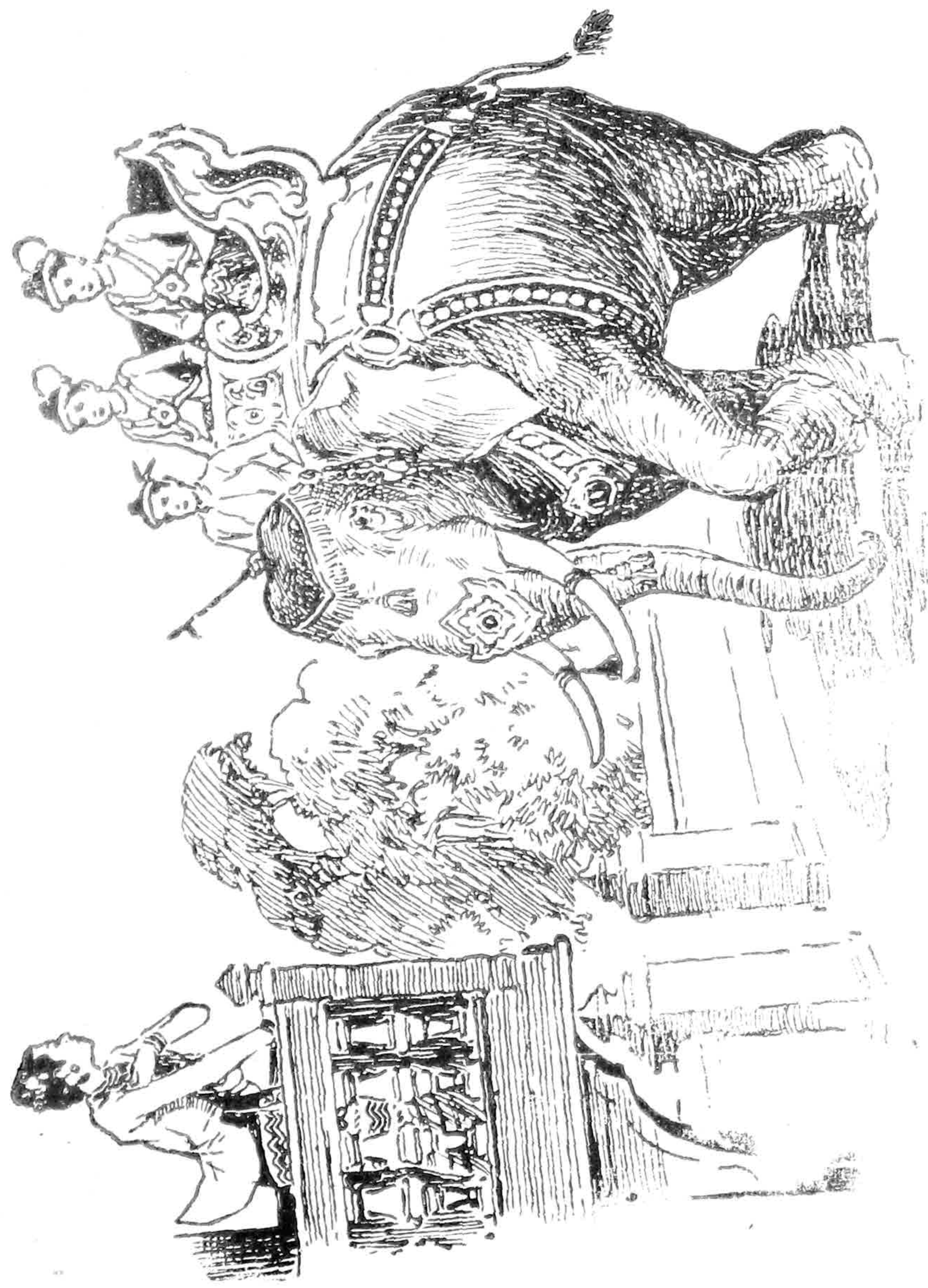
မင်းကြီး

— အချင်းတို့ ... ဤသို့ဖြစ်ပါမူကား၊ ဤ
တန်းဆာ ဆင်မြဲ ဖြစ်သော ဆင်ကို မူလ
တန်းဆာဆင်မြဲအတိုင်း၊ ၎င်း၏အခြံအရံ
အားလုံးနှင့်တကွ တဖန်ပြန်၍ ဆောင်ယူ
သွားပြီးလျှင် ကောရဗျမင်းကြီးအားပေး
ဆက်ကြပါလေ။ ထိုသို့ပေးဆက်ပြီးနောက်
ကောရဗျ မင်းကြီး၏ စောင့် ထိန်း သော
ဂရုဓမ္မသီလကိုသာ ရှေ့ပြား၌ကောင်းစွာ
ရေးသား၍၊ ယူ ခဲ့ ကြပါကုန်။ ထိုသို့မိန့်
မှာပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားတို့နှင့် တကွ တတ် သိ
လိမ္မာသော အမတ်တို့ကိုပါ စေ လွှတ်
လိုက်ပြန်လေသည်။

အနုပစ္ဆိမ

ဂရုဓမ္မသီလကို
ကောရဗျ
မင်းထံ
တောင်းခန်း

ကာလိဂ်မင်းသည် ထပ်မံ၍ တဖန်စေ
လွှတ်ပြန်သောအခါ၊ ပုဏ္ဏားတို့နှင့်အမတ်
တို့သည် ကာလိဂ်မင်း အမိန့် အတိုင်း ၊

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်းနှိုးဖြစ်သောမင်းကြီး မြို့သို့လှည့်လာသည်ကို ခြင်္သေ့ခံသော လေသာပြုတင်းမှထွက်
၍ကြည့်နေစဉ် မင်းကြီး၏နောက်မှ ဆင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍လိုက်ပါလာသော အိမ်ရှေ့မင်းကိုမြင်သည့်အခါ.....

မင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို ပြန်၍ ဆောင် ယူ သွား ကြ ပြီး -
ဣန္ဒြိယပြည်သို့ ရောက်သော အခါ ကောရဗျမင်းကြီး
ထံသို့ ဝင်၍ အလုံးစုံ လျှောက်ထားကြပြန်သည်မှာ...

တမန်များ - အရှင် မင်းကြီး ဤ ဆင် တော်
မင်္ဂလာကို ယူဆောင် သွားသော် လည်း
အကျွန်ုပ်တို့ ကာလိင် တိုင်း ပြည်၌ မိုဗ်း
သည်ကား မရှာပါသို့ ဖြစ်ပါသော
ကြောင့် အရှင်မင်းကြီး ထံတော်သို့ ပြန်၍
ပို့ဆက် လာပါသည် ဘုရား . . . ဤ ဆင်
တော်ကို အလိုမရှိဘော့ပါ။

ကောရဗျမင်း - တမန် တော်တို့..... အသင်တို့သည်
မိုဗ်းရှာစေခြင်း အလို့ငှါ ဤဆင်တော်ကို
အလိုရှိခြင်းဖြစ်သလော။...

တမန်များ - အရှင်မင်းမြတ်..... မှန် ပါသည် အ
ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်း ပြည်၌ မိုဗ်း မရှာ သော
ကြောင့် အချို့သော အမတ်တို့က အရှင်
မင်းမြတ်၏ * အဉ္စနဝဏ္ဏ အမည် ရှိသော
ဆင်တော် မင်္ဂလာ ရောက် လျှင် မိုဗ်း ရှာ

* ဤနေရာ၌ ယုတ္တိ မရှိသော အရာကို ယုံကြည်မှုဖြင့် မလိမ်မာ၍
နှစ်ခါ မောရသည်ကို သတိပြုရသည်။

မည်ဆိုသောကြောင့် အလှူခံ လာရခြင်း
ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

ကောဠရဗျမင်း - တမန်တို့.....မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သင်
တို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း ရှိစေလော့။

တမန်များ - အရှင် မင်း မြတ်.....အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်း
ပြည်၌ ထိုကဲ့သို့ မိုဗ်းခေါင်သောကြောင့်
လူအပေါင်းတို့သည် အလွန်လျှင် ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းကြကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး၏တိုင်း
ပြည်၌ မိုဗ်း လေ ရာသီ မှန်ခြင်းမှာ ဆင်
တော်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အရှင်မင်းကြီး၏
စောင့်ထိန်းသော သီလ ကြောင့်ဟု သိရ
ပါသောကြောင့် - ထို အရှင် မင်းကြီး၏
စောင့် ထိန်း သော ဂရုဓမ္မ သီလ ကို သာ
အကျွန်ုပ်တို့အား ပေးတော်မူပါ။

ကောဠရဗျမင်း - တမန်တို့...ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မ သီလ
ကို စောင့် ထိန်း သည် ကား မှန် ပေ ၏ ။
ထိုသို့ စောင့်ထိန်းသော်လည်း ယခုအခါ
ထို ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ စင်
ကြယ်သည်ဟု မထင်ဘဲ သံသယ ဖြစ်နေ
ပါသည်။ ထိုသို့သံသယဖြစ်နေပါလျက်နှင့်
သင်တို့အား ပေးခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ — အရှင်မင်းကြီး...အရှင် မင်းကြီးသည် ဂရုဓမ္မ သီလကို ကောင်းစွာ စောင့် ထိန်း သည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မစင်ကြယ်ဟု သံ သ ယ ဖြစ်ပါသနည်း....။

ကောရဗျမင်း — တမန်တို့....ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သည်ဟု မထင် တဲ သံသယ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကား ဤသို့တည်း..... ၃-နှစ်လျှင် တကြိမ်ကျ ထန်ဆောင်မုန်းလ၌ ပွဲ သဘင်သည် ဖြစ် ပါ၏။ ထို ပွဲ သဘင် ၌ ပြည့်ရှင် မင်း အပေါင်းတို့သည်ကစားပျော်ပါးကြကုန်၏ ထိုသို့ ကစားပျော်ပါးကြကုန်သော မင်း အပေါင်းတို့သည်၊ နှုတ်၏ အသွင် ကဲ့သို့ သော ဝတ်စားတန်ဆာ အစုံတို့ကို ဝတ် ဆင်ကြလျက်၊ စိတ္တရာဇ၊ အမည်ရှိသော ဘီလူးမင်း၏ အထံ၌ တည်နေကြပြီးလျှင် လေးပါးသော အရပ်မျက်နှာ တို့သို့ ပန်း များဖြင့် တန်ဆာ ဆင် အပ် သော မြား တို့ကို ပစ်လွှတ်ကြကုန်၏။

ထိုကဲ့သို့ မြားတို့ကို ပစ်လွှတ်ကြသော
 နေ ရာ သည် ကား တခု သော တ ဘက်
 ဆည်ကန်၏ ကန်ပေါင်ပေါ်၌ ဖြစ်သော
 ကြောင့်၊ အရပ် လေးမျက်နှာ တို့ကို ပစ်
 လွှတ်ကြသောအခါ၊ လေးစင်းသောမြား
 တို့အနက်၊ သုံးစင်းသော မြားကိုသာ မြင်
 ရသော်လည်း၊ ရေပြင်ထဲသို့ပစ်လွှတ်သော
 မြားကိုမူကား မတွေ့မမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့်
 ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌၊ ငါ ပစ်လွှတ် သော မြား
 သည်၊ ငါး များ ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ထိမှန်
 ကျရောက်လေ သလောဟု သံ သ ယ ဖြစ်
 နေပါ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ပစ်သောမြား
 သည်၊ ငါးတို့အား ထိမှန်ခဲ့လျှင် ပါဏာတိ
 ပါတ ကံဖြင့် မိမိစောင့်ထိန်းသော သီလ
 သည် ပျက် လေ ပြီ လော ဟု ကျွန်ုပ်
 စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလ ကို စင်
 ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက် နိုင်ဘဲ ရှိနေပါ
 သည်။ သို့ ဖြစ်သောကြောင့် အ သင် တို့
 အား ကျွန်ုပ် စောင့် ထိန်းသော သီလကို
 ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါဟု မိန့်တော်မူ၏။

တမန်များ — မြတ်သော မင်းကြီး....အရှင်မင်းကြီး
သည် သတ္တဝါတို့အား သတ်လိုသော
စေတနာမရှိပေ။ ထိုသို့ သေစေလိုသော
စေတနာမရှိခြင်းကြောင့်၊ ပါဏာတိ ပါတ
ကံကည် မဖြစ်ပါ (ဤနေရာ၌ မည်သည့်
စိတ်ဆန္ဒမျှ မရှိခြင်း၊ မပြစ်မှားခြင်း ကို
ဆိုလိုသည်)။ အကျွန်ုပ် တို့အား အရှင်
မင်းကြီး စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလ
ကိုသာပေးတော်မူပါ။

ကောရဗျမင်း — အမောင်တို့....ဤသို့ဖြစ်လျှင်၊ သင်
တို့၌ပါသော ရွှေပြားတွင် ရေး၍ ယူကြ
လေ လော့ ဟု မိန့် ဆို ကာ အောက်ပါ
အတိုင်း ရေးစေလေသည်။

ဂရုဓမ္မသီလ။

ပါဏော၊ နဟန္တဗ္ဗော၊ အဒိန္နံ၊ နာဒါ
တဗ္ဗံ၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ၊ နစရိ
တဗ္ဗံ၊ မုသဝါဒါ၊ နဘဏီ တဗ္ဗံ၊
မဇ္ဇံ၊ နပါရိတဗ္ဗံ။

ပါဏော၊ သတ္တဝါကို၊ နဟန္တဗ္ဗော၊ မသတ်အပ်။
အဒိန္နံ၊ အရှင်မပေးသော သူတပါး ပစ္စည်းကို၊ နာဒါ
တဗ္ဗံ၊ မခိုးယူအပ်။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ၊ သူတပါး

၆၂၀၀

ကန္တ? ဗုဒ္ဓတဏှသီလ
စာကြည့်တိုက်
ကမ္ဘာအေး။

သားမယား သားသမီးတို့အား၊ လွန်ကျူးခြင်း အမှုကို၊ နှစ်ရိတဗ္ဗာ၊ မပြုကျင့်အပ်၊ မုသာ ဝါဒါ၊ မဟုတ် မမှန် သောစကား ပြောဆိုခြင်းကို၊ နာဏိတဗ္ဗာ၊ မပြောမဆို အပ်။ မဇ္ဇိ၊ သေရည်သေရက်သောက်စားခြင်းကို၊ နပါယိ တဗ္ဗာ၊ မသောက်စားအပ်။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ၊ သူတပါး အသက်ကို မသတ်အပ်၊ အရှင်မပေးသော သူတပါး ပစ္စည်းကို မခိုးယူအပ်၊ သူတပါးသားမယား၊ သားသမီးကို မကျူးလွန် မစော်ကား အပ်၊ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံသောစကား လိမ်လည်သောစကားများကို မပြောဆိုအပ်၊ သေရည် သေရက် အစရှိသော ယဇ်မူးစေတတ်သော အရာတို့ကို မသောက်စားအပ်၊ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ငါးပါး သီလ အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရေးစေပြီးနောက် ကောရဗျမင်းကတဖန်မိန့်တော်မူပြန်သည်မှာ..... အချင်းတို့..... ယခုလို ပေးရသော်လည်း... ကျွန်ုပ်၏ စိတ် တွင် စင်ကြယ် သည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ မယ်တော်ငါးဖုရားကြီးထံ၌ ဂရုဓမ္မသီလကို သွား၍ တောင်းကြပါလေ။ ကျွန်ုပ်၏မယ်တော်သည် ဂရုဓမ္မသီလကိုကောင်းမွန် စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းပေ၏ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်လေသည်။

ခလေးများအဖို့
ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ ကောရဗျမင်းကြီးသည်မည်သူ၏ ဆုံးမသွန်
သင်သောစကားကို အလေးဂရုပြုပြီး ဤကဲ့သို့
ဆင်တော်မင်္ဂလာကို ပေးလှူသနည်း
- ၂။ ကောရဗျမင်းကြီးသည် ဆင်ကို လှူသည့်
အခါ ဆင်ကြီးသက်သက် လှူသလော၊ အ
ခြား မည်ကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများကို ထည့်၍
လှူသေးသနည်း။
- ၃။ ကောရဗျမင်းသည် ဘယ်လို အကျင့် သီလ
မျိုးကို စောင့်ထိန်းပါသနည်း။
- ၄။ ထိုမင်းကြီးသည် သူ၏ စောင့်ထိန်းသော
သီလကိုစင်ကြယ်သည်ဟုနှစ်သက်ပါ၏လော။
- ၅။ ဘာကြောင့် မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်ဟု သံသ
ယ ဖြစ်ရပါသနည်း။
- ၆။ ဂရုဓမ္မသီလဆိုသည်မှာ ဘယ်လို သီလမျိုး
ဖြစ်ပါသနည်း၊ ထိုသီလသည် မည်သည့် အရာ
များကို ရှောင်ကြဉ်ရန် ပညတ်ပါသနည်း။
- ၇။ ကောရဗျမင်းသည် တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရာ
တွင် ဘယ်အရာကို အဓိက ထား၍ အုပ်ချုပ်ပါ
သနည်း။

မယ်တော် တမန်တော် တို့သည် ဘုရင် မင်း မြတ်
မိဖုရားကြီး ၏ ညွှန်ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း၊ မယ်
သည် မိမိ၏ တော်ငိုဖုရားကြီးထံသို့ သွားရောက် ကြ
စောင့်ထိန်း ပြီးလျှင် မယ်တော် မိဖုရားကြီးနှင့် ပဋိ
သေသီလနှင့် သန္ဓာရစကားများပြောဆိုကြပြီးနောက်၊
တမန်တို့က ပြောဆိုသည်မှာ —

တမန်များ — အရှင်မိဖုရား.... အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤ
သို့ လာရောက်ကြရခြင်း အကြောင်းကား
အကျွန်ုပ်တို့၏ ကာလိင် တိုင်းပြည်၌ မိန်းမ
ခေါင်လွန်းသောကြောင့်၊ လူအများ တို့
သည် အလွန်လျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြ
ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းမ ရွာစေခြင်း
အကျိုးငှါ၊ အရှင်မတို့၏စောင့်ထိန်းသော
ဂရုဓမ္မသီလကို အလိုရှိသောကြောင့် ဖြစ်
ပါသည်။

မယ်တော် — အမောင်တို့..... ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂရု ဓမ္မ
သီလကို စောင့်ထိန်းသည်ကားမှန်ပေ၏။
သို့ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏
စိတ်၌ ထို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ထိန်းသော သီလ
ကို စင်ကြယ်သည် ဟု မထင်ဘဲ သံသယ
ဖြစ်နေပါသည်။

တမန်များ - အရှင်မ.... အဘယ်ကြောင့် အရှင်မ
စောင့်ထိန်းသော သီလကို မစင်ကြယ်ဟု
သံသယ ဖြစ်ရပါသနည်း တဆိတ် အမိန့်
ရှိတော်မူပါ။

မယ်တော် - အမောင်တို့..... ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် မိမိ
စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ မ စင် ကြယ် ဟု
သံသယ ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းကား ဤ
သို့တည်း.. ..ကျွန်ုပ်တွင် သားနှစ်ယောက်
ရှိပါ၏။ ထို သား နှစ် ယောက် တို့ တွင်
သားအကြီးသည်ကား၊ ယခု ဘုရင်မင်း
မြတ်ပင်ဖြစ်၍၊ အငယ်မှာ အိမ်ရှေ့မင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသားနှစ်ယောက်တို့ အနက်
သားကြီးဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ် ထံသို့
အခြားသော တိုင်းပြည်မှမင်းတပါးသည်
အဘိုး တသိန်း ထိုက် တန် သော စန္ဒကူး
နှစ် နှင့်၊ အ ဘိုး ထ ထောင် ထိုက် တန်
သော ရွှေပန်းခိုင်ကို တမန်များ စေလွှတ်
၍၊ ပို့ဆက်လာပါ၏။

ထိုသို့ ပို့ ဆက် လာ သော ပစ္စည်း ကို
သားတော် ကောရဗျမင်းကြီးသည် မယ်
တော်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား ပူဇော်အံ့ ဟု

ကြံစည်၍။ ထိုရသမျှသော ပစ္စည်းတို့ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ စေလွှတ်၍ပေးပို့စေပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒကူး စသော အမွှေးအထုံတို့ကိုလည်း မလိမ်းကျံလို့၊ ပန်းကိုလည်း မပန်ဆင်လိုတော့ သဖြင့်၊ ချွေးမတော်တို့ကိုသာ ပေးအံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ယခုလို ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကား.....

“ချွေးမအကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို အစိုးရသော ဘုရင်၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အစစ ပေါများပြည့်စုံပြီး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အဘိုးတထောင်သာ ထိုက်တန့်သော ရှေ့ပန်းခိုင်ကိုပေးအံ့။ ချွေးမအငယ် ဖြစ်သော အိမ်ရှေ့မင်း၏ မိဘုရား မှာမူ ကား၊ ချွေးမအကြီးနှင့်စာလျှင်ဆင်းရဲ၏။ ချွေးမအကြီး ဖြစ်သော မိဖုရားကြီး လောက် မပြည့်စုံပေ၊ ထိုကြောင့် အဘိုးတသိန်းထိုက်တန့်သော စန္ဒကူးနံ့သာနှစ်ကို ပေးအံ့ဟု ကြံစီပြီးလျှင်၊ သားအကြီး ဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကို

အဘိုးတထောင်သာ ထိုက်တန်သော ရွှေ
ပန်းခိုင်ကိုပေး၍၊ ချွေးမအငယ် ဖြစ်သော
အိမ်ရှေ့မင်း မိဖုရား ကို အဘိုး တသိန်း
ထိုက်တန်သောစန္ဒကူးနှစ်ကိုပေးမိပေ၏။

ထို သို့ ပေး ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်
တွင် စဉ်စားမိသည်မှာ၊ ငါသည်-ဂရုဓမ္မ
သီလ ကို စောင့် ထိန်း ၏။ ထို သို့ စောင့်
ထိန်းပါလျက်၊ ချွေးမတော်တို့၏ ဆင်းရဲ
သောအဖြစ်၊ ချမ်းသာသော အဖြစ်သည်
အကြောင်း မဟုတ်ပေ၊ ငါနှင့် မဆိုင်ချေ
တကား...အမျိုးအနွယ်တခု၌ ကြီးသော
သူ တို့ အား သာ အရို အသေ ပြု ရ ခြင်း
တည်းဟူသော အမှုသည် သာ လျှင် အ
ကြောင်း ဟုတ် မှန် သင့် မြတ် ပေ ၏ ဟု
စဉ်းစားမိပါ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက်
ချွေးမတော် တို့အား မပြု အပ် သော အမှု
ကို ပြုမိချေပြီ၊ ဤသို့ မပြုအပ်သောအမှုကို
ပြုမိခြင်းကြောင့် ငါ၏သီလသည် ပျက်စီး
လေသလောဟု-ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော
သီလကိုစင်ကြယ်သည်ဟုမနှစ်သက်နိုင်ဘဲ
ရှိနေ့ ပါသည်၊ သို့ ဖြစ် သော ကြောင့် အ

မောင် တို့အား ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလ ကို ပေးရန် မ ဖြစ် နိုင်ပါဟု ပြောဆိုလေသည်။

တမန်များ - အရှင်မိဖုရား....အရှင် မ သည် မိ မိ ပစ္စည်းကို စေတနာ ရှိသည့် အတိုင်း ပေး နိုင်ပေ၏။ ဤ အ ကြောင်း ဖြင့် စိတ် တွင် သံသယဖြစ်ရန် မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အား သာ ထိုအရှင်မ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလကို ပေးတော်မူပါ။

မယ်တော် - အမောင်တို့.... ဤသို့ ဖြစ် ပါ မူ ကား ရေးမှတ်၍ ယူကြပါလေ....ဟုဆို၍၊ ရှေး နည်း အတိုင်း ဂရုဓမ္မ သီလကို ရေး မှတ် စေ လေ သည်။ ထို သို့ ရေး မှတ် စေ ပြီး နောက် မယ် တော် မိဖုရား ကြီး က ဆက် လက်၍ ပြောဆိုပြန်သည်မှာ...အမောင် တို့ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အား ဤကဲ့သို့ ရေး မှတ် ယူစေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် မိမိစောင့်သော သီလကို စင်ကြယ် သည် ဟု မ နှစ် သက် နိုင် သေး ပါ။ ထိုကြောင့် သင် တို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ ချွေး မ ကြီး ဖြစ် သော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကြီး ထံ၌

သွား၍ ဂရုဓမ္မ သီလကို တောင်း ကြ ပါ
လေ။ ထိုချွေးမကြီးဖြစ်သော မိဖုရားကြီး
သည် ဂရုဓမ္မ သီလကို ကောင်းမွန် စင်
ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းပေ၏ဟု ညွှန်ကြား
လိုက် ပြန်လေသည်။

ခလေးများအဖို့

ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်၊ ဘယ်လို သီလ
မျိုးကို စောင့်ထိန်းပါသနည်း။
- ၂။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည်။ မိမိစောင့်ထိန်း
သော သီလ ကို စင်ကြယ် သည် ဟု ထင် ပါ
သလော။
- ၃။ ၎င်းသည် မိမိ စောင့် ထိန်းသော သီလကို
ပျက်စီးသည်ဟု သံသယ ဖြစ်စေ ရန် မည် သို့
သော အရာကိုပြုလုပ်မိပါသနည်း။
- ၄။ ထိုမယ်တော်ကြီး ပြုလုပ်မိသော အရာသည်
နည်းလမ်းကျပ်၏လော။
- ၅။ မင်းကြီးသည် ၎င်း၏မယ်တော်ထံသို့ ဘယ်
အရာများကို ပို့စေပါသနည်း။
- ၆။ မယ်တော်သည် ပုဏ္ဏား တို့ အား ဂရုဓမ္မ
သီလကို ပေးရသည်မှာ စိတ်ကြေနှပ်ပါရဲ့လား။

၇။ တမန်တော်တို့က ဘယ်လို ပြောကြပါသနည်း။

ကောရဗျ မင်း၏မိဖုရား၏ မယ်တော်ကြီး ထံမှ ဂရုဓမ္မသီလကို သည်မိမိစောင့်သော သီလ၌ ရေးမှတ်၍ ယူကြပြီး နောက် မယ်တော်သံသယဖြစ်ပုံ ကြီး ညွှန်ကြားလိုက်သည် အတိုင်း။

ကောရဗျမင်း၏ မိဖုရားကြီးထံသို့ ဂရုဓမ္မသီလကို တောင်းဆိုရန် သွားရောက်ကြလေသည်။ ရောက်သည့်အခါ ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ပြောဆိုကြပြီးနောက် တမန်တော်တို့က ပြောဆိုသည်မှာ....

တမန်များ - အရှင်မိဖုရား... အရှင်မသည် ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်းသည်ဟု မယ်တော်မိဖုရားကြီးထံမှ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်မ၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကိုတောင်းဆိုရန် လာရောက်ကြပါသည်။

မိဖုရား - တမန်တော်တို့... ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်းသည်ကား၊ မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ စောင့်ထိန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သီလကို သင်တို့အား ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ - အရှင်မ....ကျွန်ုပ်တို့၏ ကာလိဂ်တိုင်း ပြည်၌မိုဗ်းခေါင်သောကြောင့်လူအများ တို့သည် အလွန်လျှင် ပင် ပန်း ဆင်းရဲကြ ပါ၏။ ထိုသို့သော ဒုက္ခတို့မှ ကင်းဝေး စေရန် အရှင်မ၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရု ဓမ္မသီလကို ပေးတော်မူပါ။

မိဖုရား - တမန်တော်တို့....ကျွန်ုပ် စောင့်သော ဂရုဓမ္မ သီလကို အသင်တို့အား ပေး ရန် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော်လည်း ယခု အခါ ကျွန်ုပ်စောင့်သောသီလကိုစင်ကြယ်သည် ဟု မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ပါသည်။ အ ဘယ်ကြောင့်ဆိုပါလျှင် တနေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခြင်္သေ့ ခံသော လေသာ ပြုတင်းပေါက်၌ ရပ်လျက် မိမိ၏ အရှင် ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သောဘုရင်မင်းမြတ်သည် မြို့သို့ လက်ျာရစ် လှည့် လည် သည် ကို ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ထိုသို့ကြည့်ရှု နေ စဉ် မင်းကြီး၏နောက်မှဆင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ညီ တော်အိမ်ရှေ့မင်းကိုမြင်ပါသည်။

ထိုသို့မြင်သည့်အခါ၊ လောဘဇော
၏တိုက်တွန်းချက်အရ၊ ကြံစည်မိသည်မှာ
ငါသည် အကယ်၍ ဤအိမ်ရှေ့မင်း နှင့်
အတူတကွ နှိုးနှောပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြု
ရလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ပြု
ခြင်းဖြင့် နောင်တော် ဖြစ်သော ဘုရင်
မင်းမြတ်ကွယ်လွန်သောအခါ မင်းအဖြစ်
သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သော ဤအိမ်ရှေ့မင်း
သည် ငါ့အား ချီးမြှောက် သိမ်းပိုက်ရာ၏
ဟု ကြံစည်မိပေ၏။

ထိုသို့ကြံစည်ပြီး နောက်မှသတိရကာ
ငါသည်ဘယ်လို မသင့်လျော်သောအကြံ
တွေကို ကြံ စည် လိုက်ပါလိမ့် မည်နည်း။
ငါသည်လည်း ဂရုဓမ္မ သီလကို စောင့်
ထိန်းပေ၏။ ထိုသို့စောင့် ထိန်းပြီး မိမိ
အားလည်း စိုးပိုင်သော အရှင်လင်ရှိပြီး
ဖြစ်ပါလျက် ကိလေသာ၏ လှံ၊ ဆော်မှု
ကြောင့် တပုဂ္ဂိုလ်သော ယောကျ်ားကို
ကိလေသာစိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိချေပြီ.....

အိမ်ရှေ့မင်းသည် နောက်နွေနှံကတွင် နန်းတော်မှ ထွက်လာသည့်အခါ မိုးခင်းရေထဲတွင်
စောင့်၍နေကြသော လူများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်၌ထိခိုက်၍သွား၏။

သို့ဖြစ်၍ ငါ၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မ သီလသည် ပျက်စီးသည် ဖြစ်ရာ ၏ ဟု သံသယ ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့အား ထိုဂရုဓမ္မသီလကိုပေးခြင်း ငှါမဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဟု ပြောဆိုလေသည်။

တမန်များ — အရှင်မ.... ဤမျှ လောက်သော အမှု ကလေးမျှဖြင့် မသန့်မရှင်းထင်နေပါလျှင် အရှင်မသည် တကယ် လွန်ကျူးရန် ကိုကား၊ အဘယ်မှာ ပြုတော့ပါမည်နည်း။ သို့ဖြစ်၍ ဤမျှဖြင့် သီလမပျက် နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အားသာလျှင် အရှင်မ စောင့်ထိန်းသော သီလကို ပေးတော်မူပါ။

မိဖုရား — တမန်တော်တို့.... ဤသို့ဖြစ်လျှင် ရေးယူကြလေလော့-ဟု ပြောဆိုကာ အထက်နည်းအတိုင်း ရွှေပြား၌ ရေးစေ၏။ ထိုသို့ ရေးစေပြီးနောက် ပြောဆိုသည်မှာ..... တမန်တို့ အသင်တို့အား ဤသို့ရေး၍ပေးရသော်လည်း ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော သီလကို သန့်ရှင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် သည် မနှစ်သက်နိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ညီတော် ဖြစ်

သော အိမ်ရှေ့မင်းထံ၌ သွား၍ ဂရုဓမ္မ
သီလကို တောင်းကြပါလေ.....အိမ်ရှေ့
မင်းသည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းစွာ
စောင့်ထိန်းပေ၏ဟု ပြောဆိုကာ ညွှန်
ကြားလိုက်၏။

ဓလေ့များအဖို့

ဖြေကြားရန် ဓမ္မခွန်းများ။

- ၁။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကြီးသည် မိမိ၏
စောင့်ထိန်းသော သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု
ထင်ပါသလော။
- ၂။ မိဖုရားသည် မည်ကဲ့သို့သော စိတ်အကြံကို
ပြုမိပါသနည်း။
- ၃။ မိဖုရားကြီး၏ ကြံစည်မိသော အကြံသည်
သင့်လျော်ပါသလော။
- ၄။ ၎င်းသည် တကယ် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ပါ
မည်လော။
- ၅။ မိဖုရားသည် မိမိကြံစည်အပ်သော အရာကို
နှောက်တဖန် ဘယ်လို သတိပြန်ပြီး ရပါသ
နည်း။

၆။ မိဖုရားသည် မိမိ၏ သီလကို ရေးရ သည်ကို စိတ်မှာကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းရှိပါ၏လော။

၇။ မည်သူ့ ထံသို့ ဂရုဓမ္မ သီလကို တောင်းရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသနည်း။

အိမ်ရှေ့မင်း - တမန်တော်တို့သည် မိဖုရားကြီး ညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း အိမ်ရှေ့မင်းထံသို့သော သို့ဂရုဓမ္မသီလကိုတောင်းရန်သွားရောက်ကြပြန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်း ထံသို့ ရောက်ကြမြင်ပုံ သောအခါ ပဋိ သန္တာရ စကားများကို ပြောဆိုကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့မင်းက မေးမြန်းသည်မှာ....

အိမ်ရှေ့မင်း - တမန်တော်တို့...အသင်တို့သည်မည်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ကြကုန်သနည်း။

တမန်များ - အရှင်...ကျွန်ုပ်တို့၏တိုင်းပြည်၌မိုးမရွာ ခြင်းကြောင့် လူများ တို့သည် အလွန်လျှင် ပင်ပန်း ဆင်းရဲ ကြ ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်မိုးမရွာစေခြင်းအလို့ငှါ အရှင်တို့၏စောင့်ထိန်းသော သီလကို အလိုရှိပါသောကြောင့် ရောက်လာကြပါ၏။

အိမ်ရှေ့မင်း — တမန်တော်တို့... ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မ
သီလကို စောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်ပေ၏။
ထိုသို့ စောင့်ထိန်းသော်လည်း ယခုအခါ
၌ ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သီလကို သန့်
ရှင်းသည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ သံသယဖြစ်
နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့အား
ထိုဂရုဓမ္မသီလကို ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ — အရှင် အိမ်ရှေ့မင်း... အရှင်တို့သည်
သီလကို စင်ကြယ်စွာ စောင့် ထိန်း သည်
ဖြစ်ပါလျက်၊ အဘယ်ကြောင့်မသန့်ရှင်း၊
မစင်ကြယ်ဟု သံသယ ဖြစ်ပါသနည်း။

အိမ်ရှေ့မင်း — တမန်တော်တို့... ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မ
သီလ ကို ကောင်း စွာ စောင့် ထိန်း သည်
ကား မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ် သော် လည်း
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် မိမိ စောင့် ထိန်း သော
သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်
ရန် အကြောင်းသည် ဖြစ်လာ ပါ၏။ ထို
အကြောင်းကား.....တနေ့သော ညချမ်း
အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော် ဖြစ်
သော ပြည့်ရှင် မင်းမြတ်ထံတော်သို့စေား
ရန်အတွက်ရထားစီး၍သွားရောက်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ ဘုရင် မင်းမြတ်ထံ
 တော်သို့ ခစားရန် သွားရောက်ခဲ့သော်
 မူထမ်းရာထမ်းတို့သိရှိရန် အမှတ်အသား
 တခုကိုထားရှိပါသည်။ ထိုအမှတ်အသား
 သည်ကား - ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ မင်းကြီး
 ထံသို့ သွားရောက်သည့်အခါ၊ အကယ်၍
 အေးဆေးစွာ စားသောက်ပြီး တညအိပ်
 နေမည်ဖြစ်ပါက ရထား၏ ကြိုးနှင့် နှင်တံ
 တို့ကို ရထားဦး အတွင်းသို့ သိမ်းဆည်း
 ကာ ထည့်၍ထားခဲ့၏။ ထိုအခြင်းအရာကို
 မြင်ခြင်းအားဖြင့် အစောင့်အရှောက် တို့
 သည်၊ အိမ်ရှေ့မင်းကား ယနေ့ မပြန်ပေ
 ဟု သိရှိကြကာ ပြန်သွားကြပြီး လျင်
 နောက်နေ့ မိုးသောက် နံနက်စောစော
 ကျသော အခါ မှသာ လာရောက်ကြ၍၊
 အိမ်ရှေ့မင်း နန်းတော်မှ အလာကို
 စောင့်မျှော်လျက် မိမိတို့နေရာ၌ တည်နေ
 ကြကုန်၏။ ရထားထိန်းသည်လည်း ရ
 ထားကိုပြန်၍ ယူသွားပြီး၊ တဖန်နံနက်မိုး
 သောက် အခါကျမှသာ ရထားကို ပြန်၍
 ယူလာပြီး နန်းတော်တံခါး၌ တည်နေ၏။

အကယ်၍ ထိုသို့ တညအိပ် မဟုတ်ဘဲ
 ခေတ္တခဏမျှသာ နေပြီး ပြန်လာမည် ဖြစ်
 ပါက၊ ရထား၏ နှင်တံနှင့် ကြိုး တို့ ကို
 မူလအတိုင်း ရထားအတွင်း၌ တန်းလန်း
 ထားခဲ့ပြီး မင်းကြီး ထံသို့ ခစားခြင်းငှါ
 သွားရောက်ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့သောအမှတ်
 အသားဖြင့်လူအပေါင်းတို့သည်လည်းသိ
 ကြသဖြင့်၊ ဤအရာကား၊ အိမ်ရှေ့မင်း
 သည်မကြာခင်ပြန်၍ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု
 သိ၍မင်းကြီး၏ နန်းတော်တံခါးမှ စောင့်
 မျှော်၍ နေကြကုန်၏။

အဆိုပါ နေ့တွင်ကား၊ ကျွန်ုပ် သည်
 ရထား၏ကြိုးကို၎င်း၊ နှင် တံ ကို ၎င်း၊ ရ
 ထားတွင် တန်းလန်းထားခဲ့ပြီးလျှင်၊ခေတ္တ
 ခဏအတွက် မင်းကြီး ထံတော်သို့ ခစား
 ရန် သွားပေ၏။ထိုသို့သွား၍ ကျွန်ုပ်သည်
 နန်းတော်သို့ ဝင်သည် နှင့် တပြိုင်နက်၊
 မိုဗ်းသည် သည်းထန်စွာ ရွာ သွန်း လေ
 တော့၏။ ထိုအခါ နောင်တော် ကြီးသည်
 မိုဗ်းရွာသည်ဆိုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပြန်
 ၍ မလွှတ်ဘဲ နန်းသော်အတွင်း၌ပင် စား

သောက်၍ ည အိပ် နေ့ စေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တ ခဏတာ အတွက်သာ အမှတ်အသား ဖြစ်သည့် ကြိုးနှင့် နှင်တံကို ရထားတွင် တန်းလန်း ထားခဲ့သောကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ မှု ထမ်းရာ ထမ်းအပေါင်းတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်း ထွက်လာလိမ့်မည် ဟူသော အမှတ်ဖြင့် မိုဗ်းရေထဲတွင် တညလုံးစောင့်မျှော်လျက် နေကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည်၊ နောက်နေ့ နံနက်တွင် ပြန်၍ ထွက်လာသောအခါ၊ မိုဗ်းရေစွတ်စို့လျက် စောင့်မျှော် နေကြသော လူများကိုမြင်ရသောအခါ မိမိ၏ ခဏခြင်းပြန်၍ ထွက်လာမည့်အမှတ်ကို ပြုခဲ့သည်ကိုသတိရပြီးလျှင် စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်ကာ ငါသည် ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်းပါလျက် ဤမျှလောက်သော လူအပေါင်းတို့အား ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ငါစောင့်ထိန်းသော သီလသည် ပျက်လေသလောဟု သံသယ ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်

စောင့်ထိန်းသောသီလ၌သန့်ရှင်းသည်ဟု
မထင်ဘဲ သံသယ ဖြစ် နေ သော ကြောင့်
အသင်တို့အား ပေး ရန် မနှစ်သက်နိုင်ပါ
ဟု ပြောဆို၏။

တမန်များ - အရှင်အိမ်ရှေ့မင်း.....အရှင်တို့သည်
လူ အ ပေါင်းအား ပင် ပန်းစေ ရန် စိတ်
တွင် အကြံ အစည် စေတနာသည်မရှိပေ။
ထိုသို့မရှိခြင်းကြောင့် ဤမျှဖြင့် သီလ ပျက်
မည်ဟု သံ သ ယ ဖြစ်ရန် မလိုပါ။ အရှင်
စောင့်သော ဂရုဓမ္မသီလကိုသာအကျွန်ုပ်
တို့အား ပေးတော်မူပါ။

အိမ်ရှေ့မင်း - တမန်တို့....ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အသင်တို့
၏ရှေ့ပြား၌ ရေး၍ယူကြကုန်လော့.....ဟု
ဂရုဓမ္မသီလကို ရေးစေပြီးနောက်၊ တဖန်
ပြောဆိုသည်မှာ - အသင်တို့အား ကျွန်ုပ်
စောင့်ထိန်းသော သီလကို ပေး ရ သော်
လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် သန့် ရှင်း သည် ဟု
မနှစ်သက် နိုင် သေး ပါ။ သို့ ဖြစ် သော
ကြောင့် အ သင် တို့ သည် ပု ရော ဟိတ်
ဆရာကြီးထံသို့ သွား၍ ဂရုဓမ္မသီလ ကို
တောင်းကြပါလေ။ ထိုပုရောဟိတ် ဆရာ

ကြီးသည် ၈ ရှုမမ့ သီလကို ကောင်းစွာ
စောင့် ထိန်း ပေ၏။ ဟု ညွှန် ကြားလိုက်
လေသည်။

ခလေးများအဖို့
ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ အိမ်ရှေ့မင်းသည်၊ နန်းတော်သို့ဝင် ရောက်
သောအခါ သက်ဆိုင် ရာ မှုထမ်း ရာ ထမ်းတို့
အား မည်သို့သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သိစေ
ပါသနည်း။
- ၂။ လူအများတို့သည်၊ မိုဗ်းရေထဲတွင် စောင့်
နေကြသည်ကို မြင်သောအခါ။ အိမ်ရှေ့မင်း
၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း။ တရား
သည်ဟု ထင်ပါသလော။
- ၃။ အိမ်ရှေ့မင်းသည်၊ ခဏခြင်း ပြန်ထွက်လာ
ရန်အမှတ်ဖြင့်၊ ဘုရင်းမင်းမြတ်ထံသို့ဝင်ရောက်
ခစားပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ထိုအမှတ်
အသားအတိုင်း ပြန်၍ မထွက်လာပါသနည်း။
- ၄။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိမိ စောင့်ထိန်းသော
သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု ကျေနပ်ပါသလော။

၅။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် နန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်
ရာတွင် ဘယ်အချိန်၌ ဝင်ရောက်သောအကြိမ်
တွင် အမှတ်ထားသည်အတိုင်း ပြန်မထွက်လာ
နိုင်သနည်း။

ပုရောဟိတ် တမန်တော် များသည် အိမ်ရှေ့မင်း
သည်မိမိစောင့်ထိန်းသော ဝိသုဒ္ဓိသံသယ
ဖြစ်ပုံ ထံမှ ဂရုဓမ္မကို ရေးမှတ်၍ ယူကြပြီးလျှင်
ပုရောဟိတ်ဆရာကြီးထံသို့ တမန် ဂရုဓမ္မ
သီလကို တောင်းဆိုရန် သွားရောက်ကြ
ပြန်၏။

ပုရောဟိတ်ဆရာကြီး၏ထံသို့ ရောက်သော အခါ
ပဋိသန္ဓာရ စကားများကို မေးမြန်းပြောဆိုကြပြီး
နောက် တမန်တော်တို့သည် ရှေးနည်းအတိုင်း ဂရုဓမ္မ
သီလကို တောင်းဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်
ဆရာကြီးက ပြောဆိုသည်မှာ.....

ပုရောဟိတ် — တမန်တို့...ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မသီလ
ကို စောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်ပေ၏။
သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏
စိတ်တွင် မိမိ စောင့်ထိန်းသော သီလကို
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်

အောင်ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့ အား ကျွန်ုပ် စောင့် ထိန်း သော ဂရုဓမ္မ သီလကို ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ — မင်း ဆရာ သည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းမွန်စင်ကြယ်စွာစောင့်ထိန်းသည် ဟု အကျွန်ုပ်တို့ သိရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် မင်းဆရာသည် မိမိသီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု မထင်ပါသနည်း။

ဗုရောဟိတ် — တမန်တို့ ကျွန်ုပ် စောင့် ထိန်း သောသီလကိုသန့်ရှင်းသည်ဟု မနှစ်သက် နိုင်သည့် အကြောင်းသည်ကား၊ ကျွန်ုပ် သည် တနေ့သော အခါ ဘုရင် မင်းမြတ် အား ခစားရန်အတွက်နန်းတော်သို့သွား ရောက်ပေ၏။ ထိုအခါတွင်ဘုရင်မင်းမြတ် ၏လက်အောက်ခံ တိုင်းတပါး၏ ဘုရင် တပါးထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ထံ တော်သို့ နုသော နေ ရောင် ခြည် (၀၁) တက်သစ်စ နေရောင်ခြည် အဆင်းရှိသည့် ရထားကိုလာရောက်၍ ဆက်သစေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုရထားကို လမ်းခရီး တွင် ပက်ပင်းပါ တွေ့မြင်ရပေ၏။

ထိုသို့ တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၊ ကျွန်ုပ်က
 ထိုရထားကို ယူဆောင် လာသူတို့ အား
 ဤရထားသည် အဘယ်သူ၏ ရထားဖြစ်
 သနည်းဟု မေးမြန်းသည့်အခါ၊ အဆိုပါ
 ရထားကို ယူဆောင် လာ သူ တို့က၊ ဤ
 ရထား သည် ကား ကော ရ ဗျ မင်း ကြီး
 အား ဆက်သရန် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြော
 ပြ ကြ၏။ ထို သို့ မင်းကြီးအား ဆက်သ
 ရန်ဖြစ် ကြောင်း ကို သိ ရ သော အ ခါ၊
 ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ၊
 ငါသည် ကြီးရင့်သော အရွယ်သို့ ရောက်
 ပြီဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် ဤရထားကို ငါ
 အား အကယ်၍ ပေးသနားခဲ့သော် - ဤ
 ရထားကိုစီး၍ ချမ်းသာစွာ လှည့်လည်
 သွားလာနိုင်ပေမည် ဟု ကြံစည် ပြီးလျှင်
 မင်းကြီးထံသို့ သွား၍ ခါ တိုင်း ကဲ့ သို့
 ခစားပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မင်း ကြီး ထံ သို့ ရောက်
 သောအခါ၊ ဘိသိက်မင်္ဂလာ ဆောင်စေ
 ရာဖြစ်သော ပြုဘွယ်ရာ တို့ကို ဖြစ်စေ၍
 မင်း ကြီး ထံ ၌ ခ စား ၍ နေ သော အ ခါ

အဆိုပါ ရထားကိုပို့ဆက်လော့သူတို့သည် မင်းကြီးအား ရထားကိုလော့ရောက်၍ ပေးဆက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ‘‘ ဤရထားသည် ကားအလွန်လျှင် ကောင်းလှပေ၏။ ဆရာပုရောဟိတ်အား ဤရထားကို ပေးကြကုန်လော့-’’ ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုသို့ဘုရင်မင်းမြတ်က ပေးခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည်ကားအလိုမရှိချေ။ ထိုကြောင့် မယူဘဲ ငြင်းပယ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း အဖန်တလဲလဲယူရန်ကို မိန့်တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား အလိုမရှိပင်ဖြစ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် အလိုမရှိပါသနည်း ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မသီလကိုစောင့်ထိန်းပါလျက် သူတပါး၏ ပစ္စည်းကို မပေးခင်ကပင်လိုချင်တတ်သော လောဘကို ပြုမိပေ၏။ ဤကဲ့သို့ သူတပါးပစ္စည်းကို မပေးခင်ကလိုချင်လောဘ ဖြစ်မိသောကြောင့် ငါ၏ သီလပျက်စီးပြီဖြစ်ရာ၏ဟုစိတ်တွင်သံသယဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုကြောင့်

ရထားကိုဘုရင်မင်းမြတ်က အဖန်တလဲလဲ ယူရန် ပေးသော်လည်း အလိုမရှိခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် စောင့် ထိန်း သော ဂရုဓမ္မ သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ် သက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသောကြောင့် အသင်တို့ အား ကျွန်ုပ်စောင့်သောသီလကို ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ - မင်းဆရာ..... မင်းဆရာအား - ထိုမျှ လောက် သော ပြစ်မှု ဖြင့် သီလ မ ပျက် နိုင်ပါ။ ထို့အပြစ် ကလေးကိုပင် သံသယ ဖြစ်နေလျှင် တကယ် အပြစ်ကို မူ ကား အဘယ်မှာပြုတော့မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် မင်းဆရာ၏ စောင့်ထိန်းသော သီလကို သာ အကျွန်ုပ်တို့အားပေးတော်မူပါ။

ပုရောဟိတ် - အမောင်တို့.....ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူကား၊ ရေးမှတ်၍ ယူကြပါလေဟု ဆိုကာ မိမိ စောင့်သော ဂရုဓမ္မသီလကို ရှေးစေလေ သည်။ ထိုနောက် တဖန် တမန်တော် တို့ အား ပြောဆို သည်မှာ.....သင်တို့အား ဤသို့ရေး၍ပေးသော်လည်းကျွန်ုပ် စောင့်

ထိန်းသော သီလကို ကျွန်ုပ်သည်သန့်ရှင်း
သည်ဟု မနှစ်သက် နိုင်သေးပါ။ သို့ ဖြစ်
သော ကြောင့် သင် တို့ သည် မြေ တိုင်း
အမတ်ကြီးထံသို့သွား၍ ဂရု ဓမ္မ သီလ ကို
တောင်းကြပါလေ။ ထိုမြေတိုင်း အမတ်
ကြီးသည် ဂရု ဓမ္မ သီလ ကို စင်ကြယ်
ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ထိန်းပေ၏.....ဟု
မိန့်ဆိုကာ မြေတိုင်းအမတ်ကြီးထံသို့ညွှန်
ကြားလိုက်လေသည်။

ခလေးများအဖို့

ဖြေကြားရန်မေးခွန်းများ။

- ၁။ ပုရောဟိတ် ဆရာကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်
ထံသို့ ခစားရန်သွားသည့်အခါ လမ်းခရီးတွင်
အဘယ်အရာကိုမြင်ပါသနည်း။
- ၂။ ထိုမြင်ရသောအရာကို မင်းဆရာသည် ဘယ်
လိုသဘောထားသနည်း။
- ၃။ ဘုရင်မင်းမြတ်က မင်းဆရာအား ဘယ်အ
ရာကို ယူရန် တိုက်တွန်းပါသနည်း။

၄။ ထိုသို့ ဘုရင် မင်းမြတ်က ယူရန် တိုက်တွန်းသည့်အခါ မင်းဆရာက အဘယ်ကြောင့် မယူဘဲ ငြင်းပယ်ရပါသနည်း။

၅။ မင်းဆရာသည် သူစောင့်ထိန်းသော သီလကို ဘာကြောင့် ပျက်သည်ဟု သံသယဖြစ်သနည်း။

၆။ မင်းဆရာက တမန်တော်များကို မည်သူ့ထံ သို့ညွှန်ကြားလိုက်ပါသနည်း။

မြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည် သီလတို့ကို ရွှေပြားတွင် ရေးမှတ်၍ ယူကြသူ၏စောင့်ထိန်းသော သီလကို သံသယဖြစ်ပုံ နှင့် တမန်တော်သည် ပုရောဟိတ်ထံမှ ဂရုဓမ္မသီလကို တောင်းရန် သွားရောက်ကြပြန်လေသည်။ ထိုသို့ သွား၍ မြေတိုင်းအမတ်ကြီးနှင့် ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ပြောဆိုမေးမြန်းကြပြီး နောက် တမန်တော်တို့က ပြောဆိုသည်မှာ....

တမန်များ - အမတ်ကြီး... အသင်အမတ်ကြီးသည် ဂရုဓမ္မသီလကို ဆောက်တည်သည်ဟု သိရပါသဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကြပါ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အကျွန်ုပ်အား ရထားကိုယူရန် အတန်တန် တိုက်တွန်း
သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် မယူလိုသည်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင်
အကျွန်ုပ်သည် သူတပါးပစ္စည်းကို မပေးခင်က လိုချင်လောဘ
ဖြစ်မိသောကြောင့်ပင်တည်း။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ကာလိန် တိုင်းပြည် တွင်
မိုးဗန်းခေါင်သောကြောင့် လူတို့သည် အ
လွန်လျှင် ပင်ပန်းဒုက္ခ ရောက်ကြပါသည်။
ထို့ကြောင့် သင်အမတ်ကြီး၏ စောင့်ထိန်း
သော သီလကို ပေးပါလော့။

မြေတိုင်း -
အမတ်ကြီး၊

အမောင်တို့....ကျွန်ုပ်ကား ဂရုဓမ္မ
သီလကိုစောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်ပေ၏။
သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ထို ကျွန်ုပ် စောင့်
သော သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်
မနှစ်သက်နိုင်ဘဲရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်
အသင်တို့အား ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်း သော
သီလကိုပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ - အမတ်ကြီး...အမတ်ကြီးသည်သီလကို
ကောင်းစွာစောင့်ထိန်းကြောင်းကို ကြား
သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် မသန့်
ရှင်းဟု သံသယဖြစ်ပြီး မနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်
ပါသနည်း။

မြေတိုင်း - အမတ်
အမောင်တို့ ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်း
သောသီလကိုစင်ကြယ်သည်ဟုမနှစ်သက်
နိုင်သည့် အကြောင်း ရင်း ကား၊ ကျွန်ုပ်
သည် တနေ့ သော အခါ ဇနပုဒ် (ဝါ)

ကျေးတောရွာသို့ သွား၍ လယ်များကို တိုင်းထွာသည့်အခါ ကြိုးကို တုတ်လှင်ကန်၌ချည်၍ တဖက်သေ-အစွန်းကြိုးစကို လယ်ရှင်အားကိုင်စေ၍ကြိုးတစကို ကျွန်ုပ်သည် ကိုင်ဆွဲလျက် တိုင်းထွာကြပေ၏။

ထိုသို့ တိုင်းထွာကြသည့် အခါ ကျွန်ုပ်ကိုင်ဆွဲသောကြိုးအစွန်းနှင့်တုတ်လှင်ကန်သည် တကောင်သော ပုဇွန်လုံး၏ တွင်းအလယ်သို့ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ငါသည် ဤတုတ်လှင်ကန်ကို ဤအတိုင်း စိုက်ခဲ့ပါလျှင် ပုဇွန်လုံး၏ ကျင်းအတွင်းသို့ကျသဖြင့် ကျင်းအတွင်း၌ ရှိသော ပုဇွန်လုံးသည် သေကြေပျက်စီးခြင်းဖြစ်ပေရာ၏။ ဤမှာဘက်နားတွင်စိုက်ခဲ့ ပြန်ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပစ္စည်းသည် နစ်နာပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် အကြံရခက်၍နေပါ၏။

ထိုသို့အကြံရခက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် တမျိုးအကြံဖြစ်လာပြန်၏။ အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြံ ဖြစ်လာပြန် သနည်းဆိုလျှင် ဤကျင်းထဲတွင် ပုဇွန်လုံးသည် မရှိ

ပေရာ၊ အကယ်၍ ရှိခဲ့ပါမူ ရှိသည့်အထိမ်းအမှတ်သည် ဖြစ်ပေရာ၏ ဟု စဉ်းစားပြီး ထို ပုဇွန်လုံး၏ တွင်းလယ်၌ ကြိုးစချည်သော တုတ်လှင်ကန်ကို စိုက်ထူတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး တုတ်လှင်ကန်ကို စိုက်ထူလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျင်း၏အတွင်း မှ ပုဇွန်လုံးသည် ကိရိ....ဟူသော အသံကို ပြုပေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ငါ့စိုက်ထူသော တုတ်လှင်ကန်သည် ပုဇွန်လုံး၏ ကျောထက်၌ ကျရောက်ပြီး ပုဇွန်လုံးသေသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု သံသယ ဖြစ်ခါ ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို သန့်ရှင်းသည်ဟု မနှစ်သက် နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့အား ထိုကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါဟု ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန် — အမတ်ကြီး....အသင်အမတ်ကြီးသည် ပုဇွန်လုံးအား သေစေလိုသော စေတနာ မရှိပေ၊ စေတနာ မရှိသော အရာကားကံ့

မည်သည်. မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤမျှလောက် ဖြင့်
စိတ် တွင် သံ သ ယ ဖြစ် နေ သေး လျှင်
တကယ် ပြုလုပ် လွန်ကျူး ဘို့ ကို ကား အ
ဘယ်မှာလျှင် ပြုလုပ် ပါတော့ မည်နည်း။
အသင်အမတ်ကြီးစောင့်ထိန်းသောသီလ
ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးတော်မူပါ။

အမတ်ကြီး - အမောင်တို့... သင်တို့အလိုရှိလျှင်ရေး
၍ယူကြလေလော့ဟုဆိုကာ အထက်နည်း
အတိုင်း ရွှေပြားတွင် ရေး၍ ယူစေ၏။ ထို
နောက် မြေတိုင်းအမတ်ကြီးကဆက်လက်
၍ အမောင်တို့ - အမောင်တို့အားကျွန်ုပ်
စောင့်သောဂရုဓမ္မသီလကို ပေးရစေကာ
မူကျွန်ုပ်၏စိတ်၌သန့်ရှင်းသည်ဟုနှစ်သက်
ခြင်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အမောင်တို့
သည် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ ရထားထိန်း ထံ
တွင် သွား၍ တောင်း ကြပါလေ။ ထို
ရထားထိန်းသည်ဂရုဓမ္မသီလကိုကောင်း
စွာစောင့်ထိန်းပေ၏ဟု ပြောဆိုမှာကြား
ကာ ရထားထိန်းထံသို့ ညွှန် ကြား လိုက်
လေသည်။

ခလေးများအဖို့
ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ မြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည် မည်သည့် အရပ်
သို့ ခရီးထွက်သွားပါသနည်း။
- ၂။ မြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည် လယ်မြေကို တိုင်း
သည့်အခါ ဘယ်အရာကိုတွေ့ပါသနည်း။
- ၃။ အမတ်ကြီးသည် သူ တွေ့ရှိသော အရာကို
မည်သို့စဉ်းစားပါသနည်း။
- ၄။ အမတ်ကြီးသည်တုတ် လှင်ကန်ကို စိုက်ရန်
ဝေခွဲမရနိုင်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မည်ကဲ့သို့
ဆုံးဖြတ်ပါသနည်း။
- ၅။ ထိုမြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည် မည်သည့် အ
ကြောင်းကြောင့် အပြစ်ဖြစ်မှားစိုးပြီး ရှောင်
ကြဉ်သနည်း။
- ၆။ မြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည်ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်
လယ်သမားတို့အနက် မည်သူ၏ပစ္စည်းကို နစ်
နာမည် စိုးသနည်း။
- ၇။ အမတ်ကြီးသည် သူ၏စောင့် ငြိမ်းသော
သီလကိုဘယ်လိုထင်မြင်ပါသနည်း။

ရထားထိန်း သည် မိမိ စောင့်ထိန်း သော သီလ ဌာနသံသယဖြင့်ပုံ ကာလိဂ်မင်း၏တမန်တော်တို့သည်မြေ တိုင်း အမတ်ကြီး ညွှန်ကြား လိုက်သည့် အတိုင်း ဂရုဓမ္မသီလကို တောင်း ဆို ရန် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ရထားထိန်းထံသို့ သွား ရောက်ကြပြန်၏။ ရထားထိန်းထံသို့ရောက် သောအခါ မိမိတို့လာရောက်ရခြင်း၏ အကြောင်းခြင်း ရာတို့ကို ပြောဆိုကြသဖြင့် ရထားထိန်းက ပြန်ကြား သည်မှာ.....

ရထားထိန်း — တမန်တို့....ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မသီလ ကိုစောင့်ထိန်းသည်ကားမှန်ပေ၏။ထိုသို့ စောင့်ထိန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် မိမိစောင့်ထိန်းသောသီလကိုသန့်ရှင်းစင် ကြယ်သည်ဟု မထင်ဘဲ သံသယ ဖြစ်နေ ပါသည်။

တမန်များ — အသင်ရထားထိန်း.....အသင်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းမွန် စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိပါ၏။ သို့ဖြစ်လျက် အသင်ရထားထိန်းသည် အ ဘယ်ကြောင့် မိမိသီလကို မစင်ကြယ် ဟု ထင်ပါသနည်း။

ရထားထိန်း — တမန်တို့....ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ သံသယ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်း သည်ကား... ကျွန်ုပ်သည်တနေ့သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဥယျာဉ်သို့ရထား ဖြင့်သွားပို့ပေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်၌ တနေ့လုံးပျော်ရွှင်စွာ ဥယျာဉ် ကစားပြီးလျှင် ညချမ်းသော အခါ၌ ဥယျာဉ်မှ ထွက်၍ ရထားဖြင့် မြို့သို့ ပြန် တော်မူ၏။

ထိုသို့ မင်းကြီးသည် မြို့သို့ ပြန်လည် တော်မူရာ မြို့သို့မရောက်ခင် နေဝင်ဆည်း ဈာအချိန်၌ မိုးဦးသားတိမ်လိပ်တို့သည် ရွာတော့မည့် ပုံဖြင့် အုံ့မှိုင်းဖုံးအုပ်၍ လာတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မင်း ကြီးအား မိုးဦးရေစွတ်စိုမည်ကို စိုးသော ကြောင့် သိန္ဓောမြင်းတို့အား လျင်မြန်စွာ ပြေးစေရန် နှင်တန်အမှတ်ကို ပေးပေ၏။ ထိုသို့ နှင်တံဖြင့် အမှတ် ပေးသောအခါ သိန္ဓောမြင်းတို့သည် လျင်စွာသောအဟုန် ဖြင့် ပြေးကြကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ရထားကသော သိန္ဓော
မြင်းတို့သည် ဥယျာဉ်သို့ သွားသည့်အခါ
တိုင်း အသွားတွင်၎င်း၊ အပြန်တွင်၎င်း၊ ထို
နှင်တံအမှတ်ပေးသော နေရာသို့ ရောက်
သည်အခါ လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့်သာ
လျင် ပြေးကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
လျှင် သိန္ဓောမြင်းတို့၏စိတ်၌ ဤနေရာ အ
ရပ်တွင် ဘေးရန်ရှိသည် ဖြစ်ပေရာ၏။ ထို
ကြောင့် ငါတို့အား ရထားထိန်းသည်
နှင်တံအမှတ်ဖြင့် အချက်ပေးသည် ဖြစ်
ရာသည်ဟု ထင်မှတ်ကြသောကြောင့်
ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်
ဖြစ်ပေါ်သည်မှာ အမှန်အားဖြင့် မင်းကြီး
အား မိုဗ်းရေစွတ်စိုခြင်းဖြင့် သော်၎င်း၊
မိုဗ်းရေ မစွတ်စိုခြင်းဖြင့် သော်၎င်း၊ ငါ
အားအပြစ်သည်မရှိပေ။ ငါသည်ကားအ
ရာမဟုတ်သည်တို့၌အရာလုပ်ကာလိမ်မာ
သိတတ်သော သိန္ဓောမြင်းတို့အား နှင်တံ
အမှတ်ကို ပေးမိချေပြီ။ ထိုကြောင့် သာ
သိန္ဓော မြင်းတို့သည် အသွား အပြန် နှစ်

တန်စလုံးထိုနေရာသို့ ရောက်တိုင်းရောက်
တိုင်းလျင်မြန်စွာ ပြေးသွားခြင်းကို ပြုရသ
ဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်ရရှာကုန်၏။ ငါသည်
ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်းပါလျက်သူတ
ပါးတို့အား အကြောင်းမဲ့ ပင်ပန်းအောင်
လုပ်မိချေပြီ။ ထိုကြောင့်ငါ၏ သီလသည်
ပျက်ပြီ ဖြစ်ရာ၏ဟု စိတ်တွင် သံသယဖြစ်
နေပါသည်။

ဤယခု ပြောသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏
စောင့်ထိန်းသော သီလကို သန့်ရှင်းစင်
ကြယ်သည်ဟုမနှစ်သက်နိုင်သောကြောင့်
သင်တို့တောင်းဆိုသည်ကို ပေးရန် မဖြစ်
နိုင်ပါဟု ပြောဆို၏။

တမန်များ — အသင် ရထားထိန်း.....အသင်သည်
သိန္ဓောမြင်းတို့အား ပင်ပန်းစေသတည်း
ဟူသောစိတ်သည်မရှိပေ။ ထိုသို့စေတနာ
မရှိသော အရာကား ကံမည်သည် မဖြစ်
နိုင်၊ ဤမျှလောက်ဖြင့်လည်း အသင်သည်
သံသယဖြစ်ပေသေး၏။ အကယ်လွန်ကျူး
ခြင်းအမှုကိုမူကား အဘယ်မှာပြုတော့အံ့
နည်းဟု ပြောဆိုကြပြီးလျှင် ရထားထိန်း

ထံမှ သီလကို နာယူကြပြီးလျှင် ရွှေပြား
တွင် ရေး၍ ယူကြလေသည်။

ရထူးဆီနိး— တမန်တို့.....အသင်တို့သည် အလွန်
လျှင် အလိုရှိသောကြောင့်သာ ရေး၍ ယူ
စေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် မိမိ
စောင့်ထိန်းသော သီလကို သန့်ရှင်း စင်
ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်သေးပါ။ ထို
ကြောင့် အသင်တို့သည် သူဌေးကြီးထံ၌
သွား၍ ဂရုဓမ္မ သီလကို တောင်း ကြပါ
လေ။ သူဌေးကြီးသည် ဂရုဓမ္မ သီလကို
ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းပေ၏ဟု တမန်
တော်တို့အား ညွှန်ကြား လိုက် ပြန် လေ
သည်။

ဓလေးများအဖို့

ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ ရထားထိန်းသည်မည်သည့်အရပ်သို့ ရထား
မောင်းသွားပါသနည်း။
- ၂။ ထိုရထားထိန်းသည် လမ်းခရီးတွင် မည်ကဲ့
သို့သော အကြောင်းထူးများဖြစ်ပါသနည်း။
- ၃။ ရထားထိန်းသည်မိမိဌ်လုပ်မိသောအရာကို
မည်ကဲ့သို့ သဘောထားပါသနည်း။

- ၄။ သိန္ဓောမြင်းတွေက မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြပါသနည်း။
- ၅။ သိန္ဓောမြင်းတို့၏အပြုအမူကိုမြင်သည့်အခါ ရထားထိန်းသည် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားပါသနည်း။
- ၆။ ရထားထိန်းသည် ၎င်း၏ စောင့်ထိန်းသော သီလကို မည်ကဲ့သို့ သဘောထားပါသနည်း။
- ၇။ ရထားထိန်းသည်တမန်တော်တို့အား မည်သူ၏ထံသို့ဂရုဓမ္မသီလကိုကောင်းဆိုးရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသနည်း။

သူဌေးကြီး သည်မိမိ၏ စောင့်ထိန်းသော သီလကို သံသယ ဖြစ်ပုံ တမန်တော်သို့သည်ရထားထိန်းထံမှ ဂရုဓမ္မသီလကိုရေးမှတ်၍ယူကြပြီးနောက် ရထား ထိန်း ညွှန် ကြား လိုက် သည့် အတိုင်း သူဌေးကြီးထံသို့ သွား ရောက် ကြလေသည်။ သူဌေးကြီးထံသို့ရောက်သော အခါ ပဋိသန္ဓာရစကားများကို မေးမြန်းပြောဆိုကြပြီးနောက် သူဌေးကြီးက စတင်၍ပြောဆိုသည်မှာ

သူဌေးကြီး — တမန်တို့ မည်သို့သော အကြောင်း ကိစ္စဖြင့်လာရောက်ကြပါသနည်း။

တမန်များ - သူဌေးကြီး...အသင်သူဌေးမင်းသည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်း သည်ဟုသိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေး မင်း၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို အလိုရှိသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ ရောက် လာရပါသည်။

သူဌေးကြီး - တမန်တော်တို့.....ကျွန်ုပ်သည်ဂရုဓမ္မ သီလကိုကောင်းမွန်စွာ စောင့်ထိန်းသည် ကား မှန်ပေ၏။ သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ စောင့်ထိန်း သော သီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ် သက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါသည်။

တမန်များ - အသင်သူဌေးမင်း.....ကျွန်ုပ်တို့သည် အသင် သူဌေးမင်း၏ ဂ ရု ဓ မ္မ သီ လ ၌ ကောင်း မွန် စင် ကြယ် စွာ စောင့် ထိန်း ကြောင်းကို သိရပါသည်။ ထိုသို့ စောင့် ထိန်းပါလျက် အဘယ်ကြောင့် စင်ကြယ် သည်ဟုမထင်ဘဲ သံသယဖြစ်ပါသနည်း။

သူဌေးကြီး - တမန်တော်တို့..... ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်း သောသီလကို မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်ဟု သံသယဖြစ်ရသည့်အကြောင်းရင်းကား..

ကျွန်ုပ်သည် တနေ့သောအခါ၌ မိမိပိုင်
သောလယ်တော၌သွားရောက်ပါသည်။
ထိုသို့သွား၍ စပါးပင်များ၌ အဖုံးမှထွက်
သော သလေး စပါးနှံများကို ကြည့်ရှုပြီး
နောက်၊ ပြန်လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်
တွင်သလေးစပါးပန်းများကိုကြည့်ရှုရင်း
ထိုစပါးများကို စည်းနှောင်၍ ပန်ဆင်လို
စိတ် ဖြစ်လာ ပါသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော
ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏လယ်မှ သလေး
စပါးပန်းတဆုတ်ကို တပည့်များအားယူ
စေ၍ ကျွန်ုပ်၏*ဦးစွန်း၌ ပန်ဆင် စေပါ
သည်။

*ဦးစွန်းဆိုသည်မှာ ရှေးအခါထိပ်ထက်၌ ဆံပင်ကို ထုခုံးအပ်သော
အထုံး သို့မဟုတ် ဆံပင်ကိုကြက်တော့ကဲ့သို့ ထောင်နေအောင် စည်း
နှောင် ထ၍ သော အရာကို ခေါ်၏။ ဦးစွန်း၊ ဦးစွန်းဖုတ် စသည်ဖြင့်
မြန်မာအခေါ် အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ဆံပင်ကို ခေါင်းဘုံးရိပ်ခြင်းကိုဦးပြည်း
သည်ဟု ဆိုခြင်းနှင့် ဆက်စပ် ကြည့်ရ၏။ ထိုပြင်လည်း ထိပ်ထက်၌
ပန်ဆင်သောပန်းကို ဦးစိုက်ပန်း၊ ဦးဆောက်ပန်းဟု ခေါ်ခြင်းဖြင့်လည်း
ဆက်စပ်ကြည့်ရ၏။ ဤနေရာ၌မူကားမဇ္ဈိမဒေသအကြောင်းဖြစ်သဖြင့်
အိန္ဒိယနယ်စား မဟာဗျူဟာတို့ ခေါင်းထုပ်တွင်ငှက်မွေးများကို ထောင်
၍ ပန်ဆင်သကဲ့သို့ ပန်ပုံမျိုးကို ဆိုလိုဟန်တူသည်။

အချင်းတို့...ကျွန်ုပ်သည်ထိုသို့ပန်ဆင်
စေပြီးနောက်မှ သတိရသည်မှာ ငါသည်
ဤလယ်မှ ပြည့်ရှင်မင်းအား ထိုက်သင့်
သော အခွန်*အဘို့ကို ပေး ဆောင်ရ၏။
ထိုသို့ဖြစ်လျက် ဤလယ်မှ အခွန်အဘို့ကို
မပေးမဆောင်ရသေးပါဘဲလျက် သလေး
စပါးပန်းတဆုတ်ကို ယူစေခဲ့လေပြီ။ ငါ
သည်လည်း ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်း
၏၊ ထိုသို့စောင့်ထိန်းပါလျက် အခွန်အဘို့
မနုတ်မပေးရသေးသော လယ်မှ သလေး
စပါးပန်းတဆုတ်ကိုယူစေခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်
သောကြောင့်ငါ၏ စောင့်ထိန်းသောဂရု
ဓမ္မသီလသည် ပျက်စီးခဲ့လေပြီ လော ဟု
စိတ်တွင်သံသယဖြစ်၍နေခြင်းဖြစ်ပါသည်
ဟုပြောဆိုလေသည်။

တမန်များ - အသင်သူဌေးမင်း...သူဌေးမင်းသည်
မရိုးမဖြောင့်သောစိတ်၊ ခိုးယူလိုသောစိတ်
ဆန္ဒမရှိပေ၊ ထိုသို့မရိုး မဖြောင့်သောစိတ်
မရှိခြင်းကြောင့် အဗန္ဓုဒါနကံသည် မဖြစ်

*အဘို့ဆိုသည်မှာ ဝေခွဲရန်ရှိသော အစုဖြစ်၏ ဤနေရာတွင် အခွန်
အဘို့ဆိုခြင်းကြောင့် အခွန် အစု ခွဲပေးရန်ဆိုလိုသည်။

နိုင်ပါ။ ဤမျှဖြင့်စိတ်တွင်သီလပျက်လေသ
လောဟုသံသယဖြစ်နေသေးလျှင် အသင်
သူဌေးမင်းသည် သူတပါးပစ္စည်းဥစ္စာကို
အဘယ်မှာလျှင် မတရားယူပါတော့မည်
နည်း။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အသင်သူဌေး
မင်း၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို
သာအကျွန်ုပ်တို့အား ပေးတော်မူပါ။

သူဌေးကြီး— တမန်တော်တို့...ထိုသို့ဖြစ်လျှင်အသင်
တို့၏ ပါလာသော ရွာများတွင်ရေး၍ ယူ
ကြပါလေဟု ပြောဆိုကာ ရေးစေ၏။ ထို
သို့ရေးစေပြီးနောက်ဆက်လက်၍ပြောဆို
သည်မှာ အချင်းတို့...အသင်တို့ အလိုရှိ
သောကြောင့်သာ ကျွန်ုပ်၏ စောင့်ထိန်း
သောသီလကို ရေး၍ ပေးရသော်လည်း
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ မူကား မိမိစောင့်ထိန်း
သော သီလကို စင်ကြယ်သည် ဟု မနှစ်
သက်နိုင်သေးပါ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အ
သင်တို့သည်စာရင်းကိုင်အမတ်ကြီးထံသို့
သွား၍တောင်းကြပါလေ။ ထိုစာရင်းကိုင်
အမတ်ကြီးသည် ဂရုဓမ္မသီလကိုကောင်း

မွန်စင်ကြယ်စွာစောင့်ထိန်း၏ဟု ပြောဆို
ကာ ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

လေးများအဘို့
ဖြေကြားရန်မေးခွန်းများ။

- ၁။ သူဌေးကြီးသည် မည်သည့် နေရာသို့ သွား
ရောက်ကြည့်ရှုပါသနည်း။
- ၂။ ထိုသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုပြီး မည်ကဲ့သို့ စိတ်
ကူးပြီး မည်သည့်အရာဝတ္ထုကို ယူဆောင်ခဲ့ပါ
သနည်း။
- ၃။ သူဌေးကြီးသည် သူ ပြုလုပ် မိသော အမှုကို
ဘယ်လိုတွေးခံပါသနည်း။
- ၄။ သူဌေးကြီးသည် သလေးစပ်ပါး ပန်းကို မည်
သည့်နေရာတွင် ပန်ဆင်ပါသနည်း။
- ၅။ သူဌေးကြီးသည် ဘယ်လို သီလမျိုးကို စောင့်
ထိန်းပါသနည်း။
- ၆။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏လယ်မှ အခွန်အဘို့ကို
မည်သူ့အားပေးရပါသနည်း။
- ၇။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏သီလကို သန့်ရှင်းသည်
ဟု ထင်ပါသလော။

မြေတိုင်းအမတ်ကြီးသည် ကျင်းအတွင်း၌ ပုဇွန်လုံးမရှိတန်ဟု
လင်တန်တိစိုက်လိက်ရာ။

စာရင်းကိုင် အမတ်ကြီး သည် မိမိ၏ သီလကို သံသယဖြစ်ပုံ သည်။ စာ ရင်း ကိုင် အ မတ် ကြီး သည် တမန်တော်တို့အား ကောင်းစွာမေးမြန်း နှုတ်ခွန်း ဆက် သ ကြ ပြီး ပြု ဘွယ် ရာ ဝတ္တရား တို့ ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် - လာရောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကို မေး မြန်း သ ဖြင့် တမန်တော်တို့က ပြောဆိုသည်မှာ.... တမန်များ - အသင် အမတ်ကြီး.....အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်၌၊ မိသားစု အလွန် ခေါင်သော ကြောင့်၊ လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဘေးဒုက္ခ အမျိုးမျိုး နှင့် ကြုံတွေ့ နေရပါ၏။ ထိုသို့ သောဘေးတို့မှ ကင်းဝေး စေရန် အလို ငှာ၊ အသင် အမတ်ကြီး၏ စောင့် ထိန်း သော၊ ဂရုဓမ္မ သီလ ကို အ လို ရှိ သော ကြောင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့ လာ ရောက် ကြ ပါ သည်။

စာရင်းကိုင် အမတ် - တမန်တော်တို့....ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မ သီလကိုစောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်ပေ၏၊ ထို သို့ စောင့် ထိန်း သော် လည်း၊ မိမိ စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ သန့်ရှင်းသည်

ဟုမနှစ်သက်နိုင်ဘဲ။ သို့လော...သို့လော
နှင့် သံသယ ဖြစ်နေပါသည်။

တမန်တော်— အမတ်ကြီး.....အသင်၏ သီလကို
များ အဘယ်ကြောင့် သန့်ရှင်းသည်ဟု မထင်
ဘဲ သို့လော— သို့လောနှင့် သံသယ ဖြစ်
နေပါသနည်း။

စာရင်းရှိသူ အမတ် —တမန်တော်တို့..... ..ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်း
သော သီလ၌ သန့် ရှင်း သည် ဟု မထင်
ဘဲ သံ သ ယ ဖြစ်နေရသည့် အကြောင်း
ကား... ..ကျွန်ုပ်သည် တနေ့သောအခါ
၌။ သူကြွယ်တို့၏၊ စပါးကို တံခါး၌
ထိုင်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အခွန်အဘို့ဖြစ်
သောစပါးများကို ခြင်စေ့ပါသည်။ ထိုအ
ခါ မခြင်ရသေးသောစပါးအပုံမှစပါးကို
ယူ၍ ရေတွက်ခြင်းငှာ အမှတ်ပြုလုပ်၍
ထားပေ၏။

ထိုသို့ခြင်တွယ်နေစဉ်မှာ။ ခိုဗ်းသည်
ရုတ်တရက် ရွာသွန်း လာလေ တော့၏။
ထိုအခါကျွန်ုပ်သည် စပါးခြင်ရာ၌အမှတ်
ပြုလုပ်ထားသော စပါးများကို ယူ၍ ခြင်
ပြီးသော စပါးသည် ဤရွှေ၊ ဤမျှရှိပြီဟု

ပြောပြောဆိုဆို ထို အမှတ်ပြုထားသော စပါးကို စုပုံပြီးလျှင် ခြင်ပြီးသောစပါးပုံ၌ ထည့်သွင်းခဲ့၍၊ အလျင် အမြန် သွား ပြီး တံခါးမုတ်၌ မိုဃ်းခိုနေပါသည်။

ထိုနောက်မှ စဉ်းစားမိသည်မှာ ငါသည် ဘယ်လိုပြုလုပ် မိပါလိမ့်မည်နည်း။ ငါသည်အမှတ်ပြုလုပ်သော စပါးများကို ခြင်ပြီးသော စပါးပုံတွင် ထည့်ခဲ့မိလေသလော၊ သို့ တည်း မဟုတ် မခြင်ရသော စပါးပုံ၌ပင် ပေါင်း စု၍ ထည့် ခဲ့မိလေသလော....ဟုစဉ်းစားမိပါ၏။ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ.....

“ငါသည်-ခြင်ပြီးသော စပါးပုံ၌အကယ်၍ ထည့်မိသြားအံ့။ ထိုသို့ ထည့်ခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းမဲ့ သာလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အဖို့ ဥစ္စာ ကို တိုးပွားစေပြီး သူကြွယ်ကို၏ ဥစ္စာကို ယုတ်လျော့စေ၍ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ဖြစ်ရာ၏။ ငါသည်ကား ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့် ထိန်း ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် ဤကဲ့သို့ သူတ

ပါး၏ ပစ္စည် ဥစ္စာကို ဖျက် ဆီး ခြင်း အကြောင်းမဲ့ တိုးပွား စေ ခြင်းတို့ကို ပြုမိ ခြင်းအားဖြင့် ငါ၏ စောင့် ထိန်း သော သီလည် ပျက်စီးသည်ဖြစ်ရာ၏”....

ဟု ကျွန်ုပ်၏ စောင့် ထိန်း သော ဂရုဓမ္မ သီလ၌ သန့်ရှင်းသည် ဟု မထင်ဘဲ၊ သံသယဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်တို့ အား သန့်ရှင်း သည် ဟု မထင် သော သီလကိုပေးရန် ဖြစ်နိုင်ပါ။

တမန်များ—

အသင်အမတ်ကြီး.. အမတ်ကြီးသည် သူကြွယ်တို့အားနစ်နာစေ ၊ ပြည်ရှင်မင်းကြီးအားသာစေ၊ ဆိုသောစိတ် စေတနာ သည်မရှိပေ၊ ထိုသို့သော စိတ် စေတနာမရှိခြင်းကြောင့် အဒိန္နဒါနကံသည်လည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤမျှလောက်နှင့်ပင် အပြစ်ရှိသည်ဟု သံသယ ဖြစ်နေသော သင် အမတ်ကြီးသည် သူတပါး၏ ဥစ္စာကို အဘယ်မှာလျှင် မတရား ခိုးယူတော့ မည်နည်း....ထို့ကြောင့်အမတ်ကြီးစောင့်ထိန်းသော သီလ ကိုသာ အကျွန်ုပ် တို့အား ပေးတော်မူပါ။

စာရင်းကိုင်—
အမတ်

တမန်တော်တို့.....အသင်တို့သည် ဤမျှလောက် အလိုရှိပါလျှင် ရွှေပြားတွင် ရေး၍ ယူကြလေလော့။ .ဟု ဆို၍ ရေးစေ၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ အမတ်ကြီးက ပြောဆိုသည်မှာ. တမန်တော်တို့.. ဤသို့ ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သီလကို ရေး၍ ပေးရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် မိမိ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို စင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်သေးပါ။ ထိုကြောင့် အသင်တို့သည် တံခါးဗိုလ်ထံသို့ သွား၍။ ထိုဂရုဓမ္မသီလကို တောင်းကြ ပါလေ။ ထိုတံခါးဗိုလ်သည်ကား ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းမွန် စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းပေ၏ဟု.....ပြောဆိုကာ ညွှန်ကြား လိုက်ပြန်လေသည်။

ခလေးများအဖို့

ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ စာရင်းကိုင်အမတ်ကြီးသည်၊ မည်သည့်အရာကို ပြုလုပ်နေစဉ် မိုဗ်းရွာလာပါသနည်း။
- ၂။ ထိုသို့ မိုဗ်းရွာသည့် အခါ အမတ်ကြီးသည်

မည်ကဲ့သို့သော အရာတွေကို ပြုလုပ် မိ ပါ သနည်း။

၃။ ထိုနောက် အမတ်ကြီးသည်၊ မည်ကဲ့သို့ စဉ်းစားပါသနည်း။

၄။ စာရင်းကိုင် အမတ်ကြီးသည်၊ မိ မိ ပြုလုပ်မိသော အမှုကို အပြစ် ကင်း သည် ဟု ထင်ပါသလော။

၅။ အမတ်ကြီးသည် သူ ကြွယ်၍ နှင့် ပြည့်ရှင်မင်းတို့အနက်၊ မည်သူ့ကို ဥစ္စာ ပိုရစေရန် ပြုလုပ်ပါသနည်း။

၆။ အမတ်ကြီး သည် သူ ၏ စောင့် ထိန်း သော သီလကိုဘယ်လိုသဘော ထား ပါသနည်း။

၇။ တမန်တို့က အမတ်ကြီးအား မည်ကဲ့သို့ ပြောဆိုကြပါသနည်း။

တံခါးမိုလ်

သည်

မိမိ၏

သီလ

နှင့်

သံသယဖြစ်ပုံ

တမန်တော်တို့သည်၊ စာရင်းကိုင် အမတ်ကြီး ညွှန်ကြားလိုက်သည် အတိုင်း တံခါးမိုလ် ထံသို့ သွား ရောက် ကြ လေသည်။ ထိုအခါတံခါးမိုလ်သည်ရောက်လာ

ကြသော တမန်တော်တို့အား ပြုဘွယ်ရာ ဝတ္တရားတို့ကို၊ ပြုလုပ်ကာ ပ ငို သန္တာ ရ စကား များ

ကိုပြောဆိုကြပြီးနောက် တမန်တော်တို့က ပြောဆိုသည်မှာ.....

တမန်များ — တံခါးဗိုလ်မင်း....အသင်တံခါးဗိုလ်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းကြောင်းကို သိရပါ၏။ ထိုကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ထို သင်အမတ်ကြီး စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို အလိုရှိသောကြောင့် လာရောက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အမတ်ကြီး စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကိုပေးတော်မူပါ။

တံခါးဗိုလ် — တမန်တော်တို့... ကျွန်ုပ်ကား ဂရုဓမ္မသီလကိုစောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်ပေ၏။ ထိုသို့စောင့်ထိန်းသော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ သန့်ရှင်းသည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။

တမန်များ — အသင်တံခါးဗိုလ်.....အသင်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းမွန် စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်း ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မစင်ကြယ်ဟု သိသယဖြစ်ပါသနည်း။

တံခါးဗိုလ် — တမန်တော်တို့.....ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသောသီလ၌ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သည်ဟု

မထင်ဘဲ သံသယဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းသည်ကား.....ကျွန်ုပ်သည်တနေ့သောအခါမြို့တံခါးတွင် မိမိပြုလုပ်မြီဝတ္ထုရားအတိုင်း အချိန်မှန်မှန် တံခါးကို ပိတ်ရန်အတွက် နေ့စဉ် ပြုလုပ်နေကြဖြစ်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် အသံကိုကြွေးကြော်၏။

ထိုသို့ ကြွေး ကြော်သော အခါ တယောက်သောသူဆင်းရဲယောက်ျားသည် မိမိ၏ နှမငယ်နှင့်အတူ ထင်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စသည်တို့ကို တောတွင် ရှာဖွေ ခူးယူ၍ပြန်လည်လာကြသည်နှင့်ကြုံကြိုက်နေတော့၏။ ထိုအခါ အဆိုပါသူဆင်းရဲယောက်ျားသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြွေးကြော်သံကိုကြားလျှင် မိမိ၏ နှမငယ်ကို ခေါ်ပြီး လျှင်မြန်စွာသောအဟုန်ဖြင့် ပိတ်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သောမြို့တံခါးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ထိုသို့ရောက်လာကြသည့်အခါ ကျွန်ုပ်က ထိုသူဆင်းရဲယောက်ျားအား “သင်သည် ဘုရင်မင်း မြတ် ရှိသည် လို့မှ မသိလေသလော.....ငါသည်မိမိဝတ္ထုရား အ

တိုင်း အချိန်ကို လေးစားကာ တံခါးကို အချိန်မှန်မှန် ပိတ်ရသည်ကို သင်မသိလေ သလော.....မိမိ၏ မယားကို ခေါ် ယူ၍ ကာမဂုဏ်၌ 'မွေ့ လျော် ပျော် ပါး လျက် တနေ့ပီတိလုံး လှည့်လည် ပျော်မြူးနေ ပေ၏' ဟု ပြောဆိုမိပါသည်။

ထိုအခါ သူဆင်းရဲယောက်ျား က ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်မင်း.....ဤ သူငယ်မ သည်ကား အကျွန်ုပ်၏ မယားမဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်၏ နှမ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဆို ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည်ငါကား နှမကို မယားဟူ၍ စွတ်စွဲပြောဆိုမိချေပြီ။ ငါသည်လည်း ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့် ထိန်းပေ၏။ ထိုသို့ စွတ်စွဲမိသောကြောင့် ငါ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလသည် ပျက်လေပြီလောဟု စိတ်တွင် သံသယဖြစ် နေပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သင်တို့ အားကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသောဂရုဓမ္မသီလ ကိုပေးရန်မနှစ်သက်နိုင်ပါဟု ပြောဆို၏။

တမန်များ -

အသင်တံခါးဗိုလ်....အသင်သည် ထို သူငယ်မကို မယားဟု ထင်သောကြောင့်

သာပြောဆိုမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တမင် နှစ်
နာစေလိုသော စေတနာဖြင့် သိလျက်နှင့်
ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် သိလ
ပျက်စီးခြင်း ရှိပါ။ ဤမျှလောက်အမှားအ
ယွင်းကို ပင် စိတ် တွင် စိုးရိမ်ပြီး သံသယ
ဖြစ်နေသေးလျှင် အသင်သည် သိလပျက်
ရန်အမှုကို အဘယ်မှာလျှင် ပြုတော့ပါ
မည်နည်း။ ထိုကြောင့် သင် တံခါးမိုလ်
စောင့်သော ဂရုဓမ္မ သိလကိုသာ ကျွန်ုပ်
တို့အားပေးတော်မူပါ။

တံခါးမိုလ် -

တမန်တော်တို့.....ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အ
သင်တို့၌ပါသော ရွှေပြားတွင် ရေးမှတ်၍
ယူကြ ပါလေ။ သို့ပင် ဖြစ်သော် လည်း
ကျွန်ုပ်စောင့်ထိန်းသော သိလ၌ သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်သည်ဟု မနှစ်သက် နိုင်သေးပါ။
ထိုကြောင့်သင်တို့သည် ဤတိုင်းပြည် ၏
ပြည့်တန်ဆာမထံသို့ သွား၍ တောင်းကြ
ပါလေ။ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် ဂရုဓမ္မသိလ
ကို အလွန်စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းပေ၏
ဟု ပြော၍ ညွှန်ကြားလိုက်ပြန်လေသည်။

ခလေးများအဖို့
ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ တံခါးဗိုလ်သည် ၎င်း၏ အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် တာဝန် ကျပြန်သလော သို့မဟုတ် ပေါ့လျော့မှု ရှိသလော။
- ၂။ တံခါးဗိုလ်သည် တနေ့သောအခါ၌ သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားကို မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပါ သနည်း။
- ၃။ ထိုအခါတွင် မည်သူတွေလာကြပါသနည်း။
- ၄။ ထိုသူတွေကို တံခါးဗိုလ်က မည်ကဲ့သို့ပြော ဆိုပါသနည်း။
- ၅။ ထိုသူတွေကို တံခါးဗိုလ်က ပြောဆိုခြင်း သည် ၎င်း၏အလုပ်ဝတ္တရားနှင့်မည်သို့ သက် ဆိုင်ပါသနည်း။
- ၆။ တံခါးဗိုလ်သည် မိမိ ပြောဆိုခြင်း အတွက် အပြစ်ကင်းသည်ဟု ထင်ပါသလော။
- ၇။ တံခါးဗိုလ်သည် မိမိ၏ စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလကို သန့်ရှင်းသည်ဟု ထင်ပါ သလော။

ပြည်တန်ဆာမ သည်မိမိ၏ စောင့်ထိန်းသော သီလ၌ တံခါးမိုလ်၏ညွှန်ကြားချက်အရတမန်တော် တို့သည် ထို ဣန္ဒ ၀ ဣ ပြည်၏ *ပြည့် တန်ဆာမ ထံသို့ ဂရုဓမ္မ သီလကို တောင်းဆိုရန် သွားရောက်ကြလေသည်။

သံသယဖြစ်ပုံ ပြည့်တန်ဆာမ ထံသို့ ရောက်ကြသောအခါ တဦးကိုတဦးမေးမြန်းပြောဆိုဘွယ်တို့ကို မေးမြန်းပြောဆိုကြပြီးနောက် တမန်တော် တို့က ပြောဆိုကြသည်မှာ....

တမန်များ - နှမငယ်... ..သင်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းမွန် စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းသည်ဟု သိရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နှမငယ် ထံမှ ဂရုဓမ္မ သီလကို တောင်းဆိုရန်ရောက်လာကြပါသည်။

ပြည်တန်ဆာမ - မောင်ကြီးတို့.....ကျွန်ုပ်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို စောင့်ထိန်းသည်ကားမှန်ပေ၏။ ထိုသို့စောင့်ထိန်းပါသော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ မိမိ စောင့်ထိန်းသော

*ပြည့်တန်ဆာမဆိုသည်ကား ယခုခေတ် ကာလရှိ ပြည့်တန်ဆာမမျိုး မဟုတ်ချေ။ ထိုပြည့်တန်ဆာမမျိုးမှာ တိုင်းပြည် စည်ပင်သာယာစည်ကားရေးအတွက်ကိုအကြောင်းပြု၍အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းမကို ရွေးချယ်ကာဘုရင်မင်းမြတ်အစိုးရကိုယ်တိုင် အသိ အမှတ်ဖြင့် ထူးရသောပြည့်တန်ဆာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သီ လ ကို သန့်ရှင်းသည် ဟု မထင်ဘဲ
သို့လော....သို့လော.... နှင့် တွေးတော
သံသယ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ ဖြစ်သော
ကြောင့် ထို ကျွန်ုပ် စောင့် ထိန်းသော
ဂရုဓမ္မသီလကိုပေးရန်မနှစ်သက်နိုင်ပါ။

တမန်များ -

နှမငယ်....သင်သည် ဂရုဓမ္မသီလကို
အလွန်လျှင်စင်ကြယ်စွာစောင့်ထိန်းသည်
ဟု သိရပါ၏။ ထိုသို့အလွန် စင်ကြယ်စွာ
စောင့်ထိန်းသည် ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်
အတွက်ကြောင့် မိမိ၏ သီလကိုမသန့်ရှင်း
မစင်ကြယ်ဟု သို့လော.....သို့လောနှင့်
တွေးတောသံသယဖြစ်နေရပါသနည်း။

ပြည့်တန်ဆာမ-

မောင်ကြီးတို့....ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင်ထို့
သို့မိမိသီလကို မစင်ကြယ်ဟု သံသယဖြစ်
ရသည့်အကြောင်းကား...ဤသို့တည်း...
တနေ့သောအခါ ယောကျ်ား ယိုး တ
ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်၍
ထုံးစံအတိုင်း အသပြာတထောင်ထုတ်ကို
ပေးလာပါသည်။ ထိုသို့ ပေးပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်အား“ချစ်နှမ ဤ အသပြာ တ
ထောင်ကို ယူထားနှင့်ပါ ကျွန်ုပ် ယခုပင်

ပြန်လာခဲ့ပါအံ့”ဟု ပြောဆို၍ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုယောက်ျားပျို ပြန်လာလိမ့်မိုးနှင့် စောင့်မျှော်နေပါသော်လည်း ထိုနေ့အတို အချိန် ကုန်ဆုံး သွားသည်တိုင်အောင် အဆိုပါ ယောက်ျားပျိုသည် ပေါ်၍မလာပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် ဆက်လက်၍ စောင့်မျှော်ရာတနေ့ သော်လည်း မပေါ်လာ တရက် သော်လည်း မရောက်လာဘဲ ရက်မှသည်လ၊ လမှသည် နှစ်သို့ ကူးပြောင်းတိုင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါ ယောက်ျား ပျို ကား ပေါ်၍ မလာပါ။

ကျွန်ုပ် သည်လည်း ဂရု ဓမ္မ သီလကို စောင့်ထိန်းသောကြောင့် ထိုယောက်ျားပျို၏ အသပြော ရိက္ခာကို ယူထားပြီးသည်အတွက် အခြား တပါးသော သူတို့ ထံမှ ရိက္ခာကိုမယူဘဲ ယောက်ျားပျို ကိုသာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ စောင့်မျှော်နေသည်မှာ မည်မျှ အချိန်ကြာသွားပါသနည်းဆိုလျှင် အချိန်သည် တဖြေး

ဖြေး ကုန်ဆုံး၍ ၃ နှစ်သို့ တိုင်တိုင် ကြာ
ညောင်းခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သီလ
ပျက်မည်စိုးသောကြောင့် တပီးသောသူ
ထံမှ တချင်ရှေး ကွမ်း တရာကို မျှလည်း
မယူဘဲနေခဲ့သဖြင့် အလွန်လျင် ဆင်းရဲငြိ
ငြင်ခြင်းသို့ရောက်ရပါတော့သည်။ ထိုသို့
ဖြင့် ၃ နှစ်တိုင်တိုင် ကြာပါသော်လည်း
အဆိုပါ ယောက်ျားပျိုသည် ပေါ်မလာ
သောအခါကျန်သည် ယခုလိုအကြံ ဖြစ်
ပေါ်ပါသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ် ပေါ်ပါ
သနည်း ဆိုလျှင်....

“ငါ့အားအသပြာတထောင်ထုတ်ကို
လာ၍ ပေးသွင်းသော ယောက်ျားသည်
ယနေ့တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း၍ မျှော်ပါ
သော်လည်း မပေါ်လာပေ။ ငါ့မှာလည်း
တပီးသော သူထံမှ ရိက္ခာ အဘိုးအခကို
မယူဘဲ စောင့်စည်းကာနေသဖြင့် အလွန်
လျင် ဆင်းရဲ ပင် ပန်း ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရ
လေပြီ။ မိမိ၏အသက်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း
ကိုမျှ စေ့ဆော်သမှု လုံ့လ ပြုခြင်းငှာမ
တတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤအ

ကြောင်းကို တရားဆုံးဖြတ်ရာ ဖြစ်သော
တရားလွှတ်တော် သို့ သွားရောက်၍
ချောက်သားပေအံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် တ
ရားလွှတ်တော်သို့သွားရောက်ပေ၏။

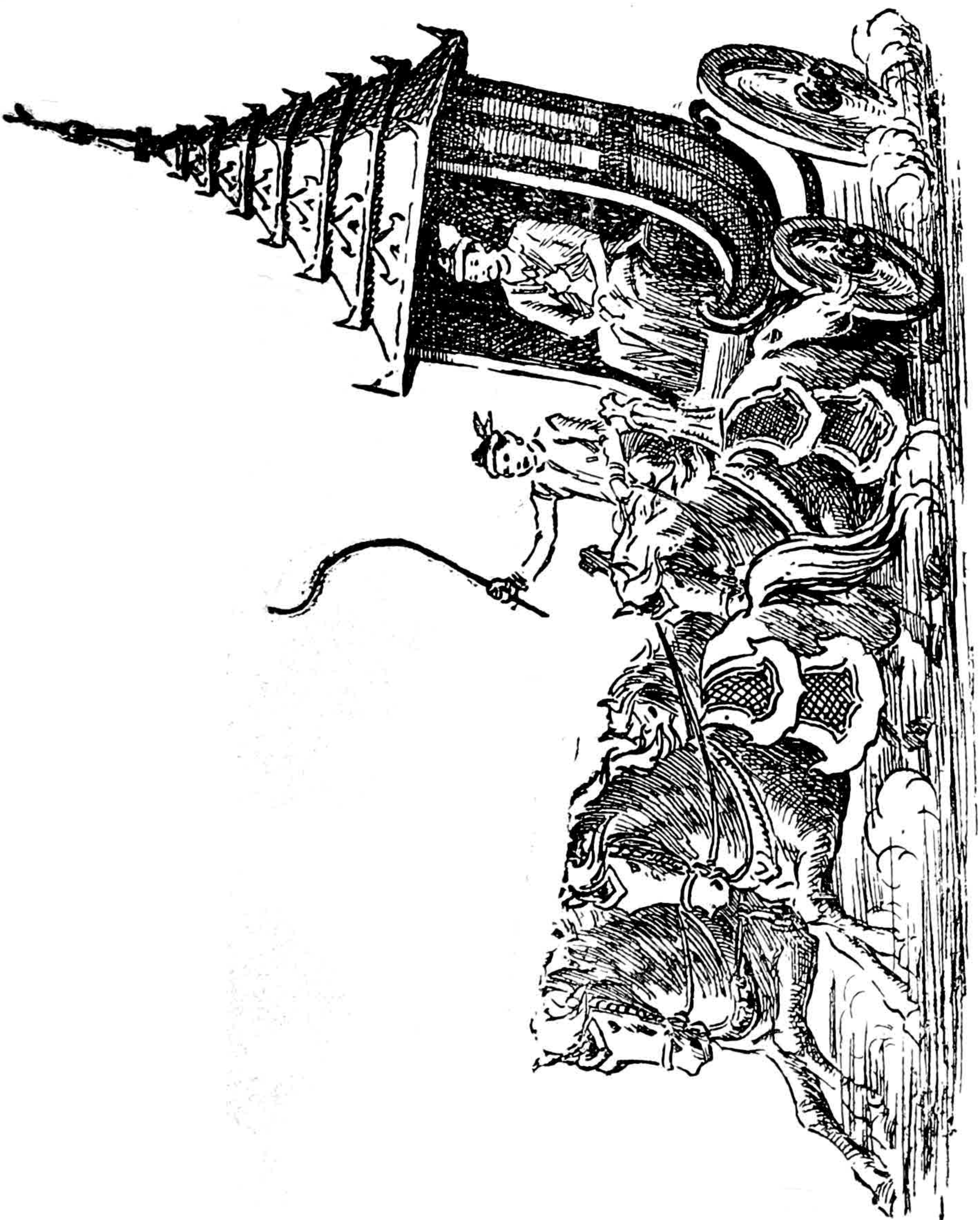
တရားလွှတ်တော်၌
အဆုံးအဖြတ်ခံပုံ

ပြည်တန်ဆာမ- အရှင်တို့....ကျွန်တော်မအား အဘိုး
အခရိက္ခာအတွက် အသပြာတထောင်
ပေး၍ သွားသော ယောက်ျားသည် နေ
ရက်အချိန်ကို တွက်ခပ်လျှင်-၃ နှစ်သို့တိုင်
ရောက်ခဲ့ပါသော်လည်း ယနေ့တိုင်ပေါ်၍
မလာပါ။ ထိုယောက်ျား၏သေလွန်သော
အဖြစ် ရှင်သေးသည် အဖြစ်ကို လည်း
ကျွန်တော်မ မသိပါ။ ထို့ကြောင့်ဤကိစ္စကို
တရားဆုံးဖြတ်ပေးတော်မူပါ။

လွှတ်တော်- နှမငယ်....သင်သည် မည်သို့သော
ဝန်ကြီး အဆုံးအဖြတ်ကိုအလိုရှိလေသနည်း။

ပြည်တန်ဆာမ- အရှင်တို့...ကျွန်တော်မမှာ ၃ နှစ်သို့
တိုင်တိုင် အသက်မွေးမြူရာအတွက် စီမံ
သင့်လျော်စေ့ဆော်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍

သိင်္ခီဇ္ဇိန္ဒြေဗြဟ္မာသိညှိဉာဏ်တို့နှင့်အတူမဟုတ်ပေ။ သောဓနာသို့ရောက်လျှင် အာဟာရနှင့်ပြုစုကြ၏။

အလွန်လျှင် ဆင်းရဲ ပင်ပန်း နေပါပြီ။ ထို
ကြောင့် ယခုအခါ တပါးသောသူတို့ထံမှ
ရိက္ခာအဘိုးအခကို ယူနိုင်မယူနိုင်ကို ဆုံး
ဖြတ်ပေးတော်မူပါ။

လွတ်တော်
မံနိကြီး

— *နမဝဿ်..... သင်အား အသပြာတ
ထောင်ပေး၍ သွားသောသူသည် ဥနှစ်သို့
တိုင်အောင် မလာ ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော်
ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ အဘယ်မှာ စောင့်နိုင်
တော့အံ့နည်း။ ထိုကြောင့် ဤနေ့ ဤရက်
မှစ၍ တပါးသောယောက်ျားထံမှ ရိက္ခာ
အဘိုးအခကို ယူလေလော့.... ဟုတရား
ဆုံးဖြတ်၍ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တရားလွတ်တော်မှ အ
ဆုံးဖြတ်ကို ခံယူပြီးနောက် ထိုနေရာမှ
ထွက်၍ လာခဲ့သည် အခါ အခြား တ
ယောက်သော ယောက်ျားပျိုသည် ကျွန်ုပ်

*ရှေးအခါက လင်မယား တို့သည် ဥနှစ် တိုင်အောင် စရိတ် စက
မပေးလျှင် အလိုလို ပြတ်စဲသည်ဟု ထုံးရှိသည်မှာ ဤဝတ္ထု သာဒကကို
ထောက်၍ဖြစ်ပေရာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ရှေးမင်းတို့သည် မိမိတို့
ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားဥပဒေ ဓမ္မသတ်ချားကို ရေးဆွဲ၍ အုပ်ချုပ်ကြသော
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

၏ အနီးသို့ လာရောက်၍ အသပြာ တထောင်ထုတ်ကိုပေးပေ၏။

ထိုအခါကျွန်ုပ်သည်တရားလွှတ်တော်မှအဆုံးအဖြတ်ကိုရရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိုအသပြာထုတ်ကို ယူရန်အတွက် လှမ်းလင့်ကာလက်ကိုဆန့်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ယခင်-၃. နှစ်အရင်က အသပြာတထောင်ပေး၍ သွားသော ယောက်ျားပျိုသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ပေါ်ပေါက်၍ လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုယောက်ျားအား တွေ့မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် အသပြာငွေထုတ်ကို ယူရန်အတွက် ဆန့်တန်းသော လက်ကိုကွေးယူ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်အား လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်အရင်က အသပြာတထောင် ပေး၍သွားသော ယောက်ျားသည် လာခဲ့လေပြီ။ အသင်၏ အသပြာကို ကျွန်ုပ် အလိုမရှိတော့ပါ”...ဟုဆိုကာထိုခဏ၌ လာရောက်၍ အသပြာထုပ်ကိုပေးသောသူအားငြင်းဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ငြင်းဆိုလိုက်ပြီးနောက် ယခင်
 ၃ နှစ်အရှင်က အသပြာ တထောင်ပေး၍
 သွားသော ယောက်ျားပျိုသည် ချက်ချင်း
 ပင် “သိကြားမင်း” ၏ အသွင်ကိုပြုလျက်
 နုသောနေရောင်ခြည် အဆင်းကဲ့သို့ထွန်း
 လင်းသော ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းကင်၌ ရုပ်
 တည်လျက်နေ၏။ ထိုအခါအားလုံးသော
 မြို့သူ မြို့သား အပေါင်းတို့သည် လည်း
 အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် စည်းဝေးရောက်
 လာကြပြီးလျှင် အံ့ဩစွာကြည့်ရှုနေကြ၏။
 သိကြားမင်းသည် လူအပေါင်းတို့၏ အ
 လယ်၌နေလျက်ပြောဆိုသည်မှာ....

“ငါသည် ဤ ပြည့်တန်ဆာမ အား
 သိလှူကိုစမ်းလိုသဖြင့် ယနေ့မှ ပြန်၍ ရေ
 တွက်လျှင်-၃ နှစ်ကျော်အခါက အသပြာ
 တထောင်ကိုပေးခဲ့ပေ၏။ ပြည့်တန်ဆာမ
 သည် ၃ နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲ
 ဒုက္ခခံ၍စောင့်စည်းကာ တပါးသော သူ
 ထံမှ ကွမ်းတရာ တချင်ရွေးကိုမျှလည်း မ
 ယူပေ။ ယခုတပါးသောယောက်ျားသည်
 အသပြာတထောင်လွှာပေးသည်ကိုတရာ

အဆုံးအဖြတ်လည်းရရှိပြီးပါလျက်-၃နှစ်
အရင်က အသပြာပေးသွားသော
ယောက်ျားကိုမြင်သည်နှင့်ဆန့်တန်းသေချ
လက်ကို ပြန်လည် ကွေးယူ ရပ်သိမ်းကာ
ငြင်းဆိုလိုက်ပေသည်”

သီလကိုစင်ကြယ်စွာစောင့်ထိန်းသည်
ဆိုသည်မှာ ဤပြည့်တန်ဆာမကဲ့သို့သော
စောင့်ထိန်းပုံမျိုးကို စောင့်ထိန်းကြကုန်
လော့...ဟုလူအပေါင်းတို့အား အဆုံးအ
မ ကို ပေး ၏။ ကျွန်ုပ်အားလည်း မမေ့ မ
လျော့ တရားကိုကျင့်လေလော့ဟုပြောဆို
မှာကြားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ကို ရတ
နာ ၇ ပါးတို့ဖြင့်ပြည့်အောင်ဖြစ်စေလျက်
နတ်ပြည်သို့ပြန်လေသည်။

မောင်ကြီးတို့... ဤအထက်ဆိုကဲ့သည်
အကြောင်းများအနက် ကျွန်ုပ်သည် အသ
ပြာတထောင်ယူထားသည်မှာမကျေသေး
ပါဘဲလျက်နှင့် အခြားသောသူတဦးထံမှ
အသပြာကို ယူရန် အလို့ငှာ လက်ကိုဆန့်
တန်း လှမ်းလင့်မိပေ၏။ ဤသို့ပြုမိသော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စောင့်ထိန်းသောဂရုဓမ္မ

သီလသည်သန့်ရှင်းသည်ဟု မနှစ်သက်နိုင်
ဘဲရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်စောင့်
ထိန်းသောသီလကိုအသင်တို့အားပေးရန်
မဖြစ်နိုင်ပါဟု ပြောဆိုလေသည်။

တမန်များ—

အို....နှစ်မငယ်အသပြာထုတ်ကိုယူရန်
လက်လှမ်းမီကာမျှဖြင့် သီလပျက်ခြင်း မရှိ
ပါ။ အသင် စောင့်ထိန်းသော သီလသည်
အတိုင်းထက်အလွန်အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်
သောသီလဖြစ်ပေ၏ဟု ပြောဆို၍ ပြည့်
တန်ဆာမထံမှ ဂရုဓမ္မသီလကို နှာယူပြီး
လျှင် ရွှေပြားအပြင်တွင် ရေးသားကြလေ
သည်။

တမန်တော်တို့ပြန်ခြင်း

ထိုကဲ့သို့တမန်တော်တို့သည်အယက်ဖော်ပြပါ အ
တိုင်း “ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဆယ့်တဦး” တို့ထံမှ ၎င်းတို့၏
စောင့်ထိန်းသော ဂရုဓမ္မသီလတို့ကို မိမိတို့ယူဆောင်
ခဲ့သောရွှေပြားတွင်ရေးမှတ်ကြပြီးနောက်၊ ဒန္တပူရမြို့သို့
ပြန်သွားကြပြီးလျှင်ကာလိဂ်မင်းမြတ်အား ဂရုဓမ္မသီလ
ကို ပေးဆက်ကြလေ၏။ ထိုနောက် မိမိတို့တွေ့ကြုံကြား
သိရသည့် အကြောင်း အရာ တို့ ကို လည်း အလုံးစုံ

လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ထို့အခါ ကာလိဂ်မင်းမြတ်သည် ထိုဂရုဓမ္မသီလကို ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်း၍ အခြားသော သူတို့အား လည်းစောင့်ထိန်းစေလျက် ငါးပါးသောသိက္ခာသီလ တို့ကိုပြည့်စုံအောင် ကျင့်သုံးလေသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ် သောအခါ၌ပင်လျှင် ကာသိုဂ်တိုင်းပြည် တပြည်လုံး၌ ခိုဗ်းသည်ရှာသွန်းလေတော့၏။ ၃ ပါးသောဘေးတို့ မှလည်း ငြိမ်းအေးချမ်းသာရာရကြကုန်၏။ တိုင်းနိုင်ငံ အလုံး၌လည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာ ဝပြောခြင်း ဖြစ်လေ တော့သတည်း။

ခလေးများအဖို့

ဖြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ ပြည့်တန်ဆာမထံသို့ မည်သူ လာ ရောက် ပြီး မည်သည့်အရာဝတ္ထုကို ပေးသွားပါသနည်း။
- ၂။ ထိုသူသည် ပြောသည်အတိုင်း လာရောက်ပါ သလော။
- ၃။ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဘယ်လိုတရားကို စောင့် ထိန်းပြီး မည်ကဲ့သို့ စောင့် ထိန်း နေထိုင် ပါ သနည်း။
- ၄။ ဖြစ်ပွားသော ကိစ္စကို ပြည့်တန်ဆာမသည် မည်သူ၏ထံသို့သွား၍ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူ

သနည်း။

- ၅။ ပြည့်တန်ဆာမသည် မည်ကဲ့သို့သော အဆုံးအဖြတ် ရရှိခဲ့ပါသနည်း။
- ၆။ 'ထိုနေရာမှ ထွက်လာသည့်အခါ မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပါသနည်း။
- ၇။ သိကြားမင်းက မည်ကဲ့သို့သော အဆုံးအမကို ပေးပါသနည်း။
- ၈။ တမန်တော်တို့ ပြန်သွားပြီး နောက် ကာလိဂ်တိုင်းပြည်၌ ဘယ်လိုအခြေအနေပြောင်းလဲပါသနည်း။
- ၉။ ဂရုဓမ္မသီလကိုကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြသည့်အခါ တိုင်းပြည်နိုင်ငံတခုလုံး၌ မည်သို့သော အကျိုးကျေးဇူးများ ဖြစ်ထွန်းပါသနည်း။

ဤသို့အားဖြင့် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆုတံဆိပ်တံဆိပ်တို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ် သည် သာ ဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အခါ သူတပါး၏ အသက်ကို သတ်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို ရဟန်း ၏ အကြောင်းသည်ကား....

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်အခါက မဇ္ဈိမ
ဒေသ ကောသလ တိုင်း သာဝတ္ထိပြည် (ယခုအခါ
ဥတ္တရ ပဒေသခေါ် မြောက်ပိုင်းအိန္ဒိယဖြစ်သည်) တွင်
လွန်စွာ ချစ်ကျမ်းဝင်ကြသော သူငယ်ချင်း ၂ ဦးတို့ ရှိ
ကြ၏။ ထိုလွန်စွာချစ်ကျမ်းဝင်ကြသော သူငယ်ချင်း ၂
ဦးတို့သည် အိမ်ယာဘွဲ့ နှောင်သောလူ့ဘောင်၌ ငြီး
ငွေ့ပြီး ရဟန်းပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတော်တို့ထံသို့
သွားရောက်ကြ၍ ခွင့်ပန်လျှောက်ထားသဖြင့် အခွင့်
ရရှိကာ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုရဟန်း ၂ ပါးတို့သည် လူအဖြစ်၌ ရင်းနှီးချစ်ခင်
ခြင်း ရှိသည်အတိုင်း ရဟန်းဘဝသို့ရောက်သောအခါ
၌လည်း ရင်းနှီးမြဲရင်းနှီးကြကာ များသောအားဖြင့်
သွားလည်းအတူ နေမှုမကွဲတတ်ဘဲနှင့် အမြဲပင် အတူ
တကွ သာလျှင် သွားလာ လှည့်လည်လေ့ရှိသော ဟူ
သတတ်။

ထိုသို့ ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ နေကြရင်း တနေ့သော
အခါ ထိုရဟန်း ၂ ပါးတို့သည် အစီရင်ခံစာဖြစ်သည့် သွား
ရောက်၍ ရေချိုးကြပြီးလျှင် နေပူဇာလှုံကြရင်း တဦးကို
တဦး အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အသိမ်း အမှတ်ဖြင့်
တသက်ပတ်လုံး မမေ့နိုင်ဘူးဟု ပဋိဉာဏ် ဂတိစကား
တို့ကို အမှတ်တရ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုအခါ ဟင်္သာ ၂ ကောင်တို့သည် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့်ရဟန်းတို့ရှိရာဘက်သို့ရှေ့ရှုပျံသန်းလာသည် ကိုအဆိုပါရဟန်းတို့ မြင်ကြလျှင် တပါးသော ရဟန်း ငယ်က ကျောက်ခဲကိုလျှင်စွာကောက်ယူလျက် အခြား သောရဟန်းအား ပြောဆိုသည်မှာ....

ရဟန်းငယ် - ငါ့ရှင်....ငါသည်ဟင်္သာ ၂ ကောင်အ နှုတ်တကောင်သောဟင်္သာ၏မျက်လုံးကို ပစ်လိုက်မည်။

ဒု-ရဟန်း - ငါ့ရှင်....သင်သည်ထိုသို့ပစ်ရန် စွမ်း နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ပ-ရဟန်း - ငါ့ရှင်.... ဤဘက်မှ တဘက် ထည်း သောမျက်လုံးကိုမျှ မဆိုထားနှင့် ဦး ဟို ဘက်ကမျက်လုံးကိုပါ ထိမှန်အောင် ပစ် နိုင်ပေ၏။

ဒု-ရဟန်း - ငါ့ရှင်....သင်သည် ဟိုဘက်မျက်လုံး ကိုပါဆိုလျှင် သာ၍ပစ်ရန် စွမ်း နိုင် မည် မဟုတ်ပါ။

ပ-ရဟန်း - အို...ငါ့ရှင်.....ဤသို့ဖြစ်ပါလျှင် အ ကြောင်းသိရအောင် ယခုပင် သင်ကြည့် လေလော့။

တိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျောက်ခဲ ၂ ခုကို ကောက်ယူ၍ တခုသောကျောက်ခဲကို ဟင်္သာ၏ နောက်ဘက်ပိုင်းဘက်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဟင်္သာသည် ကျောက်ခဲသံကို ကြားသဖြင့် ပြန်၍ ကြည့်ရှုလေလျှင် အဆိုပါရဟန်းသည် လုံးသောကျောက်ခဲတခုဖြင့် တဖန် ဟင်္သာ၏ ဟိုဘက်ဖြစ်သော မျက်လုံးကိုပစ်၍ ၎င်းဘက်သို့ လှည့်သော မျက်လုံးမှ ထွက်သွားစေလေသည်။

ထိုအခါ ကျောက်ခဲဖြင့်အပစ်ခံရသော ဒါဏ်ချက်ကြောင့်ဟင်္သာသည် မြည်တမ်းကာ ချာချာလည်လျက် အဆိုပါရဟန်းတို့၏ခြေရင်း၌ ကျလေ၏။

ထိုသို့သောအချင်းအရာကို အနီးအနား၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြကုန်သောရဟန်းတို့ မြင်ကြလေလျှင် ထိုကဲ့သို့ မသင့်လျော်သော အပြုအမူမျိုးကို တားမြစ်လိုသဖြင့်ပြောဆိုကြသည်မှာ... ..

ရဟန်းများ - ငါ့ရှင်တို့....မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပါလျက် သူတပါး၏ အသက်ကို လျှင်မြန်ရက်စက်စွာသတ်ခြင်းဖြင့် အသင်တို့သည် မသင့်လျော်သော အမှုကိုပြုပေ၏တကား... .

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အဆိုပါ ရဟန်း ၂ ပါးတို့ ကိုခေါ်ဆောင်လျက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ထံတော်သို့ သွား ရောက်၍ ပြ သ လျှောက်ထား ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကိုယ်တော်မြတ်သည် အဆိုပါ ရဟန်းတို့ အားမေးမြန်းသည်မှာ.....

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ - ချစ်သားတို့...အသင်တို့သည်ပါဏာ တိ ပါတ အပြစ်ကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဆို သည်မှာ ဟုတ်မှန်ပါသလော။

အဆိုပါရဟန်း— ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော အရှင်၊ ဟုတ်မှန်ပါသည်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ - အို...ရဟန်း...အသင်သည်သံသရာ မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သော သာ သနာတော်၌ ရဟန်းပြုပါလျက် အဘယ် ကြောင့် ဤကဲ့သို့ မကောင်းသော အမှုကို ပြုလုပ်လေသနည်း။...ရှေးအခါကဘုရား ရှင်များ ထင်ရှားမပွင့်သေးသော သာသ နာ-ပ အခါ၌ပင်ပညာရှိတို့သည် အိမ်ရာ ဘွဲ့ နှောင်သော လူ့ဘောင်၌ တင့်တယ် စွာနေပါလျက် နှင့် ငါးပါးသော သိက္ခာ သီလတို့ကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာကျင့်သုံး ဆောက်တည်ကြသည်သာမက မပြောပ

လောက်သော အရာကလေးကိုပင် သိလှ
ပျက်မှာစိုးရိမ်ကာ ယုံမှားသံသယ ရှိကြ
ပေသေး၏။ အသင်တို့သည်ကား ယခုကဲ့
သို့ ဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပါ
လျက် စိတ်၏ယုံမှား သံသယ ကိုမျှလည်း
မပြုချေတကားဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ရဟန်း တို့ သည် ရှေးက ဖြစ်ခဲ့သော အ
ကြောင်းအရာတို့ကို ဟောကြားတော်မူပါရန် လျှောက်
ထားတောင်းပန်ကြသောကြောင့် အတိတ်က မိမိ တို့
စောင့်ထိန်းသည့်သီလကိုပျက်မှာစိုးရိမ်သံသယဖြစ်ကြ
သော အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့် “ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆိုးတိုင်း”
တို့၏ ဝတ္ထုကြောင်းကိုပြန်ပြောင်း၍ ဟောတော်မူခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနောက်ဆက်လက်၍ “ချစ်သားတို့...ရဟန်းတို့
မည်သည်မှာ လက်ဖြင့် ၎င်း၊ ခြေဖြင့် ၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့် ၎င်း၊
စောင့်စည်းသည်ဖြစ်ရာ၏။” ဟု မိန့်တော်မူပြီး လျှင်
ရဟန်းတို့၏အင်္ဂါရပ်များကို ဟောတော်မူသည်။ ထိုဂါ
ထာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။

ရဟန်းတို့၏အင်္ဂါရပ်များ။

၁။ *လက်လှုပ်က စွား ညှုတ်ပါးအခွား ပွတ်ခတ်

ခြင်း စသည်တို့မရှိသော အဖြစ် အားဖြင့်လက်
၏ စောင့်စည်းခြင်းရှိ၏။

၂။ ခြေလှုပ်ကစား သူတပါးအား ပုတ်ခတ်ခြင်း
စသည်တို့ မရှိသော အ ဖြစ် အား ဖြင့် ခြေ ၏
စောင့်စည်းခြင်း ရှိ၏။

၃။ မုသာဝါဒ စသည် ပယ်ဖြုတ်နှုတ်၏ စောင့်
စည်းခြင်းရှိ၏။

၄။ ကိုယ်လှုပ် ခေါင်းထောင် မျက်မှောင်
ဖေါက်ပြန့် ဟန်ဆောင်အတု မပြုခြင်းကြောင့်
မြတ်သော စောင့်စည်းခြင်း ရှိ၏။

၅။ ဂေါရဇ္ဈတ္တ ဟု ဆိုအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဘာဝနာ၌ မွေ့လျော်၏။

၆။ ကောင်းစွာ တည်ကြည်၏။

၇။ အဖေ၊ မလှောက် တယောက်ထည်းနေလေ့
ရှိသည်ဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာအကျင့်မှစ၍မိမိရအပ်
သော တရားဖြင့် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘိက္ခု၊ ရဟန်း ဟူ၍ အာဟု မိန့်ဆို
တော် မူကြကုန်၏။

* ဤဖေ၊ ပြုပါ ရဟန်းတို့၏အင်္ဂါရပ်များ မှာ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထု တော် ကြီး
ကိုရေးသားတော်မူသော အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ အသျှင် စန္ဒိမာဆရာတော်
၏မူအတိုင်းဖြစ်၏။

ခလေးများအဖို့

မြေကြားရန် မေးခွန်းများ။

- ၁။ သာဝတ္ထိပြည်မှ သူငယ်ချင်း- ၂-ဦးတို့သည် လူ့ဘောင်၌ ငြီးငွေ့ပြီး မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ကြပါသနည်း။
- ၂။ ရဟန်း ၂ ပါးတို့သည် မည်သည့်အရပ်တွင် သွားရောက်ကြပြီး၊ မည်သည့် အမှုကိစ္စကို ပြုလုပ်ကြပါသနည်း။
- ၃။ အခြားသောရဟန်းတော်များသည်ထိုရဟန်းတို့အား မည်သည့်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသနည်း။
- ၄။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်သည် ထိုရဟန်းတို့အား မည်ကဲ့သို့ မိန့်တော်မူပါသနည်း။
- ၅။ ရဟန်းတော်တို့က မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်အား မည်ကဲ့သို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြပါသနည်း။
- ၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်သည် မည်သို့သော အကြောင်းအရာကို ဟောတော်မူပါသနည်း။

၇။ ရဟန်းတို့၏ အင်္ဂါရုပ် များ တွင် မည်သည့်
စောင့်စည်းခြင်းများနှင့် အကျင့် သီလ များ
ပါဝင်ပါသနည်း။

ဤအထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော “ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ့်
တဦး”တို့၏အကြောင်းအရာ ဝတ္ထုကြောင်းကိုဤရွှေ
ဤမျှနှင့်ပင်နိဂုံးချုပ်၍ အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့
သည်။

....>☆<....

ပြည်တော်သားသည် အာရှတောင်တန်းကို ယူရန်လဲ နားလမ်းသည်နှင့်တစ်ဆင့် ယောင်-၃-နှစ်
အရှင်က စောင့်ရှောက်မှုသည် ရုတ်တရက်ချက်ခြင်းပေါ်၍လာ၏။

ခလေးများအဖို့ မှတ်သားဘွယ်

ခာရီတ္တ

အတ္တဟိ၊ အတ္တနော၊ နာထော ကောဟိ၊
နာထော ပရော သိယာ အတ္တဟိ သုခ
န္တေန နာထံ လဘန္တိ ဒုလ္လဘံ။

အဓိပ္ပါယ်မှာ မိမိကိုယ် သည် သာလျှင် မိမိ၏
ကိုးကွယ်ရာပေတည်း။ မိမိမှ တပါး အဘယ်သူ ကိုမျှ
အားထားရာ ကိုးကွယ်ရာသည် မဖြစ်နိုင်၊ မိမိကိုယ်
သည်သာလျှင် ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမ
သဖြင့် ရဲခဲလှစွာသော ကိုးကွယ်ရာကိုရနိုင်ပေ၏။ ဟူ၍
ဖြစ်သည်။

ဤလောက၌ရှိသော လူတို့သည် လောကီအကျိုး
စီးပွား၊ လောကုတ္တရာအကျိုး စီးပွားဟု ဆိုအပ်သော
အကျိုးတရားတို့ကို ရရှိနိုင်ရန် အကြောင်းသည်ကား
အခြားတပါးသော သူကို အားကိုး၍ မရနိုင်ပေ မိမိ
ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်မှသာလျှင်ရနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်
မိမိကိုယ်သည်သာလျှင်မိမိ၏ကိုးကွယ်ရာအားထားရာ
အစစ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ် နှင့်
ဒိရိယ ကိုအားထုတ်ပြုလုပ်ရာ၏၊ မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင်
လိမ်မာ ယဉ်ကျေး အောင် ကိုယ် ဤ ကောင်းမွန်

အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြုလုပ်ရာ၏။ သို့မှသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိခံစားနိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်သာလျှင် အိန္ဒြေသိက္ခာ ဥစ္စာစီးပွား ဂုဏ်သရေ စသည်တို့ကို အထူး စောင့်ရှောက်ကြပါလော့....ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေသည်။

ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား

အထူးသဖြင့် မိမိ၏ကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ကျင့် ကြံ နိုင်ရေးအတွက် အရေးကြီးသော အချက် သည် ကား ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရား ၂ ပါးကို စောင့်ထိန်းရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဟိရိ မကောင်းမှုကိုပြုရမှာရှက်ခြင်း၊ ဩတ္တပ္ပ မကောင်းသော အပြုအမူ အကျင့် အကြံကို ပြုလုပ်ရမည်ကို ကြောက်ခြင်း ဟု အဓိပ္ပါယ် ရှိ ပေ သည်။ ဤ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ တရား ၂ ပါးသည် လောကကို မကောင်းမှု ဟူသမျှတို့မှ တားမြစ်၍ ထိန်း သိန်း စောင့်ရှောက်သောတရားဖြစ်၏။

ဒေဝ ဓမ္မ တရား

ဤ ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရား ၂ ပါး သည် ကား (၁) 'တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သော မင်းဟုဆိုအပ်သော လောကသမုတိနတ်၊ (၂) သိကြား ဗြဟ္မာ-သုရာ-ဂန္ဓဗ္ဗီ-ဟုဆို အပ်သော ဥပပတ္တိနတ် (၃) ဘုရား ပစ္စေက

ဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာသာဝက၊ ဟု ဆိုအပ်သော ဝိသုဒ္ဓိနတ်၊ ဤနတ်မြတ် (၃) ပါးတို့သည် အမြဲ ကျင့် အပ်သော တရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထို ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား ၂ ပါးကို ဒေဝဓမ္မတရားဟူ၍လည်းမည်၏။

လောကပါလတရား

ဤလောကရှိ နွား၊ ကျွဲ၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ခွေး၊ စသော သတ္တဝါတို့သည် ဟိရိဩတ္တပ္ပတည်းဟူသော အရှက် အကြောက် တရား ၂ ပါးမရှိခြင်းကြောင့် အမိ၊ မိကြီး၊ မိထွေး၊ သား၊ သမီး၊ နှစ်မ၊ ဦးကြီး။ အစ်ကို စသည်ဖြင့် အပိုင်းအခြား တရားမတည်နိုင်ကုန်။ လူတို့မှာမူကား ထိုတရား ၂ ပါး ရှိခြင်းကြောင့် အမိ၊ မိကြီး၊ မိထွေး၊ ဦးရီး၊ အစ်ကို၊ နှစ်မ၊ သား၊ သမီး၊ စသည်ဖြင့် အပိုင်း အခြားတရားတည်နိုင်၏။ ထိုသို့ အပိုင်း အခြားကို ပြု၍ လောကကို စောင့်ရှောက်သောတရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုတရား ၂ ပါးကို လောကပါလတရားလည်းမည်၏။

ကိုယ်ကွပ်တရား

ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား ၂ ပါးသည် သတ္တဝါတို့အား မသင့်မလျော်သော ကိုယ်စိတ် အလိုကို ထိုတရား ၂ ပါးဖြင့် တားမြစ်နှိပ်ကွပ်၍ ဆုံးမတတ်သောကြောင့်

ထိုဟိရိသြတ္တပ္ပ အရှက်အကြောက် တရား ၂ ပါးကို ကိုယ်ကွပ်တရားဟုလည်းမည်၏။

ထိုကြောင့် ဤဇေတိပြန့်ပြီးသောဝတ္ထုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆုတံဆိပ်တို၏ အကျင့်တရားမှာလည်းထို အရှက်အကြောက် တရား ၂ ပါးသည်ပင် အရင်းခံ ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုလျှင် သီလရှိခြင်း မရှိခြင်းသည် ဟိရိသြတ္တပ္ပသည်ပင် အရင်းခံဖြစ်သော ကြောင့်ပေတည်း။ ဥပမာ (၁) သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ (၂) သူဘဝါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်း၊ တိုက် ခိုက်လုယူခြင်း၊ (၃) မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်ပြောဆို ခြင်း၊ (၄) အရှင်ရှိသော သူတပါး သားမယား သားသမီးကို ပြစ်မှား လွန်ကျူးခြင်း၊ (၅) သေရည် သေရက်တို့ကို သောက်စားခြင်း၊ စသည် အပြစ်တို့ကို ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း မရှိမှသာလျှင် ကျူးလွန်နိုင်၏။ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော ဟိရိသြတ္တပ္ပ တရား ၂ ပါးရှိပါလျှင် ကျူးလွန်ဝံ့မည် မဟုတ်ပေ။ ရှက်၍သာ မကောင်းသော အပြုအမူ အကျင့်အကြံကို မပြုလုပ်ခြင်း၊ ကြောက်သောကြောင့်သာ မကောင်းမှု တို့ကို မပြုလုပ်ရဲဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအရှက်အကြောက် တရား ၂ ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ မိမိကိုယ်ကို အထူးသဖြင့် စောင့်ရှောက်ကြသောသူတို့

သည်သာလျှင် စည်းစိမ် ဥစ္စာ ဂုဏ် ကျက် သရေ တို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ လူရည်ချွန်များ လူတော် လူကောင်း များ ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်သရေနှင့်ပြည့်စုံသူပင်ဖြစ်လင့်ကစား အရှက် အကြောက် တရား ၂ ပါး ကိုယ်ကျင့်တရားကိုမစောင့်ရှောက်လျှင် ထိုရရှိပြီးသော စည်းစိမ် ဥစ္စာ ဂုဏ်သရေသည်လည်း တာရှည်ခိုင်မြဲ တည်တံ့နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ ဣန္ဒြေ အရှက် အကြောက် မရှိသောသူ တို့ သည်အမှန်စင်စစ် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ရတတ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက် ပြား လေ အောင် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခြင်း ဟုဆိုအပ်သော အတ္တသမာပဏီမိ ဂုဏ် နှင့် ပြည့်စုံ အောင် နေထိုင် ကျင့်ကြံသော သူတို့သည် တင့်တယ်သော ကြက်သရေဂုံဏ်သိက္ခာကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ခံ၊ ရယူသည်မည်ပေ၏။

အကြင်သူသည် ငါးပါးသီလလည်းမရှိ အရှက် အကြောက်လည်းမရှိဘဲ အကျင့်တရား ပျက်ပြား၍ ထင်မိ ထင်ရာ မကောင်းမှုတို့ကို ပြုကျင့် ၏။ ထိုသူသည် ဂုဏ် ကြက် သရေ မရှိဘဲ အကျိုးယုတ် အရှက်ကွဲ၍ အမြဲပင် ဆင်းရဲသောအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကိုယ်တိုင် ပို့ဆောင် သည် မည်ပေ၏။ သို့ဖြစ်သော

ကြောင့် လူတိုင်းတယောက်၏ရုဏ်ကြက်သရေမင်္ဂလာ ရှိခြင်းတို့ကို၎င်း၊ အကျိုးယုတ်အရှက်ကွဲ၍ အမြဲဆင်းရဲ ကာ ဂုဏ်သိမ်ညိုပယ်အောင်သော်၎င်း၊ အခြားသော သူတို့က ပြုလုပ်၍ပေးနိုင်သည်မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပြု လုပ်မှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်၏။ အထူးသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် အတ္တသမာပဏီမိ စက်နှင့်ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံအား ထုတ်မှသာလျှင် ကိုယ်ကျင့်တရား အလိမ်မာ တရား ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၍ လောကအလယ်တွင်ထင်ပေါ်ကျော် စောလျက် ဂုဏ်ကြက်သရေတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံနိုင် ပေလိမ့်မည်ကို သတိပြုရာသည်။

(တောင်းမှာ အကွပ်ကောင်းမှ ခိုင်ခန့်သည်)

(လူမှာ အကျင့်ကောင်းမှ တည်တန့်သည်)

ဤလောက၌ အသိအလိမ်မာ ဉာဏ်ပညာရှိသော သူတို့သည် မိမိအား စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ပြီး ဥစ္စာနွမ်းပါးသော်လည်း ဒါနသီလအစရှိသောကုသိုလ် ကောင်းမှု ကံကို မမေ့မလျော့ကုန် အားထုတ် မြဲသာ လျှင် အားထုတ်လေ့ရှိကြ၏။ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်း သာ ဥစ္စာစည်းစိမ်နှင့်ပြည့်စုံ၍ ကာမဂုဏ် ယစ်မှူးခြင်း ကြောင့် တွေဝေမေ့လျော့သော်လည်းမကောင်းသော အကျင့်အကြံ အပြုအမူ အကုသိုလ်ဖြစ်မည့်အရာတို့ကို အထူးရှောင်ကြဉ်ကြပေ၏။ အရှက်အကြောက်ကိုထား

ကြ၏။ ယခုဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ၀ ဣ၊ တွင်ပါရှိသည့် “ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆယ်တဦး” တို့အကြောင်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်ပေ၏။ အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံသော စည်းစိမ်တို့နှင့်ပြည့်စုံပါလျက် မကောင်းမှုကို အထူးရှောင်ကြဉ်ကြ၏။

အကြင်သူသည်သူတထူးကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းပြုမည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်၊ ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်း အလိုမရှိ၊ ထိုသို့ချီးမွမ်းခြင်းကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းကိုပမာမထားမရှက်ကြောက်သော သူတို့မှာ ဘုန်းကြက်သရေမင်္ဂလာ အလိမ်မာပညာတို့သည်မရှိနိုင်တော့ချေ။ သည်းထန်စွာရှာသော ခိုးရေသည် တောင်ကုန်းပေါ်၌မတည်သကဲ့သို့ အရှက်အကြောက် တရားမရှိသောသူအပေါ်၌လည်း ဘုန်းကြက်သရေမင်္ဂလာတို့သည်သည်း ရှောင်ကြဉ်ဖယ်ရှား၍သွားကြကုန်၏။ (ဤနေရာ၌မှန်ကန်၍ အကျိုးရှိမည့်အရာကို လုပ်ကိုင်ရာတွင် မသိနားမလည်သော သူတို့ချီးမွမ်းခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းမျိုးကိုဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ချေ)

မည်သူမဆိုမနုဿတ္တလူ့ဘဝ၌လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြသည့်အခါမကောင်းမှုဒုစရိုက် မကောင်းသောအကျင့်အကြံတို့ကို စွန့်ပယ်၍ ကောင်းမြတ်သော သုစရိုက်ကောင်းမြတ်သော အကျင့်အကြံတို့ကို ကျင့်ကြံပါမှ ယခုပစ္စုပ္ပန်နှင့်နောင်သံသရာဘဝအဆက်ဆက်တို့တွင်

ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ပေလိမ့်မည်။
မကောင်းသောအပြုအမူ အကျင့်အကြံကို ကျင့်ကြံ ပြုမူ
နေပါလျှင် ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝနှင့် နောင်သံသရာ နှစ်
တန်သောဘဝတို့၌ မကောင်းကျိုး ချမ်းသာခြင်းကို ခံရ
မည်မှ မလွဲပေ။ ထိုသို့မကောင်းသော အကျင့် အကြံ
တို့ကိုပြုခြင်းဖြင့် မိမိရရှိသော လူ့ဘဝ၏ အခွင့်အရေး
တို့ကိုမိမိပင်အလဟဿဖြုန်းတီးဖျက်ဆီးသည်မည်၏။

ထိုကြောင့် သူတပါး ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ခြင်းမှ ကင်း၍
ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာလုံးအတွက် ကောင်းကျိုး ချမ်း
သာနှင့် ဂုဏ်ကြက်သရေ အထွေထွေ တိုးတက်လေ
အောင် ကောင်းသော အမှု တို့ကိုသာ ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ရာ၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိကောင်းသောလမ်း သို့ပို့
ဆောင်ရာ၏။

စကား

ချိုသာပျော့ပျောင်း စကားကောင်းသော် အပေါင်းလူမိုလ် သူနာလို၏။ နှစ်ချိုစကားတတ်လေငြား၍ စကားနှုညံ့ ပန်းယနံ့သို့ ပျံ့ပျံ့ မွေးကြ။ ပြောတတ်သူကား ကြည်ဖြူ သောသော ခင်ပွန်းပေါ၏။ အပြောရန်ကြမ်း မကောင်းကန်းဘဲ နှစ်ခန်းစုစု ဆိုတတ်သူကား မဖြူစိတ်သွား ခင်ပွန်းရှား၏။ မှတ်သားစရာ ဤအရာဝယ် ရှိန်ဝါချမ်းမြနေနှင့်လကို ယူဆဥပဒေသိကောင်းလေ၏။ နေကိုပယ်လွှင့် လရောင်ကျင့်မှ အသင့်ရွှေစံ ကြယ်ပေါင်း ရံသညီစီမံသိကောင်း ခွဲဝေတည်း။

အထက်ပါလင်္ကာကဲ့သို့ ပကတိပင်ကိုယ်က အပြစ်ကင်းသေ၊ စကားဖြစ်စေကာမူ ယဉ်ကျေးစွာချိုသာညက်ညောစွာ ပြောဆိုတတ်မှသာ စကားအရာ အင်္ဂါလေးတန်ဖြင့် တန်ဆာဆင်ဘိသကဲ့သို့လူအများတို့နှစ်သက်ဘွယ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် စကားအရာ အင်္ဂါလေးတန်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ယဉ်ကျေး သာယာစွာပြောဆိုရာ၏။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိပြောဆိုသော စကားသည် သူတပါးအား ထိခိုက်စေ၍ပူပန်ဆင်းရဲခြင်းကိုမဖြစ်စေဘဲ

နားချမ်းသာသော စကားမျိုးကိုသာ ပြော ဆို လေ့ ရှိ ရာ၏။ ထိုသို့နားချမ်းသာ၍ အပြစ်ကင်းသော စကား သည်သာလျှင် ကောင်းမြတ်သောစကားဟု ပညာရှိ တို့ ဆိုကြကုန်၏။ ကောင်းမွန် ယဉ်ကျေးသော စကား သည်ကြည်ညိုဘွယ် နှစ်သက်ဘွယ်သော ဂုဏ်ကြက်သ ရေကို ဆောင်ဘတ်၏။ ထိုကြောင့်ပင် “နှစ်ချို ရှိ တ ပါး” ဟု ရှေးသူဟောင်းတို့ဆိုရိုးရှိ၏။

(အပြောတတ်တော့ အပတ်ပြေသည်)

အပြောတတ်တော့အပတ်ပြေသည်။ အပြောမတတ် တော့ အပတ်မပြေဘဲ ကိုယ့်စကားက ကိုယ့်ကိုပင် ပတ် တတ်ပေသေးသည်။ စကားကောင်းပင် ဖြစ်ပါလျက် အပြောမတတ်က ရှုတ်ထွေး၍ သွားတတ်သည်သာမက သူတထူးစိတ်မှာ နှစ်သက်ခြင်းမဖြစ်ဘဲ ဒေါသထွက်စ ရာပင်ဖြစ်တတ်ချေသေး၏။ ထိုကြောင့် “အပြောမတတ် တော့ဆဲသလို” ဟု ဆိုရိုးရှိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ပမာအား ဖြင့် မကောင်းသော စကားပင်ဖြစ်စေ ချိုသာညက် ညောစွာဖြင့်အပြောကောင်းလျှင်စိတ်မဆိုးဘဲနှစ်သက် ဘွယ်ပင်ဖြစ်ပေသေး၏။ ကောင်းသောစကားပင် ဖြစ် သော်လည်းလိပ်ပတ်လည်ပြီး သူတပါးနားဝင်အောင် မပြောပါက ဆဲဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တတ်ချေသေးသည် ကို သတိပြုရ၏။

ချစ်ခင်ဘွယ်ရာ သာယာ ညက်ညောသော စကား သည် လူများကိုမဆိုထားဘဲ ဟိရိစ္ဆာန်များပင် နှစ်သက်ကြလေသည်။ ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသောစကားကို မည်သူမျှ မနှစ်သက် မကြားချင် ကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ယုတ်မာ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ရှောင် ကြဉ်၍ သုဘာသိတာ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော သာယာညက် ညောချစ်ဘွယ်သောစကားကိုသာပြောဆိုရာ၏။ ထိုသို့ ယဉ်ကျေးသာယာချစ်ဘွယ်ရာသောစကားသည် လူအ များတို့၏ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကိုခံရသဖြင့် မိမိအလိုဆန္ဒ ပင်ပြည့်စုံနိုင်၏။ ရုန့်ရင်းခက်ထန် နှပ်အာ ကြမ်းတမ်း အပြောအဆို ရမ်းကားသောသူသည် ကိုယ့်စကားက ကိုယ့်ကို သတ်တတ်လေသည်။

စကားအရာ အင်္ဂါလေးတန်၊

“ဘဝန္တရ သုံးလူ့ထွတ်ချာ၊ စောမြတ်စွာ လည်း၊ သုဘာသိတာ၊ ဓမ္မံစသား၊ ပိယသစ္စာ၊ ကျိုး နတ်ရာဟု၊ အင်္ဂါလေးတန်ဟောမိန့်ညွှန်၏။”

“မဟာသုတကာရီ”

စကားအရာ အင်္ဂါလေးတန် ဆိုသည်ကား

- ၁ - ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သောစကား။
- ၂ - အကြောင်းအကျိုးနှင့် စပ်ပြီးတရားသောစကား

၃ - ချစ်ဘွယ်ရာသောစကား

၄ - မှန်ကန်သောစကား

ဤဖော်ပြပါ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စကား
မျိုးမှသာလျှင် လူအများတို့နှစ်လို နာလိုကြပေ၏။ အ
သိပညာ အလိမ်မာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ခန္တိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ
သော သူတော်ကောင်းတို့၏ ပြောဆိုသော စကားသံ
သည်နူးညံ့သိယျာဓိသိသက်ညောချစ်ခင်ဘွယ်သော
စကားအကျိုးအကြောင်းနှင့်စပ်သောစကား၊ ကောင်း
မြတ်သောစကား။ မှန်ကန်သောစကား၊ တို့ကိုသာပြော
ဆိုလေ့ရှိသဖြင့် လူကြည်ညို နတ်ကြည်ညိုပြီး ဆန္ဒပြည့်
ဝ၍ သုဘာသိတာ ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ခင်ကြည်ညို
စေတတ်သောဆေးနှင့်တူလှပေသည်။ ထို့ကြောင့်အင်္ဂါ
လေးတန်နှင့်ညီညွတ်သောစကားမျိုးကိုပြောဆိုရာ၏။

(ပြောသည်အတိုင်းလုပ်၊ လုပ်သည်အတိုင်းပြော)

အကြင်သူသည် အကြင်စကားကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆို
၏။ ထိုမိမိပြောဆိုသည်အတိုင်း ကိုယ်ကလည်းလိုက်၍
ကျင့်ကြံရာ၏ အကြင်စကားကို နှုတ်ဖြင့်မပြောမဆိုလျှင်
ထိုမပြောမဆိုသည်အတိုင်း ကိုယ်ကလည်း မပြုလုပ်ရာ
အကြင်သူသည် ပစပ်ကအံ့ပြောကြီး၍ ကိုယ်ကလိုက်၍

မပြုကျင့်သောသူကို အပြောနှင့်အဟော မညီညွတ်၍
ပစပ်က ဘုရား လက်က ကား ရား ကား ရား ပြော
ဆိုပုံကတခြား ကျင့်ပုံလုပ်ပုံကတမျိုးဖြစ်နေ၏ဟုပညာ
ရှိတို့ကတွေးဆ၍သိကြ၏။ ထိုကြောင့် အပြောနှင့် အ
ဟောညီညွတ်အောင်ပြုကျင့်ရ၏။ မိမိမပြုလုပ်နိုင်သော
အရာကိုတတ်နိုင်သည်၊ ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု မပြော မဆို
ရာ။ ။

သူတပါး၏ မကောင်းသော အမှုကိစ္စကို
၎င်း၊ အကျိုးယုတ်အကျိုးမဲ့ကို၎င်း၊ သူတပါးအား ကဲ့
ရဲ့ ချုပ်ချယ်သော စကားကို၎င်း၊ ရှေ့တွင်သော်၎င်း၊
ကွယ်ရာ၌သော်၎င်း၊ မပြောမဆိုရာ၊ တဘက်သားနှား
မခံသာသောစကားကိုလည်းမပြောမဆိုရာ၊ အကယ်၍
ဆုံးမဩဝါဒပေးလိုသည် တိုင်အောင် ဖြည်းညှင်းသာ
ယာစွာ အကျိုးအကြောင်းနှင့် ကောင်းမွန် ယဉ်ကျေး
စွာဖြင့် ဖြေးဖြေးဆေးဆေး ပြောဆိုဆုံးမရာ၏။ ဆော
ဆောလျင်လျင်မဆင်ချင်ဘဲမပြောမဆိုရာ၊ ဆင်ချင်စဉ်း
စားဉာဏ်ရှေ့သွားဖြင့်သာပြောဆိုရာ၏။ ။

အကြင်သူသည်မိမိနှင့်သင့်လျော်သောအမှုကိစ္စ အ
လုပ်အကိုင်ကိုသာ ပြုလုပ်ရ၏။ မိမိနှင့် သင့်လျော်
လျောက်ပတ်သော စကား ကို သာ ဉာဏ်နှင့် ယဉ်၍
ပြောဆိုရာ၏။ မိမိနှင့်မတန်သော စကားကိုပြောဆိုပါ

က လူအများတို့ ရယ်ဘွယ်ရာ ဖြစ်တတ်၏။ ရှေးသူ
ဟောင်းတို့သည် မိမိနှင့်မတန်သောမသင့်လျော်သော
စကားကို ပြောဆိုသူအား “လူပုံပတ္တယားနှင့် နတ် စ
ကားပြောဆိုသည်” ဟူသောစကားပုံကိုပင် ဆိုရိုးရှိခဲ့
၏။ ထို့ကြောင့် ကြီးမြင့်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်လည်း
သေးသိမ် ညံ့ဖြင်းသော စကားမိမိဂုဏ် အရည်အချင်း
နှင့်မသင့်လျော်သောစကားကို ပြောဆိုပါမူ လူအများ
တို့အထင်သေး ခံရတတ်သည့်ပြင်၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်ကြီး
သလောက်အချိန်မစီးဟု အကြည်ညိုပျက်တတ်၏။ မိမိ
နှင့်မသင့်လျော်ကြီးကျယ်သည့်စကားကိုပြောဆိုသော
သူအားလည်း လူအများတို့ မုန်းတီးပျက်ရယ်ပြုခြင်းကို
ခံရတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်မိမိနှင့်သင့်လျော်သော
စကား၊ အကျိုးအကြောင်းနှင့် စပ်သောစကားကိုသာ
ပြောဆိုရာ၏။

ပညာမျက်စိ

(ပညာတန်ဆောင်၊ ဥာဏ်အရောင်ကား၊)
(မိုက်မှောင်ဖျောက်ပယ်၊ ချမ်းသာကြွယ်၏)

အကြင်သူသည် မိမိကိုယ်တိုင်က ပကတိမျက်စိ
ကောင်းစွာ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ပါမှသာလျှင် တ
ပါးသောသူတို့၏ မျက်စိကောင်းသည်ကို၎င်း၊ မျက်မ
မြင်ဖြစ်သည်ကို၎င်း၊ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကြံ့အင်လက္ခဏာ
နှင့်ပြည့်စုံသည်ကို၎င်း၊ မပြည့်စုံသည်ကို၎င်း၊ ကောင်း
စွာမြင်စွမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်၊ မိမိကိုယ်တိုင်က မျက်စိ
ကောင်းစွာမမြင်ဘဲ သို့မဟုတ်မျက်မမြင်ဖြစ်နေပါလျှင်
တပါးသောသူတို့၏ မျက်စိကောင်းသည်၊ မျက်မမြင်
ဖြစ်သည်၊ အဆင်းသဏ္ဌာန်မည်သို့မည်ပုံရှိသည် စသည်
တို့ကိုမြင်စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ။

ထိုအတူပင် ပညာမျက်စိကိုလည်း နှိုင်းယှဉ်၍ကြည့်
ရာ၏။ ဥပမာ မိမိကိုယ်တိုင်ကပညာမျက်စိနှင့်ပြည့်စုံ၍
အသိဉာဏ်ရှိပါမှ တပါးသောသူတို့အား ပညာရှိဖြစ်
သည်ကို၎င်း၊ ပညာမရှိသည်ကို၎င်း၊ အကျင့်သီလရှိ
သည် အကျင့်သီလမရှိသည်ကို၎င်း၊ သိနိုင်မြင်နိုင်ပေ
လိမ့်မည်၊ မိမိကိုယ်တိုင်က အသိဉာဏ်မရှိဘဲ ပညာ
မျက်စိချို့တဲ့၍ နေပါလျှင် အခြားတပါးသောသူတို့

အား ပညာမျက်စိရှိသည်ကို၎င်း၊ အ သိ အ လိ ဖ် မ ဘ
ဉာဏ်ပညာမရှိဘဲ ညံ့ဖျင်းသည်ကို၎င်း၊ သိနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ချေ။ မိမိကိုယ်တိုင်က ပညာမျက်စိနှင့် ပြည့်စုံ၍
အသိဉာဏ်ရှိမှသာလျှင် ပညာရှိဘဲ၊ လူမိုက်ဘဲ၊ လူ
ကောင်းဘဲ၊ လူညစ်ဘဲဟူ၍ခွဲခြားပြီး သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်အရာဝတ္ထု၊ ဂုဏ်အရည်အချင်းစသည်တို့
ကိုမဆို အဆိုးအကောင်းကို ဝေဘန်ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်
မြင်နိုင်ရန်မှာ ဉာဏ် မျက်စိနှင့် ပကတိ မျက်စိ ကောင်း
သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ ပညာ
စက္ခု၊ ပသာဒ စက္ခု တို့နှင့် မပြည့်စုံသော သူတို့သည်
ကားဝေဘန် ခွဲခြား၍ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုနှစ်မျိုး
တို့တွင်လည်း ပသာဒစက္ခု ဖြစ်သော ပကတိမျက်စိ
သည်ကား မဖုံးကွယ်ဘဲ ပေါ်လွင် ထင်ရှား နေသော
ဗဟိဒ္ဓ အပြင်ဘန်းအရာဝတ္ထု အဆင်းသဏ္ဌာန် တို့ကို
သာ မြင်စွမ်း နိုင် ၏။ ပညာမျက်စိမှာကား အတိတ်
အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ သုံးပါးလုံး၌ပင် အကျိုး
အကြောင်းအဆိုးအကောင်းအလုံးစုံကိုဟုတ်တိုင်းမှန်
ရာ ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်လူ့
ဘဝကိုရကြကုန်သော သူတို့သည် လူဖြစ်ကျိုး နပ်လေ
အောင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပညာမျက်စိကို ရရှိ
အောင် ကျိုးစားအားထုတ် ဆည်းပူးရာ၏။

ပညာမျက်စိ မရှိသောသူတို့သည်အကောင်းအဆိုး အဘိုးတန် မတန်စသည်တို့ကိုမသိကြကုန်၊ ဥပမာအား ဖြင့်ဖန်ကျောက်နှင့်ပတ္တမြားကျောက်ကိုခွဲခြား၍မသိဘဲ အတူတူမှတ်ထင်သောလူရိုင်းတို့ကဲ့သို့လူမိုက်နှင့်ပညာ ရှိ သူတော်ကောင်းနှင့်သူယုတ်မာ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို အတူတူမှတ်ထင်ကာ အယုတ် အလတ် အမြတ် အထူးကိုမသိကြကုန်၊ ထိုသို့ ခွဲခြား၍ မသိ နိုင် သော ကြောင့်ပင် ဖြစ်လတံ့သော ဘေးရန်နှင့် အကျိုး အပြစ်တို့ကိုလည်း မျှော်မြင်စဉ်းစားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရန်သူ ၏ လက်သို့ လွယ်လင့်တကူ ရောက်ရတတ်ပေ၏၊ သို့ ဖြစ် သော ကြောင့် ပညာ မျက်စိ အလင်း ရောင် တည်းဟူသော အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အဘယ်မျှ တန်ဖိုးရှိသည် အဘိုးမမြတ်နိုင်သော အရာ ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ရာ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသို့ သိမ်မွေ့ နက် နဲ သော အသိအလိမ်မာ ဉာဏ် တည်းဟူသော မျက်စိ သည် ယခုပစ္စုပ္ပန်လောက၌၎င်း၊ နောင်တမလွန်ဘဝ၌၎င်း၊ မြင့်မြတ်သောချမ်းသာသုံးခကိုရကြောင်း ဧကန်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အသိအလိမ်မာဉာဏ် တနေ့တခြားတိုးပွား လေအောင် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ကို မှီခို ဆည်း ကပ်ခြင်း ပညာရှိတို့၏ ဆုံးမသောအတိုင်း လိုက်နာ

ကျင့်သုံးခြင်း၊ ဆရာကောင်းသမားကောင်းတို့၏ အဆုံးအမကို နာခံကာ ပညာသင်ကြား ရှာမှီး ခြင်းတို့သည် အသိအလင်းမာ ပညာတိုးပွားလျက် ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(စာမြတ်ဆုံးဓသာစာ ၁။)

ထိုပြင် ဗလငါးတန်တည်းဟူသော အားငါးပါးတို့အနက် ပညာအားကို မြင့်မြတ်သော အား ဟူ၍၎င်း၊ အလွန်ထူးသောအားဟူ၍၎င်း၊ ပညာရှိတို့ဆိုကြကုန်၏။ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို ပညာအားနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သာလျှင် အထမြောက်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ ယခု ပဏ္ဍိတ်ဘဝအကျိုးစီးပွား ချမ်းသာ သုခတို့ကိုလည်း ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်သာလျှင် အထူးသဖြင့်ရရှိကြ၏။ ယခုအခါတွင် ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ လောကဓါတ် ဆရာကြီးများ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ လုပ်ငန်းကြီးများကို တည်ထွင် လုပ်ကိုင်သူများသည်လည်း ပညာဉာဏ် အထောက်အပံ့ကြောင့်သာ ထွန်းပေါက်ကြခြင်း မဟုတ်ပါလော... သို့ဖြစ်သည်အတိုင်း ပညာသည်သာလျှင် အရာရာတိုင်းတို့၌ အဓိကအရင်းခံ ဖြစ်သောကြောင့် ပညာအားသည်သာ အ

မြတ်ဆုံးသောအားဟု ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့
ဆိုကုန်၏။

ဗလငါးတန်။

ဤလောကတွင် ကြီးပွားတိုးတက်ကြောင်း လမ်း
ကောင်းမှလည်းဗလငါးတန် (၀၇) အားငါးပါးနှင့်
ပြည့်စုံရန်ပင်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုးတက်
ကြီးပွားနေကြသော လူမျိုး များသည် ဗလ ငါး တန်
တည်း ဟူသော အား ငါး ပါး တို့နှင့် ပြည့်စုံကြခြင်း
ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗလငါးတန်တို့
နှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံကျိုးကုတ် အားထုတ်မှသာ
လျှင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိကြီးပွားတိုးတက်နေကြသောတိုင်း
ပြည်များနှင့် ရင်ဘောင်တန်း လိုက်နိုင်မည်ကို သတိပြု
ရသည်။

ထိုသို့ ဗလငါးတန် အားငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံရေး
မှလည်း ထိုငါးပါးအနက် တပါးပါး ချို့တဲ့ပျက်စီး
နေမည်ဆိုပါလျှင်လည်း ထင်သလောက် ခရီးရောက်
နိုင်မည် မဟုတ်သေးဘဲ ပျက်စီး ချို့တဲ့ နေသည့်ဘက်
မှအားရုတ်၍ သွားမည်ဖြစ်သည်ကို သတိပြုရ ပေဦး
မည်။ ဥပမာအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွင် ခြေ လက်
စသည့် အစိတ် အပိုင်းတို့ ချို့တဲ့ နေဘိ သကဲ့သို့ပင်
တည်း။ ခြေတံတက်ကျိုးခြင်းထက် ၂ဘက်ကျိုးခြင်းက

ပိုဆိုး၍ ၂ ဘက်ထက် လက်ပါ ၃ ဘက်ကျိုးခြင်းက
ထိုထက်ပိုဆိုးပြီး လက်ရော ခြေရော အားလုံး ချို့တဲ့
နေမည်ဆိုပါက ဆောက်တည်ရာ ရနိုင်တော့မည် မ
ဟုတ်သကဲ့သို့ပင်တည်း။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဗလငါး
တန်လုံးနှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျိုးစား အားထုတ်ရာ၏။
ထိုဗလငါးတန်(၀၇)အားငါးပါးတို့မှာကား.....

၁- ကာယဗလ - ကိုယ်အား အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း
(ကျမ်းမာခြင်း ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ
ခြင်းလည်းဟူ၏။)

၂- ဘောဂဗလ - စည်းစိမ် ချမ်းသာ ဥစ္စာအားနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း။

၃- မိတ္တဗလ - အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့အားနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း (ကျမ်းဂန်အရ အမိစ္ဆာဗလ
မင်းတိုင်ပင်စသော အမတ်အားနှင့်
ပြည့်စုံခြင်းလည်းဟူ၏။)

၄- ဇာရိတ္တဗလ - ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ခြင်း
အား(ကျမ်းဂန်အရ ဇာတိဗလအမျိုးအ
နွယ်အားနှင့်ပြည့်စုံခြင်းလည်းဟူ၏)

၅- ပညာဗလ - ပညာဉာဏ်အားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
ဤအထက်ဖော်ပြပါ ဗလငါးတန် တည်းဟူသော

အားငါးပါးတို့အနက် ပညာအားသည် အမြတ်ဆုံးအ
 ရေးအကြီးဆုံးသောအားဖြစ်၏။ ပမာအားဖြင့် လူ၏
 ခန္ဓာကိုယ်တွင် အရေးပါသော စက္ခုနှစ်ကွင်းကဲ့သို့ပင်
 တည်း။ ထိုကြောင့် လောကီစီးပွား လောကုတ္တရာ
 စီးပွားတို့ကို ပညာရှိသောသူမှသာ ဆောင်ရွက်
 ရှာမှီးနိုင်ကြောင်းကိုထင်ရှားနိုင်တော့၏။ အထူးသဖြင့်
 ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တပည့်ရဟန်း သံဃာတော်တို့အား
 ရသင့်ရထိုက်ဘော ပညာဉာဏ်ကို ရအောင်လုံ့လ
 ကျိုးကုတ်အားထုတ်ရန် အထူးတိုက်တွန်းဟောကြား
 တော်မူ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ပညာရတနာ သည်သာလျှင်
 ကောင်းသည် ဆိုးသည်ကို ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း သိ
 နိုင်၏။ ဤလမ်းသည်ကား ဆင်းရဲကြောင်း ဒုက္ခတိုးပွား
 ကြောင်း လမ်းပေတည်း။ ဤလမ်းသည်ကားချမ်းသာ
 သုခတိုးပွားကြောင်း လမ်းပေတည်း။ ဤအကျင့်သည်
 ကား အပယ်လေးပါးသို့ရောက်ကြောင်း မကောင်း
 သော အကျင့်အကြံပေတည်း။ ဤအကျင့်ကား လူနတ်
 နိဗ္ဗာန်သုံးတန်သော ချမ်းသာကို မြန်စွာရောက်
 ကြောင်း ကောင်းမြတ်သောလမ်း၊ ကောင်းမြတ်သော
 အကျင့်ပေတည်းဟု ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်းကို ပညာ
 ဉာဏ်ရှိမှသာလျှင် သိနိုင်ပေသည်။

အကြင်သူသည် ပညာဉာဏ် မရှိသောသူ ဖြစ်ပါမူ မေ့လျော့ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ အကျိုးမဲ့ အချိန်ကိုဖြုန်းတီး၏။ လူ့ဘဝအဘိုးတန်ခြင်း၊ အချိန်ကာလ၏အဘိုးတန်ခြင်း၊ အရွယ်၏ အဘိုးတန်ခြင်းကိုလည်း မသိကြပေ။ ပေါ့ပေါ့ဘန်တန်နေလေ့ရှိ၏။ ပညာရှိသောသူ သာသျှင် ရရှိပြီးသောလူ့ဘဝကို ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ခြာသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာရရှိလေအောင် အချိန်ကာလနှင့်အရွယ်ကို အထူး သတိပြုစုစိုက်ကြ၏။ အကျိုး စီးပွား များရာ များကြောင်းကို မမေ့ မလျော့သော သတိတရားဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပညာရှိတို့နည်းကိုမှီ၍ အကျိုးမဲ့ အလဟဿ အချိန်ကို မကုန်စေဘဲ ပညာရှိလူတော် လူကောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် သတိဝိရိယ စိုက်ထုတ်၍ ကျိုးစားကြကုန်ရာသတည်း။

နိဂုံးချုပ် ဆောင်ပုဒ်

ရွန်းရွန်း တေဇာ၊ ဉာဏ် ပညာ
ကဿ၊ အာဘာနတ္ထိ၊ မြတ်မုနိဟု၊ တုဘိ
နိင်းအံင်၊ ဘက်မ မြင်သား၊ လူ့ခွင်
အစ၊ ဘုံသုံးဝဋ္ဌ၊ ကာလသုံးတန်၊
ကျိုးကြောင်းမှန်ကို၊ ဝေဘန်ဉာဏ်
လျမ်း၊ အမြင်စွမ်းသည်၊ အောင်လမ်း
ခေမာပေတကား။

ထွန်းထွန်း ဝေဖြာ၊ ဉာဏ်ရောင်
မှာကား၊ ဝိဝါကင်းစင်၊ ထိုထွင်း
မြင်၏၊ ဆင်ချင်သတိ၊ ဉာဏ်မျက်စိ
ကို၊ ရရှိစွမ်းဆောင်၊ ကြံတိုင်းအောင်
လိမ့်၊ တန်ဆောင်ပညာ၊ ဉာဏ်ရောင်
ဝါကို၊ ဝေကာ ဖြန့်လွှမ်း၊ လွန်ငြိမ်း
ချမ်းသည်၊ မှောင်ဝှမ်း သွေခွာစေ
တကား။

ညွန့်ညွန့်ကြေငြာ၊ များတကာ
 တို့၊ ပညာ ဉာဏ်သွား၊ သုတ ပွားမှ၊
 ကြံအားလွယ်ကူ၊ စွမ်းသည်ဟူ၏၊ ကံမူ၊
 ဉာဏ်ဆ၊ ဝိရိယဖြင့်၊ လောကလူ့တွင်၊
 ကြီးပွားချင်မူ၊ ဥာဏ်လျှင် မှီငြမ်း၊ ပုံပြု
 လှမ်းသည်၊ ဆောင်စွမ်း— စေရာလေ
 တကား။

မယ်သိန်

အသိအလိမ္မာနှင့် ပြည့်စုံလိုသော

အမျိုးသမီးများသည်၊ ကျောင်းအမကြီး

ဝိသာခါအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုတတ်ပါ။